Lauren
HENDERSON

POLIROM

Femeie. Albă. Moartă

Colecția

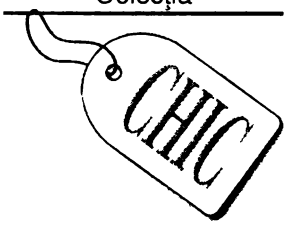

Colecţia CHIC este coordonată de Bogdan-Alexandru Stănescu.

Lauren Henderson, *Dead White Female*

Copyright © Lauren Henderson, 1995
All rights reserved.

© 2007 by Editura POLIROM, pentru prezenta traducere

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4 ; P.O. BOX 266, 700506
Bucureşti, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33, O.P. 37; P.O. BOX 1-728, 030174

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

HENDERSON, LAUREN

Femeie. Albă. Moartă/ Lauren Henderson; trad. de Silvia Popescu. – Iaşi : Polirom, 2007

ISBN 978-973-46-0861-4

I. Popescu, Silvia (trad.)

821.111-31=135.1

Printed in ROMANIA

Lauren
HENDERSON

Femeie. Albă. Moartă

Traducere din limba engleză
de Silvia Popescu

POLIROM
2007

Lauren Henderson s-a născut la Londra în 1966. Și-a început cariera ca jurnalistă în orașul natal, apoi s-a mutat în Toscana, dedicându-se în întregime scrisului. A devenit cunoscută datorită romanelor din seria misterelor lui Sam Jones: *Dead White Female*, *Too Many Blondes*, *Black Rubber Dress*, *Freeze My Margarita*, *Strawberry Tattoo*, *Chained!* și *Pretty Boy*, traduse în nenumărate limbi și stând la baza unor scenarii cinematografice de succes. Îmbinând umorul de bună calitate cu suspansul tipic romanelor polițiste, aceste cărți inaugurează o nouă specie literară, botezată de presa din Marea Britanie *crime chick-lit*. În colecția CHIC a Editurii Polirom i-au apărut până în prezent *Exes Anonymous* (*Ex-ii anonimi*, 2006) și două romane din seria misterelor lui Sam Jones: *Margarita cu gheață* și *Rochia neagră de latex*, ambele în 2007.

Femeie. Albă. Moartă (1995) este, în ordine cronologică, primul roman din ciclul având-o ca eroină pe tânăra inteligentă, independentă, nonconformistă și sexy, cu o slăbiciune pentru alcool, droguri și bărbați, ce rezolvă cazurile de crimă din anturajul ei apelând la metode dintre cele mai neortodoxe. Prima situație de acest fel cu care se confruntă Sam Jones implică moartea misterioasă a profesoarei sale de la Colegiul de Arte, Lee Jackson. Deși ancheta poliției stabilește că este vorba de un simplu accident, Sam este convinsă că a fost comisă o crimă. Enervată de atitudinea de evitare voită a adevărului pe care o afișează toată lumea cu privire la acest subiect, eroina noastră începe o investigație pe cont propriu cu rezultate surprinzătoare. *Femeie. Albă. Moartă* este capul de afiș al unei serii extrem de incitante, care va menține nivelul de adrenalină al cititoarelor la cote maxime.

Pentru Caroline, fără de care...

1

Trecând prin oglindă, Alice își dă seama că, dacă vrea să ajungă în apropierea casei, trebuie mai întâi să se îndepărteze de ea, ocolind prin grădină; abia după aceea putea să urce treptele care duceau la ușa din față. Ei nu-i era greu să urmeze regulile. Dar, de altfel, Alice e un copil extrem de sofisticat. Eu, pe de altă parte, nu puteam întoarce spatele la nimic, nici măcar strategic. Trebuia să împing și să forțez ce nu reușeam să înțeleg, căutând răspunsuri. Felul meu e mult mai direct, însă lucrurile pe care le caut riscă să se strice în mâinile mele.

Lee nu fusese singura care a murit până să se termine totul. Am început cu moartea ei și am provocat altele două; m-am îndrăgostit și inima mi-a fost frântă. Am frânt și eu câteva lucruri, pentru totdeauna. Inimile se mai pun la loc. Capetele nu.

Dar am aflat cum a murit Lee. În privința asta sunt la fel ca Alice, îmi place să duc la capăt ce am început.

Deși nu e chiar o comparație cinstită. Până la urmă Alice nu a omorât pe nimeni.

* * *

Detectiv-inspector Fincham avea o față trandafirie, netedă și un păr roșcat, spălăcit. Părul și ochii se aflau într-o alăturare nefericită. Iar genele și sprâncenele aveau o culoare atât de ștearsă încât se pierdeau în piele, lipsind trăsăturile feței de contur, de parcă s-ar fi refăcut după niște arsuri grave. Purta o cravată legată strâns, într-un nod perfect, exact deasupra nasturelui de la guler. Clar nu era vorba de un rebel înnăscut.

S-a uitat fix la mine și eu i-am întors o privire la fel de fixă. Lucra de ceva vreme la cazul ăsta și acum reușise să-l reducă la punctele esențiale. Nu era nimic la care să te poți uita, în afară de lampa de birou, care nu prezenta nici un interes în sine. Pereții aveau o ușoară tentă de galben, galbenul unei flegme mai degrabă decât al unei narcise. Podeaua era acoperită cu linoleum zgâriat, biroul cu autocolant gri, iar scaunele din plastic, la fel de gri. Ar fi avut nevoie de o Ivana Trump pentru redecorare.

Declarația mea zăcea pe birou. Într-un final, dând din umeri, am semnat în dreptul liniei punctate și i-am împins foaia.

— Tot nu sunt mulțumită de ea, am spus eu mai degrabă îmbufnată. Pare să fie totul corect în privința celor întâmplate... Doar că Lee pur și simplu nu era genul de persoană care să umble beată printr-o grădină în bezna nopții, să cadă și să se lovească cu capul de o cărămidă. Nu are nici un sens.

— Nimeni de la petrecere, dintre cei cărora le-am luat declarații, nu pare să găsească ceva surprinzător în legătură cu asta, domnișoară Jones.

Din motive practice, am trecut cu vederea apelativul „domnișoară".

— Nici unul dintre cei cu care ați vorbit nu o cunosc cu adevărat, am accentuat în schimb. De aceea nu pun nimic la îndoială.

— Iar dumneata când spui că o cunoști te bazezi pe faptul că ți-a fost profesoară un an de zile la Colegiul de Arte? Nu e chiar o prietenie la cataramă, cum s-ar spune. Și, după cum ați declarat, nu v-ați mai văzut de câțiva ani buni.

— Tot o cunoșteam îndeajuns de bine. Și nu era beată.

— Dar băuse?

— Da, am recunoscut fără tragere de inimă.

— A băut doar câteva pahare, ca să spunem așa?

D.I. Fincham s-a uitat la mine cu sprâncenele ridicate, așteptându-mi acordul. Pleoapele lui rozalii, alunecând de sus în jos arătau de parcă ar fi fost jupuite, întoarse pe dos, cu genele roșcate abia vizibile. Mă întrebam de ce nu și le vopsește. Într-o nuanță de șaten deschis ar arăta chiar autentice. În ziua de azi poți să-ți cumperi unul din acele seturi cu care să te vopsești singur acasă, dacă ești prea jenat să te duci la un salon.

— Se plimba prin grădină, a continuat el, ca să ia o gură de aer curat, probabil dorindu-și să scape un pic și de gălăgie. Am înțeles

de la vecini că petrecerea a fost destul de animată.

Ochii lui s-au oprit cu un aer dezaprobator pe o gaură din pantalonii mei croșetați.

— Domnișoara Jackson nici nu era nevoie să fie neapărat beată ca să se împiedice de o cărămidă nelalocul ei. Erau împrăștiate peste tot prin grădină. Și, după cum ați spus și dumneavoastră, era întuneric. S-a împiedicat, a căzut și s-a lovit la cap de o altă cărămidă. Am găsit urme de sânge pe o cărămidă lângă locul în care era întinsă.

— Dar până la urmă, de ce ar fi vrut să se ducă în grădină? m-am încăpățânat eu. Chiar ea a zis că e obosită și că se duce acasă. V-am spus asta deja.

A dat nepăsător din umeri.

— Cu siguranță aș fi interesat să aflu acest aspect. Contrar părerii dumitale, domnișoară Jones, avem o politică de a trata toate morțile cu suspiciune, cel puțin la început. Când vom avea rezultatele de la autopsie vom fi în măsură să ne dăm seama dacă rănile domnișoarei Jackson confirmă sau nu teoria. Totuși ancheta va avea ultimul cuvânt.

— Deci nimeni nu a văzut-o îndreptându-se spre grădină? am întrebat.

— Nu, nici singură nici în compania cuiva. Dar sincer acum, domnișoară Jones, a spus el pe un ton sec, după starea în care se aflau azi-dimineață prietenii dumitale de la petrecere, nu aș fi fost surprins dacă unul dintre ei ar fi văzut-o în compania unui elefant mare și roz. Dansând step.

D.I. Fincham mi-a plasat declarația în vârful unui teanc ordonat de hârtii.

— Ce veți putea spune cu exactitate în urma autopsiei? am insistat.

M-a privit cu puțin scepticism, dar a răspuns totuși la întrebare. Am fost impresionată.

— Dacă într-adevăr s-a lovit cu capul de cărămida găsită lângă corpul ei și dacă aceasta a fost singura rană craniană. Evident, dacă descoperim că au fost și altele, va trebui să reexaminăm totul. Nivelul alcoolului din sânge, să vedem dacă într-adevăr era nesigură pe picioare. Și, desigur, dacă era sub influența altor substanțe.

S-a uitat la mine insistent. M-am foit ușor pe scaun, încercând să rezist impulsului de a-mi da cu mâna pe la nas ca să înlătur eventualele urme de praf alb.

— Deci sunt singura care crede că nu e atât de simplu pe cât pare, am spus.

A ridicat iar din umeri.

— Până acum, din toate declarațiile pe care le-am strâns, trebuie să spun că da. După cum ziceam, depinde foarte mult de rezultatul autopsiei. Dar da – dumneavoastră sunteți singura. Și oricum, domnișoară Jones – s-a uitat lung la mine – nu e ca și cum ați avea alte dovezi să ne prezentați, nu-i așa? Mi-ați spus tot ce știți?

Am dat din cap.

— E doar o presimțire. Credeți-mă, dacă știam ceva concret aș fi fost mai mult decât bucuroasă să vă spun.

Probabil și-a dat seama că spun adevărul, pentru că s-a cufundat relaxat în scaun.

— Ei bine, în cazul acesta... a început el.

— Nu mai e nimic de adăugat, am terminat eu fraza.

M-am ridicat și mi-am pus jacheta.

— Îmi pare rău că v-am făcut să vă pierdeți timpul cu mine.

Părea că urma să mai zică ceva, dar eram sătulă de camera aia mică, de discuția care nu ducea nicăieri și de atmosfera încărcată. Întorcându-mă pe călcâie am ieșit pe ușă în cea mai demnă manieră de care eram capabilă, având în vedere faptul că dormisem doar câteva ore și încă mă simțeam un pic pe altă planetă, în urma comportamentului destrăbălat de noaptea trecută de la petrecere. Am luat-o pe niște coridoare galbene ca și linoleumul, care păreau fără sfârșit, mult prea nervoasă ca să mă opresc și să întreb pe cineva unde este ieșirea, ca într-un final să ies printr-un noroc chior direct în parcare. Dubița mea roșie rablagită, un Ford Escort care sper că a prins și vremuri mai bune, pentru binele ei, era pe jumătate ascunsă după mașinile poliției. Părea cam stânjenită; nu era obișnuită cu asemenea companie. Nu am pornit motorul imediat. Am stat în dubiță o vreme, gândindu-mă la ce urma să fac.

Nu mă mira faptul că eram singura persoană care își exprimase dubiile cu privire la moartea lui Lee. Văzusem deja reacția din casă când s-a împrăștiat vestea că era cineva mort în grădină și că poliția e pe drum; oamenii

care petrecuseră acolo toată noaptea s-au evaporat atât de rapid că puteam să simt pe hol miros de talpă încinsă. Nu le păsa ce se întâmplase și cui, pur și simplu nu voiau să fie implicați. Ivan, un hippie pacifist care era dealerul de droguri al casei, s-a năpustit pe ușă cât a putut de repede ca să-și salveze televizorul și combina. Se grăbea atât de tare să o șteargă încât a preferat să-și arunce salteaua pe fereastră în loc să o care până jos.

Grupul care se strânsese în camera de așteptare de la secția de poliție era astfel compus din ocupanții respectabili ai casei, dar mi-a fost clar destul de repede că nici ei, de asemenea, nu voiau să aibă vreo legătură cu moartea lui Lee – în ciuda faptului că murise în curtea lor. M-am uitat cu atenție la fiecare în parte.

Tom suferea de așa o mahmureală încât era incapabil să vorbească, stătea cu umerii căzuți, îmbrăcat într-un pulover albastru, meditând la viața lui mizerabilă. Paul și Claire se așezaseră unul lângă altul, uitând pe moment de certurile lor în fața unei crize de asemenea proporții. Privirile mi s-au oprit asupra lui Paul pentru câteva secunde; nu-mi inspira prea mare încredere calmul, expresia relaxată de pe fața lui drăgălașă. Toți ceilalți erau agitați, inclusiv eu; el de ce nu era? Ajay, mezinul casei, părea mai spiritual ca niciodată, cu părul pieptănat, un pulover dichisit, pantaloni de catifea. Judy, Liz și Mo, care erau principalele capete ale comitetului cooperatist ce se ocupa de treburile casei – și

astfel folosite să aibă de-a face cu poliția – reușiseră să se trântească într-o poziție oarecum ofensivă în scaunele de plastic.

Claire a fost cea care a pus în cuvinte gândurile pe care, probabil, le aveam cu toții. Părea agitată și instabilă, dar era starea ei naturală. În anii '20 s-ar fi zis că e genul care suferă de istericale, dar nici acum nu există un mod mai bun de a o spune.

— Ajay, ar fi mai bine să ne zici – e ceva ce nu ar trebui să spunem când suntem interogați? a întrebat ea.

Avea cearcăne negre în jurul ochilor și arăta pe jumătate îngropată în puloverul ei gros și în geaca de piele.

— Nu sunt avocat penalist, Claire, i-a răspuns Ajay răspicat, ascunzându-și cu greu nerăbdarea. Tribunalele care se ocupă cu dreptul muncii nu te familiarizează cu tehnicile de interogare ale poliției.

— Nu fi un ticălos pompos, știi ce vreau să spun, i-a retezat-o Claire.

Ajay oftă:

— Uite, nu mai am ce să-ți spun. Presupunând, bineînțeles, că nimeni nu are nimic de ascuns. După mine este o moarte nefericită, dintr-un accident. Nu-mi imaginez că poliția o să se aprindă prea tare sau o să se deranjeze cu cazul ăsta.

M-am holbat la el uimită.

— Doar nu vorbești serios, Ajay!

S-a întors să se uite la mine. Am observat, ca de fiecare dată, că genele lui erau ridicol de lungi și curbate.

— Hai, Sam, a spus el pe cel mai liniștitor și rezonabil ton.

Ajay, domnul Conciliator, care nu-și pierde niciodată cumpătul, nici când oamenii îi termină cutia personală de margarină, cu numele lui scris pe etichetă.

— În toiul unei petreceri nebune, cineva care a băut puțin mai mult se strecoară afară să ia o gură de aer, se împiedică de una dintre cărămizile grătarului ăluia blestemat și-și sparge capul de o altă cărămidă. E un miracol că așa ceva nu s-a întâmplat mai înainte. Știi la fel de bine ca și mine cât de interesată va fi poliția de acest caz.

Am schimbat abordarea.

— Da, în principiu sunt de-acord cu tine. Dar e vorba despre *Lee*. E vreunul dintre voi care să creadă cu adevărat că i s-a putut întâmpla așa ceva?

— Nici măcar nu am cunoscut-o, a răspuns Ajay, mai degrabă la repezeală.

M-am uitat de jur-împrejurul camerei. Nimeni nu părea doritor să îmi întâlnească privirea.

— Tom? am spus. Tu vorbeai cu ea aseară.

Și-a ridicat pentru o secundă capul. Mi-aș fi dorit să nu facă asta. Arăta ca propria mască mortuară, făcută din marmură cerată de origini antice. Poate i s-ar fi potrivit unei persoane cu o structură osoasă impecabilă, dar fața lui mare și îndesată de irlandez nu era demnă să o poarte. Ochii lui, care de obicei erau de un albastru deschis, senin deveniseră acum mici, roșii și înfundați în cap asemenea

celor ai unui porc venit direct din iad. Părea că și-a dat cu bere trezită în loc de aftershave, sărind în schimb etapa bărbieritului. A scos un geamăt slab, ca un iepure lovit de o mașină căruia îi mai ia ceva vreme până să moară. Am trecut cu ostilitate mai departe.

— Paul, tu și Claire o cunoșteați, nu-i așa? am întrebat.

— Am dat nas în nas de câteva ori, a răspuns cu precauție Paul fără ca ochii lui albaștri să îi întâlnească pe ai mei, însă n-aș spune că am fost unul dintre prietenii ei. Vreau să spun că o știam, dar doar cât să o salut. Nu sunt în măsură să comentez ce i-ar sta în fire să facă la o petrecere.

Claire și-a ridicat capul.

— Și eu la fel, a spus.

Am auzit cum cineva se foiește fără stare în scaun ca și cum ar vrea să spună ceva. Mi-am rotit capul în direcția aceea, dar înainte să apuc să întreb ce se întâmplase, a intervenit Liz. Era asistent social și fusese la numeroase *workshop*-uri cu privire la tehnicile de comunicare.

— Sam, știu că ți-ai pierdut un prieten, a început ea pe un ton tolerant și plin de înțelegere ce mă făcea să simt că îmi vine să o plesnesc, și e normal să fie dureros. Dar nu văd ce bine poți să-i mai faci acum dacă te apuci să stârnești probleme cu poliția.

— A murit cineva, am spus ridicând vocea. Nu credeți că ar trebui să ne gândim măcar pentru un minut în loc să ne prefacem că nu s-a întâmplat?

A urmat o pauză.

Apoi Liz a spus:

— Nu am vorbit niciodată personal cu prietena ta, deși am văzut-o aseară. Părea o persoană de treabă. (Toată lumea părea de treabă pentru Liz. Și-ar schimba părerea doar dacă i-ar vedea râzând fericiți în timp ce sugrumau o mâță. Atunci, pe un ton serios, ar fi zis că au probleme.) Dar nu e prea clar ce s-a întâmplat, a continuat ea. Și avem destule probleme cu comitetul oricum. Tu nu locuiești acolo, Sam, ți-e ușor să vorbești.

— Amenință că ne măresc chiria, a spus Mo clipind des, plină de indignare. Îți vine să crezi? Niște nemernici. După tot ce am făcut pentru locul ăla! Era o dărăpănătură când ne-am mutat noi.

— Iar acum lucrurile stau cu totul altfel, am spus-o eu pe un ton sarcastic.

M-a trecut un fior. O disprețuiam pe Mo. Liz și Judy erau exagerat de serioase, prinse în propriile intrigi și se complăceau în vorbărie cu tentă psihologică, dar nici una nu mirosea a parfum de paciuli și nici nu zornăiau întruna, acompaniate de clinchetul clopoțeilor cusuți de hainele lor. Mo le avea pe amândouă.

— Și oricum, Sam, se auzi Ajay, tu nu trăiești practic acolo, știi?

Prin urmare acesta era consensul la care ajunsese adunarea: „N-am văzut, n-am auzit, n-am nimic de zis – iar asta se aplică și în cazul tău, Sam."

„Să vă ia naiba pe toți", m-am gândit eu, dar n-am spus-o cu voce tare. Va trebui să mă descurc singură. Și într-un fel așa am și făcut.

Nu aveam nici cea mai vagă idee atunci ce implicații va avea acest gând.

2

Alice s-ar fi simțit ca acasă în seara aceea în reședința de pe Castle Road. I-ar fi înțeles contextul, care, ca în majoritatea petrecerilor în plină desfășurare, era desprins din altă lume și destul de incoerent chiar și pentru ea. Era o clădire masivă și neregulată, construită în stil victorian, acoperită cu iederă; până nu de mult fusese un *squat*[1], iar acum era administrată de o asociație pentru locuințe. Sfera membrilor care locuiau acolo cuprindea atât drogați fără nici o speranță, cât și tineri profesioniști care preferau asemenea condiții precare pentru o vreme, ca să câștige credibilitate și să poată economisi eventualii bani pentru avansul la o casă nouă.

Am stat puțin în fața casei până să intru, întrebându-mă dacă sunt pregătită să fac față provocării unei petreceri în toată regula. Aveam dubiile mele. Oamenii puteau să mă întrebe cum îmi merge cu munca. Iar la mine în studio, făcându-și culcuș pe podea ca o

1. *Squat*-urile sunt clădiri nelocuite în care ajung să se adăpostească temporar oameni fără locuință (n. r.).

malefică broască râioasă argintie, era sculptura pe care ar fi trebuit să o termin acum câteva luni, dar de care nu m-am atins de nu mai ţin minte când. Eram prinsă de ea; nu puteam să o termin, nu puteam să renunţ la ea. Era ca şi cum aş fi fost îndrăgostită de cineva care nu-mi împărtăşea dragostea. Pur şi simplu nu puteam să-i zic adio şi să încep una nouă cu o altă folie de aluminiu.

Era noiembrie, frig crâncen, respiraţia mea scotea aburi eleganţi în aer. Faţada casei era acoperită de o pânză încâlcită de crengi, ca un şal aruncat lejer peste umeri. Frunzele moarte de pe jos erau îmbibate de ploaie, întunecate şi triste, fără pic de roşu în ele. Nu m-am gândit niciodată că toamna putea fi atât de cuminte şi palidă.

Mi-am spus cu hotărâre că dacă m-aş duce acasă, probabil m-aş îmbăta crunt şi sentimental. Puteam face asta la fel de bine şi cu oameni în jur.

Zgomotul s-a revărsat imediat cum am deschis uşa din faţă, ca şi cum aş fi luat capacul unei oale sub presiune. Holul era plin de oameni care se sprijineau de pereţi, dând impresia că proptesc casa; se afla într-o aşa stare de abandon încât părea un lucru plauzibil. Coridorul era îngust şi plin de ţigări, cutii de bere şi pahare de plastic pline cu vin ieftin şi clocit, în mâini nesigure. Să-mi fac loc printre ei fără a-mi umple hainele de scrum sau vin era versiunea secolului XX a trecerii pe sub furcile caudine.

Era încă devreme după aparenţe. Nimeni nu părea prea distrus, părul şi machiajul erau încă la locul lor. Petrecerile astea de pe Castle Road aveau în ele un amestec ciudat de oameni, ca şi casa în sine; tinerii avocaţi prieteni cu Ajay, grupul artiştilor care îi cunoşteau pe Tom, Paul şi Claire; grupul serios al lui Mo, Liz şi Judy de asistenţi sociali foarte preocupaţi cu legendara lor incapacitate de a dansa; şi, bineînţeles, o garnitură abundentă de drogaţi şi pierde-vară. Nimeni nu trebuia să îi invite pe cei din ultima categorie; ei pur şi simplu apăreau. Erau mereu destule certuri, flirturi, aventuri de-o noapte, uneori un pumn sau doi, dar în mare atmosfera era de bun augur. Adevăratele lupte se duceau a doua zi după-amiază, în legătură cu cine trebuie să ajute la curăţenie.

Tom m-a luat în braţe la jumătatea holului, cu mult entuziasm. E înalt şi lat în umeri şi am dispărut în îmbrăţişarea lui de urs pentru o vreme.

— Sam, arăţi minunat! a spus bucuros peste capul meu în timp ce încercam să tuşesc, cu gura plină de fire din puloverul lui în care mă strivea.

Într-un final mi-a dat drumul. Am îndepărtat nişte scame de lână care mi se lipiseră de rujul de pe buze.

— Bună şi ţie, brută, am spus pe un ton voios.

Îl iubesc enorm pe Tom.

— Care-i treaba?

Din reflex, Tom şi-a scărpinat gânditor ouăle.

— A, mai nimic de raportat. Paul și Claire s-au ciondănit toată ziua. Nici nu mi-aș fi dat seama, dar fac atâta zgomot...

— Și de data asta cui acorda el prea multă atenție?

Nu eram așa de interesată să aflu de Paul și Claire; același tipar de când lumea. Ea era geloasă, el flirta cu orice femeie cât de cât atrăgătoare pe care o întâlnea. Prin urmare destulă sporovăială, de care se pare că fiecare se bucura în secret, altfel s-ar fi despărțit cu ani în urmă.

— De fapt e Judy, a spus Tom. Nu te așteptai la asta, este?

— Dumnezeule, nu! am zis pe un ton dezaprobator.

Era tabu să te dai la cineva care locuiește în aceeași casă.

— Își cam taie craca de sub picioare.

— Ești atât de feminină și sensibilă Sam, de aceea te iubesc atât de mult, ai nevoie de adăpost în lumea asta plină de macho...

M-am prefăcut că îi dau un pumn în stomac. Nu era greu de localizat. Tom era unul dintre prietenii mei cei mai buni și-mi aducea aminte de un ursuleț de pluș imens, pufos și sexy – poate puțin prea îndesat, dacă e să fim mofturoși, dar extrem de iubăreț. În seara asta arăta la fel de zburlit ca întotdeauna. M-am hotărât să nu-l întreb cum merge cu poezia. Ca să nu mai zic de rezultatele cu ultima lui jucărie blondă, o fată pe nume Julia Seddon. Nu aveam chef să-i ascult gemetele interminabile de frustrare exact când începeam

să mă simt bine. Tom are o nefericită și prea comună înclinație pentru blonde, de preferat cele sensibile, cele care chiar par că au nevoie de adăpost în lumea asta plină de macho. Nu sunt de acord, dar se întâmplă să fiu o brunetă care în mod normal este la fel de sensibilă precum Conan Barbarul după ce a prizat cocaină.

În schimb, am spus:

— Cum faci să-i strălucească ochii unei blonde?

— Hmm...

— Îi aprinzi o torță în urechi.

— Hahahaaaaa...

Tom s-a prăbușit rezemându-se de perete și a început să râdă zgomotos. Dacă e în toane bune, Tom râde la aproape orice. Îi invidiez starea de beție fericită.

— Vreau să beau ceva, am țipat ca să mă fac auzită peste accesul lui de râsete. Ne vedem mai târziu.

Era prea ocupat să-și șteargă lacrimile ca să vadă că am dispărut.

Bucătăria colcăia de oameni și cutii de bere, cele din urmă majoritatea pline cu mărunțiș. Ce drăguț. Am decis cu hotărâre că asta nu va fi una din acele petreceri unde dau gata jumătate de sticlă de votcă și apoi mă târăsc undeva să mă îngrijesc de rămășițele personalității mele. În acest spirit de maturitate am desfăcut o bere în loc să mă uit în frigider după spirtoase. Nu era mâncare, bineînțeles. Nici nu mă așteptam să găsesc.

Baby Thompson și-a vârât capul în bucătărie și din nefericire m-a văzut. Părea că imită femeile acelea din triburile africane care își lungesc în mod deliberat lobul urechii purtând cercei grei. În Londra, oricum, lobii urechii care ating umerii nu sunt recunoscuți drept semn al fertilității. Pe lângă asta, nici o ureche de femeie din triburile africane cu ceva respect de sine nu ar fi purtat nici moartă acel candelabru sport, dar perlat, cu oameni de plastic atârnând de el. Baby era atât de slabă încât puteam să-i număr toate coastele prin jachetă. M-am pregătit psihic să trec prin fazele unei conversații politicoase.

— Samantha! Au trecut ani!

S-a aplecat și mi-a ciugulit amândoi obrajii. Candelabrele atârnau periculos de aproape de fața mea. Mi-am ținut mâna în sus, ca un gest reflex de autoapărare, ca Tippi Hedren în *Păsările*.

— Bună, Baby, nemaipomeniți cerceii, am spus credibil, dar fără prea mare entuziasm.

Târfa. Știa că urăsc să mi se spună Samantha. Obiectele sexuale sunt numite Samantha. De fapt arăt ca o Samantha, tocmai de aceea insist să mi se spună Sam. Nu vreau să mă împungă lumea în coaste căutându-mi valva.

— Mersi. Nu-i așa că sunt dementiali? a arătat ea cu degetul înspre unul din ei, aplecând puțin capul într-o parte.

Îi purta cum trebuie; era înaltă și avea fața osoasă corespunzător de sofisticată, machiată excelent. Nu avea un gram de

frumusețe sau de grăsime în exces și era considerată extrem de atrăgătoare de tinerii artiști. Am fost în același an la Colegiul de Arte și de când ne-am cunoscut am încercat fără succes să o evit. Încă din școală avea un talent înnăscut de a fi sâcâitoare, combinat cu o totală lipsă de talent artistic. A fost doar o chestiune de timp până să ajungă să lucreze în PR.

— Și deci ce mai faci? a întrebat, ridicându-și sprâncenele pensate.

Am bolborosit ceva ce ea nu s-a deranjat să asculte; se uita peste umărul meu după alți cunoscuți. Între timp i-am trecut în revistă vestimentația. Firma de relații cu publicul a lui Baby reprezenta mai ales designeri de modă și era mereu îmbrăcată extravagant. În seara aceea avea o jachetă strâmtă de lycra cu vârtejuri psihedelice portocalii, galbene și verzi, jambiere verde închis și pantofi uriași. Fardul era portocaliu, iar părul ei, tuns scurt într-o manieră tranșantă, era vopsit într-un galben lămâie pal. Destul de ciudat, dar efectul per ansamblu era reușit.

— L-ai văzut undeva pe Tom? a întrebat, uitându-se în jos la mine.

A fost o greșeală din partea ei. Știam că a avut dintotdeauna o afinitate pentru Tom.

— E în hol, am spus cu răutate, privind melancolic înspre Julia Seddon. E înnebunit după ea de luni de zile.

— Spălăcita! a spus Baby pe un ton care trebuia să fie batjocoritor, dar a sunat mai degrabă iritat.

— Așa îi plac lui, mici, deschise la culoare și aparent lipsite de apărare, animăluțele firave din pădure.

Baby a pufnit.

— Aia e la fel de firavă ca... ca...

— Ca un picamăr. Exact.

Aproape că lăsasem garda jos cu Baby, pentru un moment. Apoi a făcut o moacă bosumflată și falsă ce o făcea să semene cu o vrăjitoare și mi-am amintit ce coșmar era.

— Ei bine, a spus trimițându-mi bezele cu entuziasm, a fost minunat să vorbesc cu tine, dragă. Ținem legătura.

S-a îndreptat spre hol, făcând cu mâna înspre diverși oameni (sau „contacte" cum îi numește ea), într-o manieră de prințesă cu aere, de la sublima înălțime a platformei pantofilor ei. Unul din motivele pentru care o urăsc este că lângă ea mă simt mignonă. Ceea ce nu sunt. Sunt de fapt de statura unei femei obișnuite din sudul Italiei. Am dat pe gât restul de bere, am mai luat o cutie și am plecat în căutarea aventurii.

În camera de dans se auzea un *house* lent; prea lent pentru mine. Lângă peretele din capătul camerei stăteau doi tipi pe care îi cunoșteam și care mi-au făcut cu mâna, așa că m-am strecurat printre dansatori să mă alătur lor. Camera era plină de fum, iar lămpile mici luminau într-o ceață difuză. Dar fumul se ridica și pe podea aerul era mai curat. M-am uitat la cei care dansau într-un nor de ceață de la mijloc în sus. Făceau mișcări lente, circulare ca și cum ar fi pe fundul mării

încercând să împingă apa din jurul lor, dar fără să ajungă undeva, tinuți în loc de metrii cubi de apă. Nu vorbeam, doar stăteam jos, pasând un joint din mână în mână ca și cum ne-am fi jucat jocul cu cartoful fierbinte sub influența drogurilor. L-am zărit pe Ajay, stând în dreptul ferestrei; părea preocupat. Eram surprinsă că nu dansează; era genul lui de muzică. Am simțit apoi cum cineva mă bate pe umăr.

— Claire!

Se lăsase în jos lângă mine.

— Hai în cealaltă cameră, mi-a spus la ureche, nu se aude nimic aici. Vreau să vorbim.

Era clar că nu accepta un refuz. M-am uitat spre Will și Joe sperând să găsesc o portiță de salvare, dar aveau deja limbile atât de adânc unul în gura celuilalt că probabil își blocau reciproc căile respiratorii. Am renunțat, dând din umeri. Ei bine, măcar să fie o bârfă. Mâna lui Will era acum pe coapsa lui Joe, cu jointul încă arzând între degete. L-am recuperat. O să am nevoie de o ocupație în timp ce vorbea Claire cu mine. Am luat-o spre sufragerie, care era plină de lume. Nu puteam să accept gândul că va urma o descriere amănunțită a tot ce era mai rău în viața lui Claire așa că, văzându-l pe Paul, m-am îndreptat spre el ignorând efortul lui Claire de a mă deturna din drum. Speram că prezența lui va neutraliza situația. Stătea pe canapea și s-a dat la o parte să ne facă loc. Claire s-a așezat lângă mine fără tragere de inimă, țeapănă ca o scândură. Era mică și firavă, cu niște ochi pătrunzători,

cu corpul subțire și alungit, emanând energie prin toți porii. Ea și Paul semănau ca frații, dar Paul și-a canalizat energia înspre carieră, în timp ce Claire părea că se consumă singură. Amândoi studiaseră designul de interior, însă Paul o ducea mai bine decât ea, iar asta se datora mai mult personalității lui decât talentului. Paul era alunecos și amabil cu oamenii de la care voia să obțină ceva, pe când Claire nu cunoștea sensul cuvântului compromis.

— Bună, Sam, cum merge treaba? m-a întrebat Paul cu ochii strălucitor de albaștri.

M-am trezit că îi zâmbesc înapoi sedusă de șarmul lui înnăscut. Știa prea bine cât e de fermecător și se folosea fără rușine de acest atu.

— Să o lăsăm baltă. Mai bine îmi spui vești proaspete. Sigur sunt mai interesante ale tale.

Ăsta era imboldul de care avea nevoie. A plonjat într-o descriere a noului proiect la care lucra, o producție *La Traviata*, cu o companie de teatru avangardist; acțiunea avea loc în anii '70, într-o închisoare de femei din Australia, cu Violeta închisă pentru prostituție, Alfredo un gardian tânăr și tatăl lui guvernator. Sau ceva de genul ăsta.

Paul zicea:

— Balul din Actul III e gândit ca un fel de discotecă pentru deținuți – stroboscop, reflectoare, ceva de aici, ceva de acolo. Apoi ea e transferată la o închisoare din provincie, cu un climat mai uscat, probleme cu sănătatea...

— În Queensland? am simțit că ar trebui să adaug ceva.

Paul părea interesat:

— Ayers Rock e în Queensland? Pentru că am impresia că l-am văzut pe fereastră, așa, razant. La Ayers Rock mă refer. Și, bineînțeles, niște desene indigene pe pereții celulelor...

Mă săturasem.

— Nu ai spus nimic despre asta când te-am văzut ultima oară, i-am zis.

Paul flutură din mână.

— A, era în stadiu de proiect, a spus el pe un ton nepăsător. Propunerea mea a fost acceptată, dar știi și tu cum e, nu am vrut să vorbesc despre asta până nu era ceva sigur.

— Deci vin banii? Ai primit avansul să-i dai drumul?

— Nu oficial, dar am înțeles că sunt pe drum.

— Ei bine, felicitările mele!

Eram impresionată. În ziua de azi să faci bani din artă e mai greu decât să lupți cu un crocodil în noroi. Paul cunoaște probabil oameni din comitete. Paul probabil își cultivă contacte și printre oamenii care se ocupă cu aranjamentele florale de la biserica locală, în caz că va avea nevoie de ei cândva.

În colțul celălalt al camerei l-am văzut pe Tom, purtând o conversație animată cu Julia Seddon, care se uita în sus la el, fix, cu ochii mari. De la distanță nu puteam să-mi dau seama dacă e fascinată de discuție sau pur și simplu se uita ca prin sticlă de atâta plictiseală. Mai era cineva cu ei; o femeie, cu spatele la mine, îmbrăcată toată în alb. Era destul de ciudat, într-un loc unde negrul era predominant

și jeanșii doar o variație. M-am uitat la ea a doua oară. Cunoscusem odată pe cineva care purta mereu alb...

Am auzit doar pe jumătate ce spunea Claire.

— Ce?

— Nu credeam că are tupeu să apară aici...

S-a aplecat să se uite mai bine și am făcut și eu la fel. Mă întrebam într-o doară de ce o fi Claire așa supărată pe Julia Seddon, când mi-am dat seama cine era cealaltă femeie.

Era Lee. Lee Jackson. Nu-mi venea să cred.

3

Lee Jackson nu era frumoasă, dar era irezistibilă prin prezența ei. Și când era relaxată stătea neclintită, de parcă ar fi fost făcută din alabastru. Pielea ei, fără ajutorul cosmeticelor, strălucea ca și cum ar fi avut un bec înăuntrul feței. Liniile din jurul ochilor, delicate și înguste, nu făceau decât să-i scoată și mai mult în evidență netezimea feței. Abia i se vedea vreun rid pe frunte, avea două linii verticale aproape invizibile deasupra nasului, acolo unde sprâncenele ei se întâlneau gânditoare. Lee era întruchiparea sentimentelor senine. Vocea ei era liniștită și calmă și fiecare gest eficient. La ea nimic nu părea să fie de prisos.

Îmi fusese profesoară la Colegiul de Arte în anul al treilea. În primul an o ținusem numai în petreceri, iar al doilea fusese anul experimentelor, cu diverse tehnici de sculptură descoperite la noroc. Spre sfârșitul anului dezvoltasem cu frenezie un gând, și anume căutam cu disperare să îmi găsesc un stil propriu. Părea că nimic nu mi se potrivește, nimic din ce încercasem nu-mi descătușa imaginația; de parcă aș fi căutat o cheie de la ușă pe care nu o puteam găsi și pe când am cunoscut-o pe Lee mă dădeam deja cu capul de acea ușă.

În stilul ei tăcut, Lee mi-a revoluționat eforturile. Sub influența ei am învățat să o iau mai ușor în loc să încerc să scot la iveală ceva ce necesită ani pentru a fi descoperit; m-a învățat să găsesc inspirația privind înăuntrul meu.

Atunci am simțit că dacă nu ar fi fost ea profesoara mea aș fi luat-o razna și chiar dacă exagerez puțin când zic asta, e adevărat totuși că fără ea cred că nu mi-aș fi găsit niciodată propriul stil.

Și totuși, am pierdut intenționat contactul cu ea imediat după ce am terminat Colegiul de Arte. Am făcut-o de bunăvoie. Influența pe care o avea asupra mea fusese așa de puternică – în ciuda faptului că ura să influențeze pe cineva – încât îmi făceam griji că dacă voi continua să o văd am să mă trezesc lucrând ca să-i satisfac ei așteptările mai degrabă decât să lucrez în stilul meu propriu. Lee m-a învățat cum să încep să mă gândesc la mine, dar eram încă la început și aveam nevoie să mă separ de ea ca să pun totul în practică. Și ruptura trebuia să fie adâncă.

Nu puteam să-i dau vreo explicație. De fiecare dată când făceam o piesă nouă, cu fiecare expoziție pe care o aveam, voiam să îi trimit și ei o invitație, să aflu părerea ei despre ceea ce făceam, dar ceva mă reținea. Cred că am rănit-o. Poate că, de fapt, a înțeles; nu am întâlnit pe nimeni așa de înțelept precum Lee.

Probabil a simțit că mă holbez la ea, pentru că s-a întors să se uite în direcția mea în timp ce Tom încă vorbea. M-a privit direct

în ochi. În câteva secunde a traversat camera apropiindu-se de mine cu mâna întinsă. M-am ridicat să o întâmpin; inima îmi bătea cu putere. Era prima oară când ne întâlneam pe picior de egalitate, fără să mai fim studentă și profesoară. Purta un pulover mătăsos care probabil fusese lucrat de mână și o pereche de pantaloni cu o croială frumoasă ce se îngustau peste o pereche de ghetuțe maronii. Părul șaten era tuns bob, iar cerceii erau o mică pereche de perle din argint.

— Ce faci aici, Lee? am izbucnit. Nu e chiar genul tău, este?

„Dumnezeule, Sam, mi-am zis în gând, nu ai mai văzut-o de cinci ani și asta e tot ce poți să spui?"

— Uitasem cât de directă ești, Sam, a spus Lee zâmbindu-mi.

M-a luat de braț în semn de bun venit. Ochii îi erau la fel de strălucitori ca întotdeauna, mari și închiși la culoare, ca pielea de culoarea mahonului a ghetelor ei.

— Julia m-a adus. Julia Seddon. O cunoști? E o altă fostă studentă. Am luat cina împreună.

— Bănuiesc că nu plănuiai să vii la petrecerea asta, i-am zis zâmbind larg, ești foarte cochetă.

— Eh, nu mai predau acum, știi? a spus. În schimb am o slujbă cu jumătate de normă la o galerie, se numește Shelley Frank, probabil ai auzit de ea – așa că trebuie să fac un efort. Am o prietenă care-mi cumpără lucrurile... Dar vine cu vârsta, știi? Te trezești cum cumperi haine clasice și începi să ții la ele în

locul fustelor din PVC pe care le purtai cu dresuri plasă...

— Cu părul decolorat, am spus, şi cu ruj negru. Toate în acelaşi timp, dacă tot vorbim de exagerări.

Râdeam amândouă acum. Lee ştia mereu cum să procedeze când situaţia era la limită.

— Te prindea totuşi. Arătai ca un monstru frumos. Şi acum, arăţi mult mai... dezbrăcată. Nu exagerat, cu siguranţă. Deşi fustele sunt la fel de scurte.

— Nu e o decizie conştientă, am recunoscut aruncând o privire peste rochiţa mea neagră din lycra.

Eram într-o stare mizerabilă când m-am îmbrăcat şi nu aveam chef să mă gândesc la ce o să port.

— Ghinion în dragoste? a întrebat Lee.

Am dat din umeri.

— Nu mai mult ca de obicei.

Lee a zâmbit scurt, un zâmbet ce ascundea amuzamentul.

— Mereu presupunem că ceilalţi suferă din cauza unor probleme asemănătoare cu ale noastre, nu-i aşa? a spus ea.

Gândul că Lee este dezamăgită în dragoste îmi era la fel de străin ca şi imaginea feţei ei chinuită de emoţii necontrolate. Am presupus că viaţa ei amoroasă merge ca unsă, cu mici scârţâituri din când în când.

— Lucrurile... nu merg? am întrebat, neştiind cum să formulez.

— Ei bine...

A ridicat din umeri, gest care îmi era tare familiar. Mi-am adus aminte nenumăratele dăți în care o întrebasem ceva la care nu voia să răspundă și primeam înapoi doar acea ridicare și coborâre grațioasă a umerilor ei înguști. Gestul era acompaniat și de un zâmbet abia zărit, enigmatic, care lipsea de data asta. În schimb, colțurile gurii i-au căzut pentru moment.

— Ghinion e un fel personal și indulgent de a spune. Masochism ar fi un termen mai precis.

Era ca și cum un părinte se confesează unui copil maturizat; eram rușinată și fascinată în egală măsură.

— Vrei să stăm jos? am spus, arătând spre două scaune neocupate.

Am fost surprinsă când și-a împreunat sprâncenele pentru o secundă, pentru a se gândi; apoi a încuviințat din cap.

* * *

Nu sunt atâtea povești pe lume, iar a lui Lee era o versiune clasică; o aventură cu o femeie măritată. Sexul iubitei nu era o surpriză; se știa la Colegiul de Arte că, în ciuda unui scurt mariaj cu câțiva ani în urmă, Lee era lesbiană. Iubita ei avea o funcție puternică, ceea ce însemna strictețe impusă în relația lor. Îi spusese lui Lee că mariajul ei este unul convențional. Nu am mai insistat pe faptul că asta era exact ce ar fi fost de așteptat să spună.

— Până când m-a cunoscut, spunea Lee, toată energia ei se îndrepta spre carieră. Lucrează atât de mult, Sam, că abia are timp să ne vedem... Urăște să vorbească la telefon, așa că trebuie să ne scriem una alteia. Îți vine să crezi? Ea face toate regulile. Știu că poziția ei e mult mai dificilă, dar tot mi-e greu să accept... Cel mai rău e când simt că vrea să nege sentimentele pe care le are față de mine. Scrisorile ei sunt un amestec extraordinar de pasiune și cel mai rece control. Deci mereu e o presiune puternică, pentru că o parte din ea nu vrea, mereu se luptă cu ea, așa că atunci când se lasă dusă, când o conving într-un final să cedeze...

M-am uitat la ea dintr-o parte, dorindu-mi să îi întâlnesc privirea. Se uita încă fix, undeva înainte, iar trăsăturile feței îi erau strânse într-o expresie de concentrare. Era prima oară când am putut să o văd ca o persoană reală, cu emoții proprii, nu doar ca pe mentorul meu.

Întinzându-mă, mi-am pus o mână pe mâna lui Lee care se sprijinea pe unul din brațele scaunului. Nu s-a uitat la mine, dar a pus cealaltă mână peste a mea brusc, bătând-o ușor. Am stat o vreme în tăcere. Păstrase totuși pentru ea o rezervă de lucruri nespuse, pe care nici măcar alcoolul din venele noastre nu putea să o dilueze suficient. Mi se îngăduise să văd cum își dă jos un văl, însă mai erau o grămadă, bine prinse, iar eu nu aveam curajul să o întreb mai multe decât mi-ar fi zis ea din proprie inițiativă. Până la urmă,

am avut senzația că ar fi vrut să trag puțin de ea să mi se confeseze și mi-am blestemat prostia cu care am stat degeaba.

După un timp s-a întors cu fața la mine, cu o expresie golită de toate în afară de bunăvoință și interes. Asta era Lee pe care mi-o aminteam și trebuie să recunosc că mă simțeam mult mai în largul meu cu ea așa. Vechile obiceiuri se uită greu.

— Și la ce lucrezi acum? m-a întrebat. O să pot vedea și eu ceva din ce ai lucrat?

Tonul pe care a spus-o a fost perfect; nu mă întreba ca de la profesor la student, ci ca de la o artistă la alta, fără urmă de superioritate. Cu câteva secunde în urmă mă temeam de întrebarea asta, dar magia personalității lui Lee a făcut ca, în momentul în care mi-a pus întrebarea, să simt nevoia de a-mi deschide sufletul în fața ei. Problema sculpturii la care lucram, despre care nu mai vorbisem cu nimeni, s-a dezvăluit în câteva cuvinte.

— Îi mai trebuie ceva, m-am auzit spunând cu pasiune. Doar că nu știu ce. Nu o pot lăsa așa, dar nici nu știu ce-i mai trebuie. Stă acolo pe podeaua atelierului meu, așteptându-mă, când mă trezesc dimineața, când vin acasă, ca o *chestie* uriașă... Se fac două luni de când sunt blocată cu ea și nu văd cale de ieșire.

M-am uitat iscoditor la ea. Nu părea să i se pară ceva ciudat în asta; părea îngrijorată și gânditoare. Își studia atent inelul de argint de pe arătător. Din experiență știam că asta înseamnă că e gata să facă o sugestie de care nu era sigură cum o să fie primită.

— Probabil ai să urăşti ideea, a încercat ea, uitându-se în continuare la inel, dar aş fi tare bucuroasă dacă aş putea să vin la tine şi să o văd. În calitate de prietenă, evident. S-ar putea să-ţi treacă prin minte că, odată ce ţi-am fost profesoară, am să te critic...

— Nu, nu. Deloc!

Am tresărit plină de entuziasm.

— Nimic nu mi-ar face mai mare plăcere. Chiar eşti singura persoană pe care aş lăsa-o să facă vreun comentariu...

— Adevărat?!

Lee părea flatată în mod sincer, aproape se sfia.

— Da, în general sunt foarte defensivă când vine vorba de oameni care să îmi vadă lucrarea neterminată. Dar tu eşti un caz special.

— Mulţumesc.

Lee mi-a atins din nou mâna, zâmbindu-mi. Pentru cineva aşa de rezervat, făcea frecvent uz de contact fizic cu oamenii în preajma cărora se simţea în largul ei. Îmi aduc aminte prima dată când Lee mi-a atins mâna, ca să sublinieze o idee pe care o avea, după ce mă cunoştea de un semestru, şi ce bine mă simţisem.

— Mă bucur atât de mult că ne-am reîntâlnit, Sam, a spus ea simplu. Cred că a fost doar o chestiune de timp. Dar să ştii că m-am gândit la tine mult. Nu-mi place să iau legătura cu foştii mei studenţi; nu vreau să simtă nici o presiune din partea mea. Aştept de obicei până iau ei legătura cu mine. Deci mi-ar face mare plăcere să văd la ce lucrezi acum.

— Dacă s-ar putea să îmi dai câteva sugestii, am zis pe un ton sincer. Doar câteva idei cu care să pot jongla. Fie și critice. Orice, atâta timp cât aflu punctul de vedere al altei persoane – al cuiva în care am încredere – și există șanse să îmi ofere o nouă viziune asupra ei.

A dat iar din umeri, gestul acela elegant al ei pe care-l păstram viu în memorie.

— Bineînțeles. Dar tu știi Sam, nu ai nevoie de mine. Poate crezi că ai. Dar mereu le-ai dat de cap singură până la urmă. Am fost doar un catalizator. Gândeai singură de fiecare dată.

Am amuțit, uitându-mă la ea. Nu mai știam ce să zic.

— Lee, a spus o voce din fața noastră.

Am tresărit amândouă și ne-am uitat în sus. Era Julia Seddon și din momentul în care am citit dorința pe chipul ei, am știut că Tom nu are nici o șansă cu ea. Ea avea o afinitate specială pentru Lee.

O grămadă de fete au trecut prin asta la Colegiul de Arte. Pentru unele era natural, dar pentru majoritatea, probabil și cazul Juliei, era vorba de același tipar, eleva care se îndrăgostește de o minunată ființă superioară – probabil nu sexual, cât admirativ, un fel de adorare a unei eroine. Am recunoscut imediat semnele, aflându-mă odată în cea de-a doua categorie pentru o perioadă.

Și totuși, informația asta nu-l va înveseli pe Tom. Mă întreb dacă el își dădea seama în ce direcție se îndreaptă de fapt afecțiunea Juliei. Nu cred că o să-i placă prea mult când o să afle.

Lee a spus că e obosită și gata să se ducă acasă, așa că ne-am ridicat și ne-am sărutat de rămas-bun. Valuri de invidie veneau din partea Juliei Seddon ca un câmp magnetic care mă îndepărta de Lee.

— Am să te sun, am zis. Tot acolo stai?

— Da, da, să mă suni, a spus. Mi-ar plăcea mult să vin. Dar, Sam, adu-ți aminte ce ți-am spus – nu ai cu adevărat nevoie de mine.

Mi-a zâmbit, cu zâmbetul ei minunat și plin de lumină.

— Nu ai nevoie de nimeni, decât de tine.

* * *

L-am găsit pe Dave în vârtejul din camera de dans, trăgând câteva linii de cocaină rămasă pe haine și, deși bine aranjat, continuă să danseze țeapăn în următoarele ore. Muzica avea succes și nimeni nu-și propunea să o lase mai moale; hip-hop, trash metal, jazz, dance, trash disco, nu-mi păsa, așteptam doar să cad în dulcea uitare de sine, împingându-mi corpul dincolo de limită. În aer era un miros greu, un amalgam de parfum dulce de haşiş și fum de țigară cu aromă de bere; a se gusta numai când e proaspăt, pentru că nu ține.

Îmi amintesc că m-am sprijinit de un perete, bând și mai multă bere, desprinzându-mă ușor de trup. Podeaua zvâcnea sub tălpile noastre, stârnită de bas, ca și cum am fi stat exact pe inima casei care bătea. Mult, mult mai târziu am găsit o saltea goală și am adormit imediat, cum făceam când eram mică.

Salteaua era veche și moale; corpul mi s-a încolăcit pe ea ca o pisică ce se cuibărește într-o poală caldă și până dimineață n-am mai știut de nimic. Nici măcar un vis, doar uitare de sine.

* * *

M-am trezit când au început să cânte păsările. Lumina din cameră era limpede și palidă; soarele răsărea sau răsărise de puțin timp. Încă îmi zvâcnea capul de la amfetamină, iar combinația între amfetamină și alcool îmi producea un amestec perfect de sete arzătoare și durere de cap infernală. Aș fi încercat să mai iau o doză, dar amfetamina nu mă lăsa. Și mă dureau picioarele. Îmi doream să-mi fi scos ghetele înainte să cad lată.

Am dus tratative lungi cu scările pe care le-am găsit greu de străbătut. Încercam să nu-mi clatin prea tare capul, dar e greu să cobori într-un ritm stabil și lent, când bucăți mari de trepte dispăruseră de parcă le-ar fi ros niște rozătoare mari. Gândindu-mă mai bine, poate chiar fuseseră roase de niște rozătoare uriașe. Bucătăria era exact cum mă așteptam. Am reușit să localizez chiuveta în spatele zidului de cutii de bere, dar a fost mai degrabă la nimereală decât în urma vreunui raționament.

După ce am băut un litru de apă am rămas în picioare pentru o vreme, rezemată de perete, oferind timp lichidului să pătrundă în tot corpul ca să nu facă bulbuci prea tare când

voi începe să merg. Ușa dinspre grădină era în fața mea și panoul de sticlă prezenta o priveliște atrăgătoare a unui zid de cărămidă împânzit de frunze. Înapoi la natură, alături de păsările dimineții. Aș fi ieșit afară să comunic cu răsăritul, să-mi reîmprospătez spiritul pe dinăuntru...

Dar visul mi-a fost în curând fost ruinat. În grădină fusese făcut un grătar. Din considerente de continuitate estetică, motivul de cutii de bere din bucătărie a fost cărat afară și înfrumusețat, pentru a spori efectul, cu o garnitură de bucăți mototolite de folie de aluminiu și mucuri de țigară. Mirosea puternic a petrol și pe jos erau împrăștiați saci de cărbune. Cei de la revista *Casa și grădina* probabil că dădeau telefoane, implorând pe cineva să vină să fotografieze. Oricum, grădina era mare și, probabil, dacă aș fi mers până la zidul din depărtare raportul dintre gunoaie și verdeață s-ar fi inversat. Ar fi fost ca o mică excursie pentru mine. Puteam să trimit vederi de acolo. În depărtare am observat silueta cuiva care zăcea acolo, ghemuit sub niște copaci, stând probabil în propria vomă uscată. Asta ar completa decorul.

Gazonul, neîngrijit și gol, era acoperit de frunze uscate. Se micșora până când dispărea într-un pâlc de copaci înalți și pe jumătate goi, cu crengile gravate strident pe fundalul unui cer palid al unei dimineți de toamnă, rece și clară. Aerul circula înviorător prin plămânii mei și am început să simt cu adevărat că sunt vie, în ciuda menghinei din jurul capului.

Ignorând restul, a fost o petrecere reușită. Nu luasem prea multe droguri și nici nu ajunsesem acasă cu cineva cu care n-aș fi vrut în mod special să ajung. Aerul rece îmi curăța plămânii și venele. În curând va veni un nou an.

Într-un exces de zel, am vrut să merg direct acasă, să stau jos în fața sculpturii și să-mi dau un ultimatum ; fie să-i fac ceva, fie să rup chestia în bucăți și să o iau de la capăt. Voiam să o sun pe Lee după-amiază și să aranjez cu ea să vină să o vadă. Gândul m-a umplut de entuziasm. Avea în sfârșit un sens, era un pas înainte în viața mea.

Frunzele îmi foșneau sub picioare. Mi-am adâncit mâinile în buzunarele de la jachetă și mi-am îndreptat umerii pentru prima dată, auzind cum trosnesc vertebrele din zona gâtului și coloana cum se destinde. Voiam să merg până la cel care dormea dus sub copaci și să văd dacă e în regulă, apoi să iau mașina și să mă duc acasă, să opresc pe drum pentru o cafea, să descui atelierul și...

Nu avusesem nici cea mai vagă idee ce urma să găsesc. Silueta care dormea cu spatele la mine era chircită, cu fața la adăpostul copacilor. M-am aplecat să scutur umărul dinspre mine și în acel moment tot corpul ei s-a clătinat și a căzut pe spate, scoțând un sunet ciudat.

Am știut imediat că e moartă. Sunt unele lucruri pe care nu ai cum să le greșești.

Ochii lui Lee priveau goi înspre cerul alb ca hainele ei, alb ca și pielea. Jacheta pufoasă în care era înfășurată, confortabil și protector,

nu-i mai ținea de cald. Era vânătă și înghețată ca marmura, pielea și corpul ei erau țepene; inflexibile, reci, toate păreau să fie la locul lor, la prima vedere, dar ea nu mai era deloc. Și dacă doar atât a mai rămas, corpul ei, setul de cercei mici și albi, dintotdeauna, cu perlele lor mici și albe, atunci ea însăși unde era până la urmă?

Pe tâmpla ei se vedea o vânătaie imensă, întunecată și adâncă, din care cursese puțin sânge. Hainele ei, odată impecabile, erau pătate cu iarbă verde, cu noroi maro, iar părul ei era îmbibat de rouă. Arăta ca propria ei stafie.

4

Nu era nevoie să mă uit peste meniu. Știam deja ce voiam.

— Aș dori o porție de ciuperci pane cu garnitură de orez și sos tartar, i-am spus chelneriței, cu figura ei specifică vârstei mijlocii, înfășurată într-un șorț alb cu volane și garnisită cu un coc roșcovan îngălat de fixativ. Și o felie în plus de lămâie.

Nu i-am crezut niciodată pe oamenii care spun că uită să mănânce. Nu cred că e posibil.

M-am lăsat pe spate în canapeaua de piele verde ce începuse să se scorojească. Încăperea era încălzită de la aburul scos de espresorul imens și vechi. Rafale de aer cald veneau prin ușile de la bucătărie care nu se îmbinau perfect și se bălăngăneau înainte și înapoi, scoțând un sunet înfundat. Venisem aici direct de la secția de poliție. Era mijlocul zilei acum și ultima oară când mâncasem fusese cu o zi în urmă. Și pe lângă asta mă luptam cu o tentație periculoasă și mă hotărâsem să mănânc înainte să mă răzgândesc. Carbohidrații sunt ca un calmant în momentele de stres.

Comanda nu a întârziat să vină, o farfurie albă ovală, încărcată pe o parte cu un morman de ciuperci bine prăjite, groase și crocante, cu

crustă, iar pe partea cealaltă cu o movilă de orez alb și pufos. Mai era și o ceașcă plină cu sos tartar și bucata mea extra de lămâie. Stomacul a scos un zgomot, anticipând fericit. Am stors lămâia peste ciuperci, am aruncat în farfurie atâta sos tartar cât să nu dea peste margini și m-am pus pe treabă.

* * *

După o oră, cu stomacul plin până la refuz, conduceam încet pe lângă stația de metrou Warwick Avenue înspre străzile largi ale Micii Veneții, cu case albe, pătrate și cu geamuri înalte. Bărci pe canale, pictate în culori primare luminoase ca jucăriile de plastic cu care se joacă copiii în cadă, erau ancorate pe ambele părți ale apei adânci și verzi. Peste canal se arcuia podul jos și șters, o prelungire cochetă, protuberantă a drumului și, în spatele lui, ca o umbră neagră uriașă ce bloca cerul, atârna rețeaua de șosele Paddington, la fel de murdare și posomorâte ca întotdeauna.

Parcând undeva pe stradă, am verificat numărul apartamentului din agendă și am început să aștept. Era o casă mare cu apartamente, cu mulți chiriași; partea asta, cel puțin, nu trebuia să țină mult. Cel puțin așa ar fi bine. O întârziere mai mare și aș fi început să mă întreb din nou ce naiba am de gând să fac.

După vreo zece minute, un tânăr se apropia pe stradă, venind din direcția unei zone cu magazine; ținea în mână o sacoșă de plastic

verde cu numele unui magazin cu delicatese, deschis non-stop, care taxează clienții dublu pentru acest privilegiu. S-a îndreptat către intrarea din bloc, fie binecuvântat. În timp ce descuia ușa am ajuns la câțiva pași în spatele lui și am început să cotrobăi prin geantă agitând cheile de la mașină ca să fac zgomot ca și când aș fi căutat și eu cheile. Între timp, tânărul deschisese ușa aruncându-mi un zâmbet fugar. I-am zâmbit înapoi cu recunoștință. A ținut ușa întredeschisă. Ce gentleman.

Aștepta liftul așa că am făcut stânga pe coridor, rămânând ascunsă până când am auzit că liftul începe să urce. M-am întors în hol și am luat-o pe scări până la etajul patru.

Coridorul era pavat cu bucăți mari de gresie veche, cu linii și crăpături din loc în loc. M-am străduit să înaintez de-a lungul carpetei, mergând încet, o fâșie de un verde șters. Pe coridor era liniște ca într-un mormânt. Sau ca într-un mausoleu, cu care avea o vagă asemănare. Aerul încărcat părea că nu s-a mai ventilat cu săptămânile.

Anii trăiți aiurea prin *squat*-uri sau plătind chirie în locuințe care se dovediseră a fi mai mizerabile și mai uzate decât *squat*-urile m-au învățat câte ceva despre cum se poate sparge o încuietoare. În spatele dubiței, alături de alte scule ruginite, aveam o șmecherie dintr-asta care mergea perfect cu încuietorile mai mari, dar trebuia să fie alimentată cu curent și făcea o grămadă de zgomot. Am răsuflat ușurată când am văzut că Lee are un singur rând de yale la ușă. Am apucat mânerul

și l-am răsucit către stânga cât am putut, atât cât să fac o crăpătură între ușă și cadru.

Cardul din plastic laminat, pe care îl folosesc la treburi de genul ăsta, a alunecat destul de ușor înăuntru, iar încuietoarea era la fel de veche și obosită ca întreaga clădire și mi-a fost tot atât de greu să o sparg cum îi e unui pensionar cu artrită să își fractureze genunchiul.

Yala a cedat. Trăgând de ea, am întors mânerul, care a scârțâit ruginit, și am deschis ușa. Într-o secundă am fost înăuntru, închizând ușa după mine cu atâta grijă de parcă ar fi fost o sculptură prețioasă pe care o așezam pe piedestal. Apoi m-am rezemat de ea, respirând lung, dorindu-mi să fi avut niște țigări la mine. Aș fi fost în stare să omor pentru una.

* * *

Apartamentul lui Lee era exact cum mi-l aminteam, la fel de umbros, de gol, lucind de curățenie ca întotdeauna. Era ca o cutie albă plină cu crom, cu sticlă și fier. Fără plante, fără tablouri, fără fotografii. Cândva îmi dădea senzația unei oaze de calm, echivalentul unui duș răcoritor într-o zi cu zăpușeală. Acum, în mod ciudat, îl găseam tulburător; albit, ca oasele în soare. Canapelele erau îmbrăcate în pânză albă apretată, mocheta era cu un ton mai închisă, o nuanță neutră. Chiar și lumina care pătrundea prin fereastră era albă, sclipind pe balamalele de metal ale dulapurilor de parcă ar fi fost sute de lame de cuțit.

Nu e de mirare cum cu ani în urmă, captivă în lumea mea de emoții sinistru colorate, locul ăsta a fost foarte important pentru mine. Era varianta modernă a celulei unui călugăr, care s-a înstrăinat de bunăvoie, departe de dezordine și agitație precum fusese Lee însăși.

Dar acum, văzându-l după atâta timp, mă gândeam că poate e prea reținut, prea sterp. Pentru prima oară mi-am închipuit că până și Lee – pe care am idolatrizat-o, așa cum fac studenții când găsesc un profesor care să îi înțeleagă – putea să aibă suișuri și coborâșuri, chiar propriile probleme.

Habar nu aveam ce caut sau dacă era ceva de găsit. La nimereală am intrat în dormitor și am rămas în picioare, simțindu-mă ca o proastă, neștiind de ce mă aflu acolo. Probabil că vocea rațiunii avea dreptate, cea care îmi spunea să alung tentația și să las treaba asta pe seama profesioniștilor. Dar eram deja acolo, trebuia măcar să fac ceva... am deschis ușa dulapului.

Buzunarele hainelor lui Lee scoteau la iveală șervețele mototolite, bonuri fiscale, câteva monede rătăcite. Am verificat cele două pardesie ce atârnau pe ușa dormitorului; nimic în buzunarele lor în afară de o pereche de mănuși din piele bej. În partea de jos a șifonierului n-am descoperit altceva decât perechi de pantofi împrăștiate, la fel cum pe rafturi erau numai haine.

Cu un sentiment de zădărnicie, am încercat biroul din living. Facturi, bilețele, plicuri, nimic personalizat. Nu teancuri de fotografii,

nu scrisori intime; de fapt nici un fel de scrisori, că tot veni vorba. Un dosar cu șină pe care era notat „Conturi", cu diviziuni marcate în genul „Extrase de cont", „Conturi de carduri de credit", „Asigurare". L-am răsfoit scurt, ca să văd dacă toate secțiunile conțineau ceea ce trebuiau să conțină. Și așa era. Cu o predictabilitate consecventă observam că nu ajung nicăieri.

Un ceas îmi ticăia în cap, din ce în ce mai tare, pe măsură ce șederea mea în apartament se prelungea. Era un ceas cu alarmă și în curând avea să sune, să îmi spună că trebuia să fi plecat deja.

De îndată ce am intrat în bucătărie mi-am dat seama că ceva nu e în regulă. Dezordinea pantofilor din dulap ar fi trebuit să îmi zică asta deja, dacă m-aș fi gândit. Nu ar fi fost evident pentru cineva care nu o cunoștea pe Lee, dar eu o cunoșteam și, deci, știam cât de ordonată îi plăcea să-și țină bucătăria. Cabineții din inox cu blat de marmură erau la fel de strălucitori ca întotdeauna, podeaua cu gresie albă fusese măturată și spălată de curând.

Cu toate astea, pe unul din blaturi, erau teancuri de cutii de cereale, de zahăr, de făină, de orez și de biscuiți, cartonul lor lucios atrăgându-mi atenția imediat. Lee nu le-ar fi lăsat niciodată afară.

Mi-am adus brusc aminte cum am venit odată cu un grup de studenți pentru un seminar la ea acasă și cum Lee ne-a făcut ceai tuturor. Scosese cutiile din dulapuri, apoi din ele pliculețele de ceai și biscuiții, închisese

cutiile și le pusese la loc. Și scosese mai mulți biscuiți decât putea să mănânce grupul nostru anorexic, deci știuse că o să trebuiască să pună la loc mai târziu în cutie biscuiții rămași... și totuși nu voise să lase cutiile afară, nici măcar pentru câteva ore. Așa că de ce le-ar fi lăsat acum?

Câteva dulapuri aveau ușile întredeschise. M-am uitat înăuntru și am văzut că oalele și tigăile erau de-a valma unele peste altele, ca și cum cineva le-ar fi scos afară după care le-ar fi înghesuit înapoi, la nimereală, în loc să le așeze una într-alta după mărime. Îmi era imposibil să îmi închipui că Lee și-a lăsat dulapurile în halul ăla.

Toate cutiile care se vedeau afară pe blat erau pe jumătate goale. Am verificat și înăuntru, mai erau cutii sigilate, nedesfăcute. Mi-am imaginat cum cineva a deschis dulapul, a scotocit, scoțând pe blat doar cutiile desfăcute, băgând mâna în fiecare – făină, orez, musli – să vadă dacă mai e și altceva înăuntru. Părea ridicol. Nu puteam să iau gândul în serios. Și totuși nimic altceva nu părea să explice și să dea sens celor ce le vedeam.

M-am întors cu fața spre celălalt perete. Căutam avizierul lui Lee, o bucată de plută moale, unde își înfipsese o grămadă de vederi, invitații și facturi, aranjate simetric în jurul unei fotografii cu un cerc de gheață. Era singura pată de culoare pe fundalul plăcilor de gresie și a suprafețelor albe din bucătărie. Îmi aduceam în mod special aminte de cercul de gheață; de când o știam, fotografia a fost în mijlocul panoului.

Panoul se afla încă acolo, dar acum era doar o bucată goală de plută. Mi-am imaginat din nou aceeași persoană care a răscolit cutiile din dulap, mișcându-se repede, neavând timp să ia fiecare vedere să o citească și să o pună la loc. Așa că luaseră totul – să fie siguri că în graba lor nu au ratat lucrul pe care îl căutau.

Sigur că exista posibilitatea ca însăși Lee să fi curățat panoul de tot ce era pe el. Dar după aceea, probabil ar fi pus boldurile într-un sertar, nu le-ar fi lăsat să zacă într-o grămăjoară pe blatul alăturat. Deci nu fusese Lee. Altcineva. Și nu-mi trecea prin minte cine și de ce.

M-am întors în living. Acum că mă uitam și după alte indicii că i se umblase prin lucruri, am observat că într-adevăr cineva căutase și în bibliotecă. Cărțile erau înghesuite una într-alta; majoritatea așezate invers. Dar, ca și în cazul celorlalte detalii, la prima vedere păreau destul de aranjate. Chiar și eu trecusem direct pe lângă ele când am intrat.

Nu m-ar lua nimeni în serios dacă aș cita cutiile de cereale, vederile lipsă sau cărțile răsturnate ca dovezi că apartamentul a fost răscolit. Dar eu eram sigură că așa se întâmplase, și nu era poliția. Probabil că fuseseră și ei pe aici, dar ei nu operează așa. Dacă s-ar fi uitat cu adevărat după ceva, ar fi rupt în bucăți totul. Iar dacă făceau un control de rutină după ce proprietarul a murit, nu ar fi căutat în cutiile deschise din dulapurile din bucătărie.

M-am gândit la spațiul care se găsește într-o pungă de zahăr sau într-o carte. Droguri, în

cantităţi mici. Puteam să tai asta de pe listă. Lee nu fusese dealer. M-am simţit în afara oricărui pericol, renunţând la varianta unui microfilm cu nepreţuitele imprimeuri albastre pentru o nouă bombă mai deşteaptă sau la smaraldele furate ale ţarinei.

Alarma ceasului din capul meu s-a declanşat, sunând tare. Bunul simţ îmi spunea că apartamentul fusese deja răscolit şi din câte ştiau cel sau cei care au făcut-o găsiseră ce au căutat. În orice caz, nu avea nici un sens să mai stau acolo şi să risc să fiu descoperită. Am ieşit în grabă şi am încuiat uşa după mine.

Când a venit liftul, m-am urcat fără zgomot în el şi apoi am ieşit imediat. De data asta am făcut mult zgomot mergând înapoi până în faţa uşii lui Lee, unde am apăsat pe sonerie. A ieşit un sunet dezamăgitor de încet. Nici nu se auzea de la apartamentele vecine. Am bătut la uşă, puternic, am aşteptat o vreme, după care am sunat iar, urmând un nou set de bufituri în uşă. Nimic încă. Fir'ar.

Am strigat:

— Domnişoară Jackson? Sunteţi acasă?

Mi-am auzit vocea, şocant de puternică în liniştea de acolo, cu ecou de-a lungul coridorului de marmură, până la uşile de mahon de la intrare. Nici un răspuns. Eram gata să renunţ când, de după uşa apartamentului vecin se iuvi un cap. Era capul unei femei, curioasă ca o maimuţă. Restul corpului ieşise puţin încovoiat şi cu sfială, ca şi cum în orice moment putea să dispară la loc înăuntru.

Era mică și arăta destul de bine pentru vârsta ei, vreo șaptezeci de ani sau ceva de genul ăsta, într-un pulover verde închis peste o bluză șifonată, pe care scria *Liberty*. Părul gri și fin era prins ordonat în vârful capului. Pe gulerul puloverului se vedea o broșă de argint în care era montată o piatră mare, turcoaz. Deasupra broșei, abia se zărea gulerul unei cămăși brodate. Iar deasupra bluzei, ochii ei erau strălucitori și mărgelați, ca ai unui șarpe.

— Îmi pare rău, drăguțo, dar nu am putut să nu te aud bătând la ușă, a spus cu o voce dulce.

M-am încruntat, încercând să par uimită.

— Trebuia să-i aduc un catalog domnișoarei Jackson, cam pe la ora asta, și am tot sunat, dar se pare că nu am primit nici un răspuns.

— O, draga de tine, a spus, cu un ton îngrijorat, ce lucru teribil. Ești vreo prietenă de-a ei, dacă îmi permiți să te întreb?

Nasul ei aproape că se zbătea de nerăbdare.

— Nu, o cunosc foarte puțin, am spus. Prin galeria la care lucrează. Șefa mea m-a rugat să îi aduc un catalog cu expoziția, să se uite peste el. Nu a vrut să aibă încredere în poștă.

Mi-am bătut ușor rucsacul, demonstrativ. Era destul de încăpător să conțină și un volum din Enciclopedia Britannica, dar în schimb era plin de tâmpenii pe care nu le foloseam și niciodată nu îmi făceam timp să le sortez și să arunc din ele.

— Mi-e teamă că ai făcut drumul degeaba, drăguțo. Poliția a fost pe aici în dimineața asta. Se pare că a avut un accident. N-au spus despre ce e vorba. Dar ea e moartă. Groaznic, nu-i așa? Nu s-a întors acasă azi-noapte, știi? A fost la una din petrecerile alea care țin toată noaptea.

— Ce lucru îngrozitor! am exclamat.

— Știu. Nu-i așa că e teribil? Când te gândești că a murit așa, pe neașteptate, fără nici un semn! Și o epavă ca mine e încă în viață, nu e corect, nu?

S-a uitat la mine încă o dată, ochii ei înțepători m-au scanat din cap până în picioare. Prin ușa ei parțial deschisă se scurgea o rază de soare, care aluneca între noi până pe tapetul vechi de pe un perete îndepărtat. Un miliard de fire de praf se intersectau înăuntrul razei.

— Ai vrea să intri să bem o ceașcă de ceai, dragă? Ar fi păcat să fi venit până aici degeaba.

— Nu, mulțumesc foarte mult, am spus repede. E timpul să plec.

— Atunci nu am să te reții.

M-am prefăcut că mă îndreptam spre lift. Dar după câțiva pași, m-am întors cu o oarecare îndoială, ca și cum tocmai îmi venise o idee. Ea era încă în pragul ușii.

— Mă întreb așa, am spus ca din întâmplare, a venit azi cineva să o vadă pe domnișoara Jackson? Șefa mea a spus că s-ar putea să treacă chiar ea pe aici, în dimineața asta – a, dar, desigur, dacă ar fi venit m-ar fi sunat să-mi spună ce se întâmplase și eu n-aș mai fi venit degeaba până aici.

Pe neașteptate, fața ridată a tresărit, dar nu cu aerul de bârfă de mai devreme. Declanșasem o reacție mai intensă decât mă așteptasem. Într-adevăr, arăta aproape speriată, nu de mine, de ceva ce-și amintea. A mai făcut un pas pe coridor, oarecum involuntar, și pentru prima oară vârsta ei o făcea să pară mai degrabă vulnerabilă decât omniscientă.

— Nimeni în afară de tine nu a venit azi să o vadă, drăguțo. Dar a fost ceva...

M-a privit cu băgare de seamă.

— Probabil ai să crezi că este doar imaginația unei femei bătrâne căreia i se pare că aude lucruri. Nu i-am spus sergentului de poliție pentru că mi-a fost teamă că le va spune celor de la serviciile sociale, vezi tu... Nu aș suporta să mă duc la un azil. Sau să vină și mai des pe aici să mă verifice, mai des decât o fac deja.

— Promit că nu le voi spune, am zis imediat.

A dat din cap.

— Nu, tu nu pari genul care să aibă de-a face cu serviciile sociale... ei bine, uite cum a fost. Ea a fost la petrecerea aia toată noaptea și a murit dimineața, devreme, înainte să se lumineze de zi, așa a spus sergentul de poliție. Special l-am întrebat. Deci nu s-a întors aici deloc. Dar, înainte să îmi spună că nu s-a întors deloc, fusesem sigură că am auzit-o mișcându-se prin apartament în dimineața asta. Am un somn foarte ușor, vezi tu? Pe măsură ce îmbătrânești, draga mea, ai mai puțină nevoie de somn, și chiar și când adorm, mă trezesc foarte ușor.

Se juca cu broșa de la gât.

— Așa e, aș fi jurat că în dimineața asta a fost ocupată în bucătărie. E perete comun cu dormitorul meu, știi? Nu era încă lumină, dar nici noapte nu mai era. Perdelele mele lasă înăuntru puțină lumină, pentru că nu sunt atât de groase pe cât par să fie. Nu era cu mult înainte de răsărit. Îmi aduc clar aminte că m-am gândit că e o oră nepotrivită să îți faci un ceai. Sau chiar să faci curățenie, că așa se auzea. Bineînțeles că nu puteam să spun asta poliției, nu? Ar fi zis că sunt ramolită. Dar tu nu crezi asta, nu-i așa?

Ochii ei mă implorau. Am scuturat din cap și am zis rar.

— Nu, nu. Nici vorbă.

5

În drum spre casă îmi treceau prin cap tot felul de speculații. Oricine ar fi fost cel care a intrat în dimineața aceea în apartamentul lui Lee, l-a golit de orice lucru personal care fusese vreodată acolo. Nu am văzut nici măcar o singură fotografie, o singură scrisoare care să nu aibă legătură cu munca ei. Ceva nu era în regulă. Până la urmă, toată lumea strângea ceva corespondență personală. Mă întreb dacă poliția observase ce lipsea.

Dar ei nu știau, așa cum știam eu, de existența unor scrisori. Cel puțin ele trebuiau să fi fost în apartament, scrisorile de dragoste despre care Lee îmi vorbise cu atâta pasiune noaptea trecută. Lipseau. Mai exista posibilitatea ca Lee să le fi avut cu ea în geantă. Dar dacă hoțul s-a simțit în siguranță să răscolească prin apartamentul lui Lee la o oră așa de matinală, probabil deja știa că ea murise; și dacă știa că murise, primul lucru pe care l-ar fi făcut ar fi fost să caute scrisorile în geantă...

O mașină din spatele meu a claxonat de două ori. Semaforul se făcuse verde, iar eu încă mă holbam în gol, fixată pe ideea care tocmai îmi venise în minte. Am băgat mașina

în viteză și am demarat pe pilot automat. Inconștient, am presupus că scrisorile erau obiectul căutărilor. Ei bine, de ce nu? Și dacă ar fi așa, hoțul a avut succes?

Tindeam să cred că nu. Oamenii țin scrisorile de dragoste aproape, ca să le poată reciti des. Asta înseamnă o noptieră sau un sertar de birou. Dar scrisorile nu erau nici pe noptieră, nici în sertarul biroului; probabil hoțul a încercat mai întâi acolo apoi, nesatisfăcut, s-a dus să le caute în cele mai neașteptate locuri. Și nu cred că până la urmă au apărut într-o cutie de cereale.

Deci scrisorile nu fuseseră nici în geanta lui Lee, nici în apartament. Dar unde erau atunci? Și de ce era atât de important să fie găsite? Să fi fost iubita lui Lee cea care a încercat să găsească propriile ei scrisori – dar atunci, de unde știuse ea că Lee a murit? Cu siguranță nu fusese la petrecere, riscând să fie văzută cu Lee...

Poate că scrisorile nu au avut nimic de-a face cu căutările. Poate fuseseră pe noptieră până la urmă și hoțul le-a pescuit pur și simplu împreună cu restul lucrurilor pe care le luase. Dar asta rezolva o problemă, doar ca să ridice alta: ce căuta hoțul dacă nu scrisorile?

Eram obosită de atâtea speculații. Voiam să ajung acasă, să mă ghemuiesc în pat și să-mi termin votca de la supermarket. Aveam și ceva lichior de coacăze și aș fi putut să le amestec și să beau până mă încălzeam și mă linișteam și, mai ales, până ajungeam incapabilă să mă întreb și cum mă cheamă, lăsând

la o parte motivele pe care le avusese cel care a omorât-o pe Lee.

* * *

Strada pe care locuiesc nu e genul de loc care să-ți ridice moralul de la primii pași. Nu mai locuiește nimeni aici în afară de mine; celelalte clădiri sunt depozite, cu ferestre jegoase, pline de păianjeni și cu vopseaua cojită. Eu stăteam tot într-un depozit, dar înainte să mă mut l-am transformat în atelier. Arăta la fel de neatrăgător ca toate celelalte din jur, dar nu am probleme cu locul de parcare noaptea.

Câteva trepte știrbite ajungeau până la ușa de la intrare, care își păstra vopseaua căcănie de când m-am mutat. Nu voiam să fiu acuzată că înfrumusețez zona, așa că nu m-am atins de ea. Trântite pe scări păreau a fi niște zdrențe albastre fără contur. Pe măsură ce înaintam, cârpele s-au rearanjat, devenind mai întâi o formă umană și apoi, când mă apropiasem îndeajuns, s-au transformat în Tom Connelly. Ochiul meu deprins mi-a spus că era încă mahmur. Artiștii sunt niște observatori excelenți.

M-am așezat deasupra lui cu brațele încrucișate. Asta m-a făcut să simt că domin, mai ales pentru că purtam cizmele de piele, așa că mi-a desfăcut brațele și l-am întrebat:

— Tom, ce dracu'?

— Un simplu *bună* ar fi fost de-ajuns.

S-a uitat în sus la mine. Ochii lui erau acum mai mult albaștri decât roșii, ceea ce însemna un lucru bun pe săptămâna asta. Știam ce

urmează: avea să facă o moacă de cățeluș amărât ca să mă impresioneze. M-am pregătit să îi fac față, ceea ce nu era atât de greu. Nu aveam chef de flirturi premeditate.

— Pur și simplu n-am putut să stau în casă, Sam, a spus pe un ton patetic, nu am putut. Prea se străduiau cu toții să-și șteargă memoria în colectiv – hai să facem curat ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat și apoi mergem să bem ceva și nimeni nu va mai deschide subiectul. Dar, Doamne, abia i-au luat corpul de acolo acum câteva ore! L-am văzut! Știam că dacă rămân acasă, mâine-dimineață când m-aș uita pe fereastră, aș vedea-o zăcând acolo, sub copaci, ghemuită, *moartă*.

Nu aveam ce să spun. Am deschis ușa fără să scot un cuvânt; Tom s-a ridicat și m-a urmat înăuntru. Am mers, în tăcere, până la frigider, am scos votca, am pescuit două pahare mari din chiuvetă și am urcat scara până în podul în care dormeam; m-am făcut comodă pe saltea, am umplut paharele până la refuz, i-am întins și lui unul și, în liniște, le-am dat pe gât. Am pus paharul jos și am izbucnit instantaneu în lacrimi. Tom m-a strâns în puloverul lui mare. M-am smiorcăit așa o vreme. Simțeam votca, siropoasă și densă, direct din frigider, arzându-mă cu ace de gheață pe gât până în stomac. Abia acolo se așeza confortabil și în timpul ăsta lacrimile mi se stingeau treptat.

— A fost profesoara mea la Colegiul de Arte, am spus. Era pur și simplu minunată...

Mi-am turnat încă un pahar de votcă și l-am băut aproape pe tot. Mi-am adus aminte că uitasem de lichiorul de coacăze, dar părea să nu mai conteze; mă simțeam deja mai bine – ca și cum aș fi primit o palmă, una amicală.

— Nu crezi că a fost minunată? am întrebat.

— Am vorbit prea puțin cu ea.

— Dar te-am văzut...

— A, îi spuneam despre conferința mea de săptămâna viitoare, a zis Tom agitând o mână nesigură. Ți-am zis despre conferința mea de la Clubul de Poezie? O să o fac cu Naomi Birtwhistle și cu nenorocitul ăla de bibliotecar, colectorul de taxe sau ce naiba face el, John ăsta, țâfnosul Shaw...

— Nu ai văzut-o pe Lee mergând în grădină cu cineva, nu? l-am întrebat, ignorând ce-mi povestea.

— Nu, ce naiba, Sam, nu am nici cea mai vagă idee, a spus Tom iritat. Aveam o sticlă întreagă de bourbon în mine. Nu m-aș fi recunoscut nici pe mine în oglindă în halul în care eram.

— Dar Julia? Ea a văzut ceva?

— Las-o baltă, Sam.

Tom mi-a umplut paharul și mi l-a plasat în mână. Politicos ar fi fost să îl dau pe gât. Încă voiam să îmi răspundă la întrebare, dar nu eram în stare să fac presiuni asupra lui. Somnul sau cel puțin inconștiența se apropia cu repeziciune.

— Am să dorm aici, Tom, am spus cu grijă, mângâind salteaua. Ăsta e patul meu. Tu unde o să dormi?

Tom a fost pe față.

— Vrei să spui că nu pot să dorm aici?

— Mmmm...

— Dar, Sam, nu pot să mă duc acasă. Nu pot să mă întorc în noaptea asta. Ți-am spus.

— Nu. Nu dormi aici. Nu.

— Promit că nu o să încerc nimic. Pe bune.

— Minciuni.

— Nu, vorbesc serios. Promit.

— Treci pe canapea...

— Nu, te rog, nu. Nu canapeaua!

Expresia de pe fața lui Tom era mizerabilă. Oamenii sunt întotdeauna nepoliticoși cu canapeaua mea. Nu știu de ce; e foarte ușor să te întinzi în așa fel încât să nu-ți intre arcurile în coaste. Trebuie doar să te răsucești puțin. Am început să îi explic asta lui Tom, însă am renunțat pe la jumătate. Chiar eram obosită.

— OK.

M-am târât pe saltea înspre capătul în care dorm. Părea o cale lungă.

— Dar fără glumițe. Sau ieși afară. Vorbesc serios. Afară, afară, afară...

Am tras pătura în jurul meu. Câteva lacrimi din milă pentru mine au început să mi se scurgă pe obraji. Tom spunea ceva, dar eram prea ocupată să mă smiorcăi în pernă ca să îl ascult. Nu pot să spun că am plâns până am adormit. Eram în stare de inconștiență înainte să se ude perna.

6

Galeria de Artă Shelley Frank se afla pe strada Devereaux, în micul labirint de străzi înguste dintre Piccadilly și Bond Street, unde se pot găsi cele mai scumpe galerii de artă. Interiorul era alb și aproape gol, în comparație cu stilul bordel sau budoar, care implică mochete luxoase, pereți roșii și scaune aurite. Pe pereți erau atârnate câteva picturi, plasate cu grijă și scoase în evidență de lumini. Am rămas puțin afară să studiez efectul; impresionant.

Speram doar să nu fi exagerat cu parfumul. M-am oprit pentru câteva momente în Fenwick ca să îi dau voie unei vânzătoare, acoperită de o coajă de machiaj ca o gheișă, să mă stropească un pic cu Montana și acum parcă îi vedeam aura albastru-închis în jurul meu. Nu puteam să mai aștept; ar trece ore până să se ducă. Cel puțin mirosea scump. Făcându-mi curaj, am împins ușile grele de sticlă. Înăuntrul galeriei era răcoare și puțină umezeală. Un val de liniște zăcea în aer. Avea același efect asupra mea precum școala; mă făcea să vreau să mă zbengui și să țip cât pot de tare și ostentativ ceva despre chiloții directorului.

Era puțină lume care se plimba de la un tablou la altul, făcând o pauză în fața fiecăruia pentru a-și șopti comentarii politicoase unul altuia. O femeie stătea la un birou imens din sticlă și fier în capătul camerei, cu capul în jos, notând ceva într-un caiet mare. Precum un preot într-o biserică, prezența ei era ca o garanție că toți vor vorbi în șoaptă și nimeni n-ar fi îndrăznit să intre fără să-și acopere decent umerii și picioarele. Am mers până la ea. Mi-a auzit probabil tocurile cizmelor mele de piele pe podea, dar nu și-a ridicat capul decât atunci când am ajuns lângă birou. Plină de un calm superior. Îmi plăcea.

— Aș dori să vorbesc cu Shelley Frank, dacă e disponibilă, am spus eu pe un ton politicos.

— Pot să întreb de ce?

Purta o pereche de ochelari cu ramă neagră, din aceia pentru scris, pe care și i-a dat jos ca să mă poată analiza mai în profunzime. Avea ochii căprui și iscoditori.

— În legătură cu Lee Jackson, care lucra aici. Sunt...

Trăsăturile feței i s-au încordat brusc și mi-a retezat vorba.

— Te rog, știu exact pentru ce ești aici. Dumnezeule, ce repede se împrăștie zvonurile, nu-i așa? Ești a treia persoană care vine aici de când s-a întâmplat.

Aerul meu de superioritate dispăru pe loc.

— Nu cred că înțelegeți, am început, sunt...

— Nu-ți face griji. Știu. Presupun că ești pictoriță.

— De fapt, sculptez...

— Ei bine, mi se pare de prost gust să veniți aici să căutați de muncă la atât de puțin timp după moartea unui angajat. Au trecut abia patru zile, pentru numele lui Dumnezeu. Găsește pe altcineva să sâcâi.

„Nu devia de la subiect, am vrut să-i zic, spune-mi ce părere ai despre mine."

Și-a pus ochelarii înapoi la ochi întorcându-și privirile asupra hârtiilor ei. Interviul se terminase.

— Nu sunt aici să-mi caut de lucru, am spus sarcastic.

— Poftim?

— Sunt prietenă cu Lee. Ne-am văzut în noaptea în care a murit. Am venit să vorbesc cu tine despre ea. Presupun că tu ești Shelley Frank.

Mi-am bazat presupunerea pe aerul ei autoritar; nu mi-o imaginam având un șef. Cine ar putea să îi spună acestei femei de pe picior de egalitate ce să facă.

S-a ridicat în picioare și mi-a întins mâna.

— Shelley Jacobson. Partenera mea e Judith Frank. Împărțim numele.

I-am strâns mâna. Asta sau aș fi pupat-o.

— Sam Jones.

— Îmi pare extrem de rău, a spus.

— Desigur.

Am zâmbit. Mi-a zâmbit înapoi. Practic eram deja prietene. Ochelarii au fost dați jos din nou. M-a măsurat iar din cap până în picioare și a luat o decizie.

— Uite, vrei o cafea? Vom vorbi în biroul din spate. O rog pe Judith să-mi țină locul.

Decizii fulger peste tot; Shelley Jacobson nu s-a dovedit a fi tipul domol și reflexiv. Nu o jucătoare de șah – *squash* e jocul ei. Rapid și furios.

A dispărut pe o ușă albă, din spatele galeriei, făcându-mi semn să o urmez. De cealaltă parte era un birou mic. Era ca și cum aș fi trecut printr-un portal magic care te transportă cât ai clipi dintr-o lume în alta. Galeria fusese rece și sterilă precum o cameră de așteptare a unei clinici suedeze foarte scumpe. În schimb biroul era exuberant, comod și primitor. Mochetă verde, mobilă din mahon, o lustră din alamă, o pictură abstractă imensă pe peretele din spate în culori de galben și albastru provincial. Mai erau și niște plante mari în ghivece de alamă închise la culoare, cu frunzele mari și strălucitoare, puțin ascuțite. Două birouri vaste, acoperite cu piele verde smarald, stăteau față în față în încăpere, cu câteva scaune între ele. Pereții erau încărcați cu rafturi pe care erau așezate cărți și cataloage.

— Jude, i-a spus Shelley Jacobson femeii care stătea la unul dintre birouri, ea e Sam Jones, prietenă cu Lee. Poți să te ocupi de recepție cât timp îi ofer o cafea?

Judith Frank, o femeie înaltă, de o eleganță glacială, cu părul lung și blond și un nas la fel de lung și palid, a ridicat din sprâncene și a murmurat un „Bună" în direcția mea. Am murmurat și eu unul înapoi. Și-a împins scaunul în spate și s-a ridicat în picioare, afișând un corp care se potrivea cu părul și nasul; lung, palid și acoperit de o rochie scumpă bej.

Purta dresuri transparente și strălucitoare ce făceau ca picioarele ei să pară acoperite de un lac incolor. Făcându-i un semn lui Shelley, s-a îndreptat spre galerie, închizând ușa în urma ei.

Shelley a dispărut și s-a întors câteva minute mai târziu cu o tavă, pe care a pus-o jos pe masa dintre fotolii. Tava și ceștile erau din Pyrex transparent, iar masa și cafetiera erau din sticlă, astfel încât cafeaua părea că plutește în aer.

— Deci, a spus după ce a terminat de turnat cafeaua, voiai să vorbim despre Lee.

La prima vedere, Shelley Jacobson nu-ți atrăgea atenția cu nimic. Oricum, când ajungeai să-ți dai seama de asta, nu mai conta. Proiectase atâta încredere în tine încât devenise atractivă prin pura forță a voinței. Și scotea în evidență tot ce era mai bun din ea. Avea un costum Chanel roz, decorat cu lanțuri aurite și o grămadă de bijuterii din aur masiv, inclusiv o verighetă lată. Părul ei șaten închis fusese tuns scurt și elegant, fapt ce-i conferea înălțime, ca și tocurile de zece centimetri pe care le purta. Ochii căprui erau conturați de câteva nuanțe și fardul de obraz îi lumina pomeții. Fiecare detaliu era gândit, fiecare defect camuflat, fiecare atu accentuat.

I-am prezentat pe scurt evenimentele așa cum le știam – petrecerea, corpul lui Lee pe care îl descoperisem, explicațiile pe care găsiseră de cuviință să le dea cei de la poliție și propriile îndoieli în ceea ce privește subiectul. Shelley Jacobson, care auzise doar că Lee a murit într-un fel de accident la petrecere, a

făcut ochii mari, neîncrezătoare, în timp ce-i descriam circumstanțele actuale. Urmărind-o cu atenție, am continuat adăugând că poliția m-a întrebat dacă am vreo cheie de la apartamentul lui Lee și, în caz că așa era, dacă o vizitasem la prima oră a dimineții în care a murit.

Nu puteam să-mi dau seama dacă această informație în plus a neliniștit-o. A ascultat în liniște, cu o concentrare aproape palpabilă; faptul că aș fi putut să ghicesc că fusese cineva în apartamenul lui Lee în dimineața aceea nu părea să o deranjeze mai mult decât restul lucrurilor pe care i le spusesem.

După ce am terminat, a tras adânc aer în piept și m-a fixat cu privirea. O privire aspră și pătrunzătoare.

— Sunt de acord cu tine, a spus ferm, nu mi-o închipui pe Lee împiedicându-se beată la o petrecere, undeva afară, la două noaptea sau când s-a întâmplat. E de-a dreptul ridicol și sunt surprinsă că cineva poate crede asta. Dar sunt încă nelămurită, a adăugat ea, nu înțeleg ce cauți aici. Până la urmă ai fost la poliție, nu-i așa? Le-ai spus ce mi-ai spus și mie, și să sperăm că măcar se vor gândi la asta. Deci de ce ai venit aici? Ce vrei de la mine?

Mă simțeam de parcă fusesem aruncată direct într-o piscină cu apă rece, într-o baie turcească – reconfortant atâta timp cât nu crăpi din cauza șocului. Mi-am turnat încă o ceașcă de cafea ca să câștig un pic de timp.

— E puțin mai delicat, am început, privind-o cu atenție. Trebuie să fiu sigură că nu vei vorbi cu nimeni despre asta.

— Bineînțeles, a spus ea cu ușurință. Cu prea multă ușurință.

— Lee mi-a povestit în noaptea în care a murit, am continuat eu, că avea o aventură cu o femeie măritată. Genul de femeie pentru care cariera era pe primul loc și care nu-și permitea să se afle adevărul despre orientarea ei sexuală. Nu știu dacă a avut de-a face cu moartea ei. Probabil e complet irelevant. Dar mi-ar plăcea să aflu cine a fost această femeie.

M-am uitat în jos la mâinile mele. Una ținea un biscuit mâncat pe jumătate. L-am lăsat jos; nu se potrivea cu starea pe care voiam să o creez.

— Mi-ar plăcea să vorbesc cu ea, am spus cu vocea înmuiată. Să vorbim în amintirea lui Lee... Nu avea rude apropiate la care să mă pot duce. Și a însemnat mult pentru mine. Ar putea să sune prostesc, dar simt că dacă aș putea să vorbesc cu cineva care să o cunoască cu adevărat, să ne aducem împreună aminte de ea, asta m-ar ajuta să trec peste moartea ei. Să o jelim, într-un fel. Sună atât de ridicol?

Privirea lui Shelley era plină de simpatie. S-a ridicat și m-a luat de mână. Mă întrebam dacă nu cumva credea că sunt îndrăgostită până peste cap de Lee sau ceva de genul ăsta.

— Înțeleg, a spus ea, chiar înțeleg. A însemnat mult pentru tine... Dar tot nu văd cum pot să te ajut.

— M-am gândit că poate Lee a cunoscut-o pe femeia aceea la galerie. Nu prea am văzut-o în ultimii ani, de când am terminat școala – am fost eleva ei –, dar viața ei socială,

din câte îmi amintesc, nu se învârtea în astfel de cercuri. Cunoștea artiști, profesori, oameni ca ea. Nu ar fi vrut nici ei ca nevestele sau bărbații lor să afle că au o aventură, însă nu sunt genul de oameni a căror carieră să fie distrusă din cauza asta. Asta e diferența.

M-am uitat fix în ochii ei.

— Te scot din calcul. Văd că ești măritată. Dar sunt o mulțime de alte motive împotrivă.

Îmi calculasem riscul, vorbind așa cu ea, însă voiam să o prind cu garda jos. Și a mers. Pentru prima oară părea de-a dreptul năucită. Am citit-o bine. Avea obrazul prea gros ca să o deranjeze remarcile la adresa ei. În schimb, am intrigat-o.

— Ei bine, ia să auzim, a spus.

S-a aplecat înspre mine, cu ochii strălucind, ca și cum i-aș fi spus un banc. Am ridicat mâna, cu degetele răsfirate, și le-am punctat pe rând.

— În primul rând nu ai da doi bani dacă s-ar afla că te culci cu o femeie. Ai face față și le-ai spune să-și vadă de treabă. În al doilea rând, nu văd cum ți-ar dăuna carierei. De ce i-ar păsa cuiva? Trei, nu ești genul de femeie pe care mi-a descris-o Lee, încheiată până în gât și oprimată; mai degrabă opusul ei. Patru, nu mi te închipui în genul de căsnicie despre care mi-a povestit Lee. Și cinci, dacă tu ești *gay*, eu sunt o *banana split*.

Shelley a izbucnit în râs aruncându-se în scaun cu flexibilitatea unui copil. Era un râs vesel, robust, într-un formidabil stil Henric al VIII-lea. A fost norocoasă că am omis să îi

spun motivul real pentru care am tăiat-o de pe listă: acela că nu mi-o puteam imagina pe Lee îndrăgostindu-se de ea. Gusturile lui Lee au fost întotdeauna subtile.

— Excelent. Deci sunt tăiată de pe listă.

Râzând încă, s-a dus în bucătărie și s-a întors cu o cutie de pișcoturi.

— Foarte indecent, recunosc, a spus ea desfăcând cutia la un capăt. Dar a fost tare amuzant. Vrei unul?

Nu încetez să mă minunez cum între două femei se poate crea o legătură după ce ronțăie împreună câțiva biscuiți. După trei pișcoturi de fiecare, sporovăiam de parcă eram cele mai bune prietene.

— Deci, a spus Shelley, debordând de energie, vrem să dăm de această femeie, nu-i așa? Dacă te gândeai că eu s-ar putea să știu cine e, ei bine, nu. Nu știam nici măcar că Lee se vede cu cineva. Nu vorbea deloc despre viața ei personală. O să mă gândesc la asta totuși. Și cât privește moartea ei – se uita la mine gânditoare – știi ce cred eu că a fost cel mai probabil să se fi întâmplat? E posibil să fi fost un fel de accident, deși ai dreptate, nu o văd pe Lee plecând singură prin grădină într-o noapte ca aceea. Dar să presupunem că a mai fost o persoană cu care a plecat, să poarte o conversație privată, care s-a transformat într-o ceartă. Poate că persoana asta a împins-o sau ceva de genul ăsta, fără să aibă intenția de a-i face vreun rău, și a căzut lovindu-se la cap.

— Sigur, am încuviințat. E cea mai plauzibilă explicație. Dar dacă s-a întâmplat așa, de ce persoana cu care era Lee nu a venit direct în casă să spună? Tot ce ar fi trebuit să facă ar fi fost să spună că Lee s-a împiedicat pe întuneric și a căzut.

— Poate că a fost prea speriată.

— Sau a avut un motiv pentru care nu a putut să vină direct, vreo legătură pe care o avea cu Lee pe care nu voia să o facă publică. Deci avem de-a face cu cineva care fie se sperie atât de repede, fie are ceva de ascuns.

— Totuși asta nu are de-a face cu iubita ei, nu? Vreau să spun că sunt două lucruri separate. Nu crezi?

M-a privit cu ochii căprui și limpezi. Shelley Jacobson mă îngrijora. Era genul de persoană care nu se sperie niciodată, nu pentru că ar fi curajoasă, ci pentru că are foarte multă încredere în ea. Mi-o puteam imagina cu ușurință cum, văzând o bucată de plajă îmbietoare, ar merge direct înspre ea, fără să ia în seamă semnele roșii de avertizare. Apoi, bineînțeles că ar fi foarte indignată să se trezească până la genunchi în nisip mișcător.

În afară de asta, aveam nevoie de ea ca să ajung la iubita lui Lee și dacă ea credea că asta înseamnă să se amestece într-o moarte suspectă eram sigură că nu o va face. Așa că am dat din cap în semn de acceptare și am lăsat să treacă momentul.

Apoi mi-a făcut propunerea.

* * *

Claire nu era în cafenea când am intrat, așa că am cumpărat un San Miguel și m-am așezat într-un colț să privesc clientela. Mereu îmi dau întâlnire cu prietenele aici: ce loc mai bun să aștepți fără să fii hărțuit, decât un bar de *gay*? Și sunt mereu băieți drăguți pe care să-i privești. Studenții de la design sau cei îmbrăcați după ultimul trend sunt mereu de calitate spre deosebire de dansatorii de la studioul Pineapple, care primesc notă minimă.

Totul era în nuanțe pastelate de albastru și portocaliu și mesele, din fericire nu și scaunele, erau din fier masiv. Anul viitor pereții vor fi albastru închis și mobila, din lemn sau oricum va fi ultima modă la vremea respectivă. Din nefericire pentru silueta mea, mă așezasem lângă vitrina cu mâncare, vizavi de o prăjitură cu morcovi care parcă mă striga pe nume. Mă străduiam să ignor cântecul ei de sirenă când o voce a spus:

— Scuză-mă.

Era o fată cu părul des și scurt, blond decolorat, cu ruj roșu și o față foarte drăguță. Picioare lungi, în blugi tociți, și o jachetă neagră cu franjuri peste umeri. Părea că ezită. Stătea cu mâinile băgate adânc în buzunarele blugilor.

— Locul ăsta e ocupat?

— Da. Aștept pe cineva.

— Ah...

A făcut o pauză. M-am uitat în jur. Doar jumătate din mese erau ocupate; nu avea nevoie de scaunul meu în plus.

— Atunci mă gândesc că aș putea să îți cumpăr ceva de băut, a spus foarte natural.

Chiar era drăguță.

— Îmi pare rău, dar nu, am spus ca o lașă.

Nu mi s-a mai întâmplat asta înainte – sau oricum, nu cu o persoană atât de atrăgătoare cum era ea – și m-am simțit mult mai neîndemânatică decât dacă ar fi fost vorba de un bărbat. Nu voiam să fiu nepoliticoasă. În mod evident, nu era genul de persoană care să creadă că dacă îmi oferă o băutură pe gratis mă obligă la ceva. Dar aveam alte gânduri în cap. Sau oricum, asta mi-am zis.

Nu a luat-o rău.

— OK. Ne mai vedem pe aici.

Mi-a afișat un zâmbet drăguț și a plecat. Am urmărit-o mergând până în celălalt capăt al încăperii. Știa că o privesc. S-a alăturat grupului ei de prieteni; aveau o revistă deschisă pe masă și râdeau pe seama unui articol. Tunsoarea scurtă accentua forma elegantă a capului, pometii ei ridicați. Părea o risipă să refuz o asemenea oportunitate rară; cât de des se oferă o blondă frumoasă să-mi cumpere ceva de băut?

Atunci am văzut-o pe Claire pe fereastră și i-am făcut cu mâna, exagerând ușor, ca să mă vadă blonda și să-și dea seama că nu băteam câmpii când spuneam că aștept pe cineva. Claire a deschis ușa, părând îmbufnată, ca și când ar fi trebuit să i-o deschid.

— Vrei să bei ceva?

A dat din umeri și s-a așezat.

— Orice ai tu acolo.

— Bere.

— A, nu. O să beau un ceai.

M-am dus la bar și am comandat unul. Un băiat cu părul blond, rasta, și un tricou milităresc mi-a recitat o listă cu zece denumiri de ierburi de ceai înainte să apuc să îi explic că ea voia un ceainic mare de ceai englezesc, făcut cu două plicuri, tare ca diluantul de vopsea. L-am lăsat scotocind prin sertare să vadă dacă mai au cumva vreo cutie.

Claire era îmbrăcată cu hainele ei obișnuite: jeanși uzați, un pulover vechi pe gât, o vestă din piele de căprioară pe deasupra și o pereche dezamăgitor de simplă de ghete din piele maro. Părul ei scurt și fin era dat pe spate într-un fel în care se potrivea de minune cu fața ei osoasă. Era elegantă într-un mod pervers și mai puțin nervoasă decât alte dăți.

Acel calm relativ mi l-am explicat de îndată ce a spus:

— Uite ce tocmai mi-am cumpărat, și mi-a arătat o sacoșă de la Hobbs, din Covent Garden.

Dintre foile de hârtie împachetate cu grijă s-a ivit o pereche de ghete din piele maro care, ca și gemenele lor, îi făcuseră o gaură de șaptezeci de lire pe puțin. Nu avea un venit sigur și o suspectam că ia cu sutele de la părinți, care erau terapeuți în Hampstead. Hainele ei erau mereu mult mai scumpe decât păreau.

Am scos zgomotele admirative de cuviință la adresa pantofilor până când a fost gata ceaiul, știind din experiență că e mult mai

abordabilă după ce are o ceașcă la activ. Apoi am întrebat:

— Care mai e viața prin Castle Road?

A dat din umeri.

— Destul de nasoală. Ajay chiar a ajuns să mă calce pe nervi. Se plânge mereu de zgomotul pe care-l facem. Pur și simplu nu-și dă seama că e al naibii de greu să locuiești cu cineva într-o singură cameră, da, fără bani și fără muncă, în afară de producțiile studențești, care nu-ți plătesc nici măcar cheltuielile lunare...

Am vrut să o îndepărtez de smiorcăiala familiară.

— Voiam să zic, după cele întâmplate sâmbătă noaptea.

— A, atunci?

Claire părea mai degrabă că ascunde ceva.

— Nu prea am chef să vorbesc despre asta, știi? Liz a vrut să avem cu toții o întrunire ca să ne împărtășim sentimentele și să ne vindecăm împreună sau un rahat hippie de genul ăsta, dar i-am zis să se ducă naibii. Vreau să spun, nu e ca și cum Lee era vreo prietenă sau ceva.

— Dar trebuie să fie supărător să știți că cineva chiar a murit în grădina voastră. Și oricum, tu și Paul o cunoșteați.

— Paul o cunoștea mai bine decât mine.

— Da?!

Claire s-a lăsat puțin pe spate.

— Știi tu, Paul se mișcă repede. Cunoaște lume peste tot, cu care se salută. În special femei. E bun să scoată ce vrea de la ele. Știai

că am fost până la Edinburgh nu de mult pentru o slujbă și am rămas în weekend acolo? Nu m-am angajat, bineînțeles. Și când m-am întors am auzit că a fost o petrecere în casă și că Paul a vorbit tot timpul cu o prietenă de-a lui Baby Thompson. Ticălosul naibii.

Era un ton amar în vocea ei. Mi-am amintit ce spunea Tom despre flirtul lui Paul cu Judy, dar nu am adus vorba despre asta. Ar fi putut să o distragă.

— Totuși nu ar fi fost la fel și cu Lee, am spus. Nu ar fi fost la fel de sensibilă la farmecul lui ca altele.

— Ce? A, da, era pe invers, nu-i așa? Uitasem.

S-a uitat în altă parte. Și-a turnat încă o ceașcă de ceai și a spus:

— Cum stau treburile la tine? Ceva vești?

Claire era cunoscută ca fiind egocentrică. Dacă se oferea să pună o întrebare despre altcineva, în loc să orienteze conversația în jurul preocupărilor ei, nu însemna decât că nu voia să continue subiectul care se discuta. Am simțit că e ceva ce nu-mi spune, dar nu aveam nici cea mai vagă idee ce ar putea fi și, deci, nu aveam nici o cale de penetrare a paravanului cu care se înconjurase. M-am decis să aștept să văd dacă o pot surprinde.

— De fapt da. Am o nouă slujbă.

— Da?

Claire părea mai relaxată acum că discuția luase altă întorsătură.

— Credeam că dai lecții la sala aia pe Chalk Farm. Ai renunțat?

— Nu, sunt încă acolo. Dar nu e o muncă stabilă, mă duc doar când cineva e bolnav sau în concediu de maternitate și trebuie să le țin locul.

— Deci care e noua muncă?

— Voi lucra cu jumătate de normă într-o galerie de artă. Nu sunt mulți bani la mijloc, dar primesc comisioane bune dacă vând ceva. Și proprietarul spune că ar trebui să fie destule ocazii să cunosc oameni de legătură – dealeri, colecționari. Nu fac ei sculpturi, dar aș putea găsi o galerie care să mă ia prin intermediul lor.

— Asta e grozav! a spus Claire cu elan.

Am privit-o cu suspiciune; în mod normal s-ar fi plâns de norocul meu în comparație cu propriul ei insucces.

— Ce galerie e?

— Se numește Shelley Frank Fine Art.

Claire s-a holbat la mine.

— Dar nu e galeria unde a lucrat Lee? a lăsat ea să-i scape, fiind surprinsă.

— Așa e, am spus. Îi preiau vechea slujbă.

Și mă întrebam cum Claire, care spusese că nu o cunoaște aproape deloc pe Lee, știa nu numai că Lee lucra într-o galerie, dar chiar și ce nume purta acea galerie.

* * *

Shelley nu ar fi acceptat un refuz. Spunea că încă se simte vinovată că a fost nepoliticoasă cu mine când ne-am cunoscut și oferindu-mi slujba era maniera perfectă să se revanșeze.

— De fapt chiar am nevoie imediat de cineva, în ciuda celor zise înainte, mi-a explicat. Ne pregătim să reînnoim galeria, deci e mult de lucru. Mai am o fată care vine de două ori pe săptămână, Harriet. Sunt sigură că o să vă înțelegeți minunat.

Era numai bine. Poate Harriet va fi și ea cea mai bună prietenă a mea. Shelley se plimba prin birou, gesticulând în timp ce vorbea, brățările de aur de la mână scoteau sunete precum clopoțeii de Crăciun în duet. Și-a coborât vocea în semn de confidențialitate.

— Vezi tu, deși eu și Judy suntem practic parteneri cu drepturi egale, ea urăște partea asta a muncii de zi cu zi, partea de afaceri. Nu vrea să se deranjeze cu asta. Nici una din noi nu suntem, cum se spune, muritoare de foame – ridicări din umeri, palme ridicate – dar Judy nu a trebuit niciodată să se îngrijească să facă bani. E pasionată de artă; are un ochi minunat pentru tinere talente. Dar nu e atât de pasionată de partea birocratică. Și evident că avem nevoie de cineva la biroul de recepție. Judy face asta numai când e absolută nevoie – detestă să vorbească cu orice Tom, Dick sau Harry care ar putea veni aici.

Părea întristată.

— Lee era minunată la așa ceva, bineînțeles. Avea mereu răbdare și nu-și pierdea calmul niciodată. Am fost atât de norocoase să o avem aici. Nu-mi vine să cred că nu mai este.

Shelley oftă din greu.

— Îmi pare atât de rău, Sam. Sper că nu te-am supărat.

Am dat din cap.

— Ei bine, a spus înveselindu-se, ce zici?

M-am imaginat stând la birou, răspunzând la telefon – „Shelley Frank Fine Art, bună dimineața" – pe cel mai dichisit ton. Sau să servesc bogătani snobi cu biscuiți scumpi: „Încă un baton moca, Mr. Rich-Maroon?" „Oh, da, cred că am să servesc. Mulțumesc din tot sufletul." M-am gândit că talentele mele s-ar putea extinde, pentru a face față provocărilor. Ca să nu mai zic de oportunitățile de investigare.

— Mi-ar plăcea, am spus cu modestie, dacă ești absolut sigură...

— Oh, sunt atât de mulțumită. E perfect. Ești genul de persoană pe care o caut oricum – îmi place să angajez artiști tineri, iar tu arăți și bine, ceea ce e întotdeauna un atu, ca să fiu sinceră. Ar fi minunat ca o prietenă a lui Lee să lucreze aici – și poți să o vânezi pe iubita aceea misterioasă a lui Lee în același timp. Ce distractiv. Dar dacă este o clientă, Sam, a adăugat ea, cu un ton prefăcut și serios, pentru numele lui Dumnezeu, fii discretă și nu supăra pe nimeni. Nu ne permitem să pierdem clienți, știi asta. Sunt sigură că vei avea grijă.

Am dat din cap cu seriozitatea corespunzătoare și m-am întrebat dacă Shelley Jacobson ar putea vorbi cu adevărat serios. Dacă știa mai multe decât spunea ar fi fost extrem de îndrăzneț să meargă atât de departe și să-mi ofere locul lui Lee. Da, putea să mă supravegheze aici în propria-i galerie – dar oricum

ar fi fost mult mai prudent să facă gesturile și să spună vorbele care se cuvin, să se lase copleșită de amintiri cu Lee pentru o vreme și să îi pară rău că nu mă poate ajuta în timp ce mă conduce spre ușă.

Dar poate că Shelley era o jucătoare. Avea destul nerv și încredere de sine, mai mult decât de ajuns. Și era evident că, într-un fel sau altul, a văzut totul ca pe un joc.

7

Cineva mă urmărea. Și o făcea al naibii de evident. Pașii din spatele meu se potriveau cu ai mei cu o regularitate nenaturală și aveam o senzație înțepătoare între umeri ca și cum aș fi fost țintită de două puncte identice de laser roșu : o pereche de ochi care mă fixau în ceafă fără să clipească.

De la studioul meu până la stația de autobuz era o distanță mică – nu conduceam pentru că mă duceam să mă întâlnesc cu Tom într-un pub din Camden unde mă așteptam să consum cantități considerabile de vin bun – așa că persoana din spatele meu trebuia să fi fost deosebit de nepricepută din moment ce își făcuse deja simțită prezența. Intrând pe neașteptate în mijlocul unui grup de vânzători de ziare am aruncat câteva priviri scurte peste umăr. Era un bărbat, surpriză, surpriză, de aproape treizeci de ani, purtând o haină de stofă ; rămăsese nemișcat în mijlocul trotuarului, cuprins de o confuzie palpabilă. Câtă stângăcie !

Dacă aș fi crezut că tipul este doar genul de maniac trist care se excită urmărind femei necunoscute la cumpărături, m-aș fi întors brusc către el să-i trag o sperietură zdravănă.

Dar speram să fie mai mult decât o simplă urmărire perversă. Până la urmă mă aşteptase în faţa studioului; nu mai era nimeni pe stradă şi am auzit paşii imediat ce am ieşit din casă, deci trebuia să fi fost pe o alee undeva în apropiere, cu ochii ţintă pe uşa mea de la intrare. Nu m-a urmărit de acolo, de la început; era atât de strident încât l-aş fi simţit imediat. Şi m-a aşteptat pe mine, în mod special, pentru că dacă aveai de gând să aştepţi pe o stradă aleasă la întâmplare să se deschidă o uşă şi să iasă o fată, pe care o placi, n-ai fi ales cu siguranţă strada mea; e cea mai anostă alăturare de faţade mohorâte văzută vreodată, numai depozite.

Am ieşit dintre vânzătorii de ziare şi am mers pe strada principală. Seven Sisters e una din arterele principale ale Londrei, înfundată mereu de noxele şi claxoanele traficului îngreunat. O maşină din faţa mea a frânat brusc, scârţâind de parcă un animal mic îşi prinsese coada în capotă. De obicei urăsc zgomotul şi forfota, dar acum erau bine-venite. Decoruri diferite din trafic aşteptau nerăbdătoare la stop în spatele liniei albe neîntrerupte. M-am îndreptat înspre semafor ca şi cum aşteptam să trec; apoi, în ultimul moment, am pivotat scurt înspre dreapta şi m-am întors repede pe trotuar. Era oră de vârf şi străzile erau împânzite de oameni; copii care se plimbau după şcoală, navetişti care îşi făceau cumpărăturile după muncă, alţii se grăbeau să ajungă acasă.

La câțiva pași era o sală de jocuri, cu vitrină. Am intrat și m-am ascuns după una din mașinării înainte ca el să fi dat colțul după mine. Mașinăriile erau destul de mari, așa că doar partea de sus a feței îmi rămânea neacoperită. Mă împungeau diferite mânere și simțeam cum mașina îmi bâzâie insistent în stomac. Am ignorat-o.

A apărut la fix, după câteva momente, mergând grăbit. Oprindu-se în mijlocul trotuarului s-a uitat de-a lungul străzii mișcându-și zbuciumat capul și corpul, făcând abstracție de lumea care îl împingea grăbită.

Arăta în vârstă, într-adevăr. Fața lui era albă ca varul și strălucitoare, fără să pară însă unsuroasă ; era la fel de fină ca un ou din porțelan, iar trăsăturile erau mici și ordonate, ca și cum ar fi fost pictate cu stilou și cerneală. Părul lui, în orice caz, era slinos, măcar dacă ar fi fost artificial, pieptănat pe spate și dat cu gel. Era la fel de negru precum îi era fața de albă și îi dădea un ușor aer de păpușă orientală. Era evident că nu e din zonă. Haina veche din stofă, lăbărțată la umeri, puloverul albastru deschis, cu gulerul de la cămașa în dungi pe afară, pantalonii de catifea, toate indicau atât de limpede „Kensington" de parcă îi era tatuat pe frunte.

Expresia de pe fața lui mi-a confirmat așteptările. Se uita în jur neliniștit, îngrijorat, ca și când a dat greș în ceva și din cauza asta avea să aibă probleme. Nu era urmă de nimic altceva, nici un fior sau excitație sexuală.

Oricare ar fi fost motivul pentru care mă urmărea, nu era vorba de ceva emoțional.

A tras de gulerul cămășii ca și cum era prea strâmt pentru gâtul lui, cu un gest scurt, de frustrare și s-a întors pentru o ultimă privire în jur. Privirea lui s-a îndreptat precar către arcadă, iar eu m-am aplecat în același timp, cu inima bătând; cât de penibil era să fii prins chircindu-te după o mașinărie de jocuri. Dar umerii lui căzuți spuneau că deja renunțase. Dezolat, a plecat mai departe.

I-am oferit timp să se îndepărteze și apoi m-am extras din ghearele mașinăriei. Sala era plină de adolescenți slabi și plini de coșuri, îmbrăcați într-un fel de costumații sport scumpe, care, la fel ca o rochie de seară, foșneau când mergeai. Acum se auzea ca și cum fiecare puști s-ar fi răsucit să se holbeze la mine, cu toții prostiți de uimire. Am pășit cu nonșalanță spre ieșire. Vedeam deja stația de autobuz și când a ajuns autobuzul erau atâția oameni care așteptau să se urce încât tot ce-mi rămânea de făcut era să mă pierd printre ei și să fiu împinsă înainte de acea forță. În timp ce ne mișcam, l-am zărit pe Față-de-Ou pe partea cealaltă a străzii, uitându-se în jur, ținând încă în loc traficul pietonal. Arăta atât de mizerabil încât nu m-am putut abține să nu-mi fie milă de el.

* * *

Aranjasem cu Tom să ne întâlnim într-un pub irlandez din sud, Freedom Arms, unul din principalele locuri de întâlnire pentru irlandezii

expatriați din Londra. Sâmbătă seară petrecerea se revărsa în stradă. Geamurile, împodobite decorativ cu panglici aurii care declarau „Cele mai bune scoici din Londra" și „Bere brună și plăcinte", abia puteau stâpâni zgomotul. Am deschis ușa cât să mă strecor înăuntru. Era o încăpere imensă cu un bar în centru, podeaua era din lemn lăcuit, pe pereți atârnau fotografii și picturi ale unor irlandezi faimoși, un foc dezlănțuit într-o cușcă de fier. Dar în noaptea asta decorul nu se mai vedea dincolo de corpurile înghesuite. Pub-ul era mai strâmt decât pantalonii lui Sylvester Stallone.

Tom era în centrul unui grup mare, adunat în jurul unei mese. I-am auzit vocea de cum am intrat. Ca de fiecare dată când se afla în compania compatrioților, accentul lui era pronunțat *Oirish*. Nici n-ai fi zis că a plecat când avea șapte ani și nu s-a mai întors niciodată acolo.

Un tip zăpăcit mi-a înmânat o halbă de Guinness și m-am pus pe treabă înainte să-și dea seama că a greșit persoana. Nu-mi place să refuz cadourile. Un grup de lângă mine a început să cânte ceva despre Galway Bay, cu capetele adunate la un loc. Tom mi-a sesizat prezența și mi-a făcut voios cu mâna, deja afumat pe jumătate.

— Sam, frumoasa mea! Ce mai faci, fetiță? Sigur, ești o viziune a frumuseții în seara asta.

Probabil își dă seama că exagerează cu accentul, dar oricum e la fel de enervant.

— Bine, Tom, am spus, dacă ai sărutat vreodată Blarney Stone[1], sigur n-ai făcut-o cu gura ta.

S-a întâmplat ca vorbele mele să se suprapună unui moment de liniște trecătoare; cântecul despre Galway Bay se întrerupsese pentru că nimeni nu-și putea aminti cuvintele mai departe de primele cinci versuri. Drept rezultat, cuvintele mele au fost salutate cu vorbe de laudă. Doi bărbați mi-au strâns mâna și s-au interesat de numele meu, cu sobrietatea unui om beat. Cineva a adus un rând de băutură ca să sărbătorim. O nouă tentativă de a începe alt cântec a avut același rezultat. Am dat pe gât ce mai rămăsese din prima halbă și am început-o pe a doua.

Câteva ore mai târziu cineva zdrăngănea la pian. Acum aveam un scaun, şi chiar aveam nevoie să stau jos. Oamenii încercau încă să cânte şi îi acompaniam şi eu. Ajunsesem la momentul „Danny Boy" cu un avânt de nestăvilit. Trecuse de mult de ora închiderii, dar ușile erau încuiate, iar noi ne aflam de partea care trebuie. Dacă ar fi venit vreun polițist i s-ar fi spus că e o petrecere privată. Ceea ce nu ar fi fost o minciună. Tom era de partea cealaltă a mesei, pierdut pe moment într-o amețeală pașnică. Ajunsesem şi eu la un stadiu de claritate, un fel de nirvana a nopţilor de băută.

---

1. Perete de piatră albastră din zidul de apărare al castelului Blarney, aflat la 8 km de Cork, Irlanda. Potrivit legendei, cine sărută piatra va primi în dar îndemânarea de a ști să flateze oamenii (n. tr.).

Privirile nedumerite ale lui Tom s-au agățat de mine. L-am văzut cum mă recunoaște și apoi cum își aduce aminte de ceva, aproape încrucișându-și ochii din cauza efortului. S-a ridicat și a înaintat încet și impunător de-a lungul mesei. Stând lângă tânărul de lângă mine, pe care cred că îl chema Bob sau poate Doug, Tom l-a rugat politicos să se dea la o parte, pentru că el are ceva foarte important să-mi spună. Bob sau Doug, fără să se uite, i-a propus lui Tom să presteze ceva imposibil din punct de vedere anatomic. Tom a pus din nou accent pe importanța lucrului pe care trebuie să mi-l spună. Doug sau Bob s-a întors în scaun, cu o altă sugestie amenințătoare pe buze, în comparație cu care prima ar fi fost o soră mai mică și timidă; apoi l-a văzut pe Tom, conturându-se deasupra lui, mare ca un jucător de rugby selecționat de mai multe ori la naționala Irlandei, și dintr-odată i-a venit să spună că ar fi mai mult decât bucuros să se mute.

Tom s-a așezat jos, întinzându-se atât de aproape de mine încât aproape că îmi atingea fața. Respirația lui, caldă, dar nu neplăcută, mirosea a whisky, Guinness și țigări.

— Tocmai mi-am adus aminte, a spus fără să mai fie nevoie. E vorba de Judy. Vrea să vorbească cu tine.

— De ce? Abia dacă ne cunoaștem.

— Voia să vorbiți despre Lee.

— Lee?

— Și Claire.

— Lee și Claire?

M-am întors cu fața la el, ridicasem vocea.

— Ești sigur? Vrei să spui împreună sau separat?

Privirile între patru ochi combinate cu tonul interogativ erau prea mult pentru Tom. S-a încruntat și părea că mai are puțin și izbucnește în plâns. M-am uitat la ceasul din pub; era două și jumătate. Dacă m-aș fi dus chiar atunci, ar fi fost probabil să o zăpăcesc pe Judy cu entuziasmul meu. Dar s-ar putea să creadă că sunt doar beată. Cine știe? Poate ar fi mai bine să o las pentru mult mai târziu în dimineața asta.

Gândindu-mă mai bine îmi convenea decizia luată. Am luat o înghițitură de bere ca să sărbătoresc, apoi încă una. M-am întrebat pentru un moment dacă am să fiu în stare să mă ridic de pe scaun fără ajutor, dar am alungat gândul. Nu-mi place să fiu negativistă. Oricum, dusă la extrem, aș putea oricând să mă prăbușesc.

* * *

Duminică dimineață m-a găsit în casa de pe Castle Road cu o mahmureală cruntă. Săptămâna se încheiase așa cum am început-o. În mod ironic, mahmureala a făcut diferența. Mă durea capul prea tare ca să mai fie loc și de sentimentalisme. Judy m-a tratat cu un ceai din amestec de fructe. Era o urmă vagă de portocală, cu particule groase suspendate în lichid. Nu i-am simțit gustul; limba mea era groasă ca o perie, dar a ajutat.

Adormisem sau mai bine zis leșinasem, în patul lui Tom, dar din fericire reușisem să îmi scot mai întâi cizmele și jacheta. Era foarte important, mai ales în ceea ce privește jacheta; era decorată abundent cu fermoare și chestii din metal și nu-mi place să port urme de fermoar pe obraz pentru că am stat cu capul pe mână toată noaptea. Te face să arăți ca un punker care nu și-a permis un tatuaj decent. Am fost surprinsă să descopăr că Tom nu s-a atins de mine peste noapte; până și vesta era încheiată. Nu era genul lui.

— Ce s-a întâmplat, am spus bosumflată, nu te mai atrag?

Dar a adormit repede la loc și nu a auzit nimic.

Bineînțeles că Judy era trezită, îmbrăcată și făcuse și ceaiul. Camera ei mirosea a beți-șoare parfumate, iar pe pereți erau agățate în pioneze bucăți de materiale și eșarfe. Podeaua era din lemn plin de așchii, acoperit pe alocuri de covorașe în dungi împletite, portocalii și galbene. Pe o ladă veche din lemn era un teanc de cărți de meditație și yoga. Principalul punct de atracție al camerei era ceainicul electric și diversele cutii de ierburi de ceai așezate sub el.

Mi-am lăsat jacheta și cizmele la ușă. A fost o greșeală. Capul meu era foarte sensibil, iar zăngănitul și zornăitul diverselor fermoare și curele m-au făcut să tresar de durere. Judy m-a privit cu un amestec de milă și dezaprobare pe care nu aveam puterea să le iau în nume de rău; până la urmă dacă m-aș fi îmbrăcat ca un personaj din *Mad Max Meets*

the Amazon Woman, aș fi fost în stare să fac față în dimineața aia la fel de bine. Cu mare grijă, m-am așezat. Deși covoarele, podeaua, toate erau inconfortabile. Pernele puse pe podea erau probabil considerate prea îngăduitoare în înaltele cercuri hippie.

Judy mi-a întins în tăcere o ceașcă de ceai. Stătea cu picioarele încrucișate, sprijinită de ceainic precum preotul unei secte obscure. Coada ei împletită, lungă și groasă, de un blond frumos, îi cădea pe umeri. Deși avea părul prins pe margini, câteva șuvițe scăpaseră din clame și atârnau lungi cât coada împletită. Prindeau în ele razele de soare ce intrau pe geamul imens din fața noastră, dând impresia că poartă o coroniță aurie.

— Mulțumesc mult, am spus recunoscătoare când am terminat. Parcă mă simt iar ca un om.

— Nu știu de ce îți faci asta, a spus ea, mai degrabă tulburată decât intrigată.

— Pentru că e la îndemână ! am sugerat eu.

S-a uitat la mine inexpresiv. Nu aveam chef de diplomație, așa că am trecut direct la subiect.

— Uite, Judy, Tom mi-a spus că vrei să vorbești cu mine în legătură cu Lee și Claire. Așa e ?

Judy a încuviințat serios din cap. Majoritatea lucrurilor le făcea cu seriozitate ; distracția nu era un cuvânt din vocabularul ei de zi cu zi. Dar dacă ea a ales să își poarte părul cu cărare pe mijloc și strâns într-o cosiță, să-și exfolieze fața doar cu săpun și să-și ucidă vanitatea, ca o călugăriță, îmbrăcându-se cu haine oribile, cine eram eu să mă împotrivesc ?

Azi purta un pulover maro cu ciucuri și o fustă care arăta ca un sac mov deșirat, legat în jurul taliei cu un cordon colorat. Găsești haine mai ieftine la Oxfam, pentru 3 cenți.

— E vorba despre cearta dintre Claire și Lee, a spus ea, m-am gândit că ai vrea să știi.

Capul mi s-a limpezit brusc.

— Care ceartă?

— M-am gândit că nu știi, a spus Judy plină de importanță. Claire a rugat-o pe Lee să o recomande pentru o slujbă, apoi vineri a aflat că nu a fost admisă. Și Claire a început să dea vina pe Lee. A spus că ea, adică Lee, nici măcar nu a încercat să o ajute. Lee a scos-o afară ca să evite o scenă la petrecere. A încercat să o calmeze pe Claire.

Am accentuat cuvântul important din toată relatarea aia încâlcită.

— Afară?

— Erau pe terasă. Eu eram în bucătărie, au trecut pe lângă mine și au ieșit pe ușa de la bucătărie. Nici nu cred să mă fi văzut Claire. Deja începuse să țipe. Au stat ceva vreme afară, dar cred că nu au scos-o la capăt pentru că am văzut-o pe Claire întorcându-se; era singură și părea încă nervoasă.

— La ce oră se întâmpla asta?

— Nu știu. Târziu, cred.

Asta nu avea nici o relevanță. Pentru Judy târziu însemna după ora nouă.

— Ai văzut-o pe Lee după asta?

A dat iar din cap. Una din clame i-a căzut. Așa se întâmpla mereu; a ridicat-o și și-a pus-o la loc, cu gesturi automate.

— Probabil nu e important, a spus, uitându-se la ceașca de ceai. Totuși am crezut că ai vrea să știi – după tot ce ai spus la secția de poliție, că nu îi stătea lui Lee în fire să se plimbe singură noaptea prin grădină. Am crezut că vrei să știi ce făcea acolo.

A urmat o pauză scurtă. Judy avea un nas lung și subțire, care prindea o nuanță rozalie în momente de stres. Așa s-a întâmplat și atunci.

— Judy, am întrebat plină de curiozitate, cum de știi atâtea despre Claire și slujbă?

Judy și Claire nu aveau absolut nimic în comun, în afară de faptul că locuiau în aceeași casă. Nu o vedeam pe Claire confesându-i-se lui Judy. Și era prea mândră să anunțe în public că nu primise slujba în ciuda faptului că rugase pe cineva să o recomande. Credeam că știu deja răspunsul, după cele spuse de Tom la petrecere. Dar voiam să aud versiunea lui Judy.

Nasul lui Judy s-a mai înroșit puțin.

— Mi-a spus Paul. Vine mereu la ceai și vorbim despre filosofie și misticism și, știi tu, chestii personale. Spune că sunt reconfortantă și că poate avea încredere în mine. Vezi tu, el și Claire se ceartă mult. De cele mai multe ori e vina ei, are un temperament dificil. Uneori chiar îl lovește. Am văzut vânătăile.

Îmi evita privirea; încă se holba la ceașca de ceai.

— A încercat să o calmeze pe Claire, la petrecere, dar ea i-a spus să plece. De fapt, a sunat ceva de genul „du-te naibii". Am auzit-o. Așa că a urcat aici la un ceai. Era îngrijorat

ca nu cumva Claire să își piardă cumpătul și să-i facă o scenă monstru lui Lee. Știi? E foarte sensibil.

Nu știam, dar am lăsat-o așa.

— Cred că vrea să o părăsească, a spus Judy către ceașca de ceai. Dar îi e frică de ce ar putea ea să facă.

— Îi e frică? am spus neîncrezătoare.

— E foarte pătimașă. Ar putea să-și facă rău – sau chiar lui.

Tonul vocii dezvăluia care era pentru ea cea mai importantă posibilitate.

— Dar sunt sigură că nu vrea să mai stea cu ea.

Aveam dubiile mele în legătură cu asta. Paul și Claire erau împreună de ani de zile și mie cel puțin mi se părea destul de legați. Și chiar dacă Paul ar părăsi-o pe Claire, ultimul lucru pe care mi l-aș închipui că l-ar face ar fi să-și construiască un cuibușor de dragoste hippie cu Judy.

Din nou, nu era treaba mea să îi spulber visele. În schimb, înarmată cu informația asta, am plecat în căutarea lui Claire, pe care am găsit-o în living, descântând o cană de ceai atât de tare că puteai să îndoi o linguriță în el. Bucătăria era de mult bucătărie doar prin denumire, în caz că acest cuvânt nu definește o cameră plină de cutii de bere, în care se găsește o chiuvetă, un frigider și o populație fluctuantă de șobolani. În schimb, livingul avea propriul ceainic și un loc numai bun de pus un toaster. Totul era prevăzut.

Claire mi-a oferit niște pâine prăjită și mi-am spus că nu ar fi frumos să o refuz. Și în afară de asta, dacă am rupe pâinea împreună puteam crea o legătură între noi care ar face-o să aibă încredere în mine. Încerc să mă gândesc la toate.

Ne-am așezat pe un covor în fața șemineului electric, încălzindu-ne pline de recunoștință. Cele două țevi străluceau într-o lumină puternică, portocalie; covorul, sau ca să fiu mai precisă bucățile de covor, erau de un maro închis, cu model portocaliu și galben în formă de pătrate și vârtejuri. Aducea a anii '70. În câțiva ani livingul va atinge culmile designului interior – asta dacă mai rezistă covorul până atunci.

Bucățile de pâine prăjită erau aurii și musteau de margarină și Marmite; nu puteam să-mi imaginez ceva mai delicios. O vreme am mâncat în tăcere. Eu una tăceam ca să îmi îndrept toată atenția asupra feliei de pâine nespus de delicioasă. Nu pot să mă pronunț în ceea ce o privește pe Claire. M-am simțit mult mai bine după ce am dat drumul pe gât la patru felii una după alta. Până când și limba mea părea că s-a micșorat ajungând aproape la dimensiunile naturale. Ceai și pâine prăjită, două proiecte de succes ale civilizației britanice. Am început să ling margarina de pe degete gândindu-mă cum să încep discuția pe care o aveam în cap. Dar s-a întâmplat să o facă Claire în locul meu.

— Mai vrei? a spus ea.

— Nu, mersi, sunt plină. A fost exact cât aveam nevoie.

Claire era mai palidă ca de obicei și avea urme adânci de umbre mov sub ochii ei albaștri.

— Poți să mai iei dacă vrei, a spus nepăsătoare. Nu-i păstrez nimic lui Paul, nenorocitul dracului.

— V-ați certat? am întrebat natural.

— O ceartă? Dumnezeule, de unde să încep?

A mușcat cu sălbăticie dintr-o altă felie, imaginându-și cu siguranță că e gâtul lui Paul.

— E despre slujba pe care o voiai? am întrebat. Pentru care ai rugat-o pe Lee să te recomande?

S-a holbat la mine, încruntându-se.

— Știi asta de la el? a întrebat. Nenorocitul. M-a tot bătut la cap să nu spun nimic, după care vine și toarnă totul la tine. Uneori pur și simplu îl urăsc.

— De asta nu mi-ai spus nimic joi despre muncă? am provocat-o. Pentru că ți-a spus Paul să nu vorbești despre asta?

A alungat cu un gest gândul.

— Nu fac ce-mi spune el să fac. Fac ce vreau eu. Oricum, nu e mare scofală.

— Ce s-a întâmplat?

A dat din cap și a luat o gură zdravănă de ceai, de încurajare.

— Totul a început cu slujba asta care s-a ivit. Un contract pe șase luni la Playroom. Designer de producție. Chiar am crezut că e al meu. Știi? Al doilea interviu a mers bine. Apoi am dat peste Lee la un eveniment în Covent Garden și am întrebat-o dacă a auzit ceva despre asta, pentru că Derek Smithers, directorul artistic, e un bun prieten al ei. Și

i-am spus că i-aș fi recunoscătoare dacă ar pune o vorbă bună pentru mine. Nu eram așa apropiate, dar mi-a văzut câteva lucrări și mi s-a părut că îi plac.

A dat iar din umeri.

— În orice caz, a fost o greșeală. Nu a spus nimic, dar mi-a aruncat o privire destul de ciudată. După care, vinerea trecută am primit un telefon de la Derek care mi-a spus că locul a fost ocupat de altcineva și că nu are ce să facă. Ceea ce m-a făcut să mă gândesc că poate Lee îl sunase să îi spună că încercasem să o influențez. Eram extrem de furioasă. Abia așteptam, la petrecere, să prind momentul și să dăm cărțile pe față.

— Și ce s-a întâmplat?

Mi-a aruncat cu coada ochiului o privire și și-a trosnit degetele, pe care le îngropase până atunci în palme.

— Oh, a fost un dezastru, serios.

Vocea îi revenise la normal.

— În momentul în care am început să vorbim despre asta mi-am dat seama că exagerasem. Nu era genul care să facă așa ceva. Vreau să zic că era mai degrabă genul de persoană care să stea deoparte, nu se implica, nu? A fost o furtună într-un pahar cu apă. Dar eu eram supărată din cauza slujbei și m-am lăsat dusă de val.

M-a privit suspicioasă.

— De ce discutăm despre asta? Credeam că vorbim despre Paul.

— Și eu! am spus nevinovată. El unde intervine?

Și-a aprins o țigară.

— El a spus că nu ar fi trebuit să vorbesc deloc cu Lee, că nu a fost „cum se cuvine" sau un rahat pompos de genul ăsta. Așa că ne-am certat. După care a auzit că nu am fost acceptată și tot ce a avut Paul de spus a fost: „Ei bine, nu contează. Se mai întâmplă". Se aștepta să uit în cinci minute! E simplu pentru el – el a avut mereu proiecte la care să lucreze. Dar eu nu am mai lucrat pe bani de nu mai știu când, și nu artă – supervizam doar niște lucrări ale studenților pentru experiență și pentru cheltuieli patetice.

S-a uitat la mine.

— Și nu e vorba doar de asta. Știi ce face în ultima vreme? Se strecoară în camera lui Judy noaptea târziu ca să i se plângă cât sunt de îngrozitoare. O amăgește.

Claire a făcut un gest în semn de negare.

— Nu e atras de ea. Dar el are mereu nevoie de atenție feminină și dacă nu o primește de la mine o caută prin alte surse. Nu sex caută el, facem destul, ci să fie adorat. Ea se ține după el ca un cățeluș. Începe să îl enerveze. Dar el știe că atunci când ne ciondănim poate să evadeze din camera noastră și să o aibă pe ea care să îi facă ceai și să se holbeze la el cu privirea aia candidă și să îi spună cât de minunat și profund este.

— Claire, pot să iau o țigară? am întrebat-o.

— Sigur.

Mi-a pasat pachetul.

— Sam, nu știam că fumezi.

— De fapt, nu fumez. Cerșesc câte una ocazional.

De fapt, în timp ce dădea din mâini i-am observat câteva semne pe mână și voiam să le văd mai îndeaproape. Când am luat pachetul am văzut patru adâncituri roșii în partea cărnoasă din palmă, făcute fără îndoială cu propriile unghii. În jurul semnelor proaspete mai erau și altele, vânătăi mai vechi de aceeași formă, îngălbenite și vinețiii.

Judy avusese dreptate. Claire avea într-adevăr un temperament tare năvalnic.

8

Nu aveam de ce să mă grăbesc acasă; după-amiezile de duminică sunt mizerabile dacă nu ai companie sau vreo ocupație. Așa că am rămas în Castle Road până s-a făcut seară. La ora două camera s-a umplut pentru vizionarea unui nou episod din grila de programe *EastEnders* și după ce s-a terminat am ținut televizorul deschis pentru emisiunea *Clothes Show* ca să avem ocazia să aruncăm insulte legate de vestimentația prezentatorilor. Pe la șase eram gata să mă duc acasă; camera era plină de fum de tutun și alte ierburi și lumea nu prea mai avea nimic de spus. Sperasem să vorbesc cu Paul, dar plecase de dimineață, iar Claire nu știa unde s-a dus sau când se întoarce. Tom m-a condus până la stația de metrou. Se întâlnea cu Julia să vadă un film și era extrem de emoționat.

Acasă am găsit butonul roșu de la robotul telefonic aprins, ceea ce m-a făcut să mă simt dorită. Dar cum primii doi au închis înainte să spună ceva, puțin probabil să mă fi dorit atât de mult. Oricum, al treilea mesaj a compensat din plin dezamăgirile precedente, în ciuda faptului că vocea era detașată ca și cum citea prognoza meteo pentru un anunț înregistrat.

„Bună ziua, domnișoară Jones. Numele meu este Laura Archer. Aș dori să vorbesc cu dumneavoastră despre o problemă personală. Ați putea să treceți pe la biroul meu luni seară la ora opt? Dacă nu, putem aranja pentru o altă dată. Din motive evidente aș aprecia dacă nu ați mai vorbi despre această întâlnire cu nimeni."

Am format imediat numărul pe care l-a lăsat. În ciuda faptului că era duminică seară, o centralistă mi-a răspuns și m-a informat că numărul aparține lui *McCott Shaw Associates,* o firmă de consultații manageriale cu „filiale în Europa și America". Suficient de impresionată, am lăsat mesaj că aș fi încântată să mă întâlnesc cu doamna Archer – doamna Archer, nu? Mulțumesc – la opt, seara următoare.

Măi să fie! Am umplut ceainicul și l-am pus pe foc să fiarbă. Cu o mie de variante în gând, m-am sprijinit de un dulap și m-am uitat meditativ în gol. Din nefericire, mi-a sărit în ochi, chiar în mijlocul studioului, Chestia, sculptura la care lucram. Înaltă de aproape doi metri, consta dintr-o sferă imensă de metal strălucitor în jurul căreia era legat inexpresiv un cablu gros de oțel. Am ars cablul din loc în loc, am scos afară firele și am lucrat cu fire de lână până când bucăți din el ajunseseră să strălucească de parcă erau de argint. Chestia își făcuse culcușul acolo ca o imensă broască argintie, ținută de frânghie. Nu părea fericită ; voia să fie terminată și știam că încă nu este gata. Am cochetat scurt cu câteva idei. Poate i-ar trebui un stativ, să o ridice puțin de la sol.

Brusc invadată de emoții, mi-am dat seama că îmi lipsește Lee. Nu mi-ar fi spus ce să fac, dar m-ar fi ajutat să văd Chestia cu alți ochi. Acum eram pe cont propriu și dintr-odată m-am simțit foarte singură. Îmi era imposibil să rămân acasă în seara aia. Am luat ceainicul de pe foc, mi-am luat haina și am ieșit pe ușă. Față-de-Ou nu părea să mă aștepte cuminte afară, dar nu-mi păsa dacă vedea sau nu ce fac în seara aia. M-am dus la restaurantul indian din cartier unde am băut trei sticle de bere și am dat gata o cantitate enormă de mâncare, aducându-mă într-o stare de somnolență. Ajunsă acasă am aruncat câteva pături pe canapea ca și cum aș fi vrut să aprind un foc, și m-am îngropat dedesubt, cu stomacul consolant de plin. Și de data asta mă bucuram că nu e nimeni cu mine sub pătură.

* * *

Luni, nici urmă de Față-de-Ou, cel puțin până spre seară. Probabil avea o slujbă pe timpul zilei. Și-a făcut apariția pe la șase într-un Golf GTI bleumarin, care ieșea în evidență de la o poștă și pe care l-a parcat la câteva case în josul străzii. Avea noroc dacă nu-i spărgeau mașina cu el înăuntru cu tot. Mașina îmi confirmase bănuiala în legătură cu slujba lui de peste zi. Nu ar fi făcut banii ăia din urmărit oameni; nu era destul de bun. Și acum își alesese momentul prost. Aveam o întâlnire cu doamna Laura Archer și nu-mi spusese că pot să aduc un prieten cu mine.

Am lăsat radioul și luminile aprinse. Apoi m-am urcat pe scări până la platforma unde dormeam și m-am suit pe acoperiș dând dovadă de o impresionantă forță în mâini. Din păcate nu era nimeni în preajmă să mă aplaude. Acoperișul era plumbuit, dar eu purtam tenișii cu talpă de cauciuc. Ceea ce eu numesc cu mândrie atelier este de fapt un depozit detașabil de dimensiuni reduse care fusese inițial construit ca anexă pentru depozitul alăturat. O scară duce de la acoperișul meu la cel al depozitului vecin, care încă este folosit în scopul pentru care a fost construit. Din fericire pentru mine avea propria ieșire de incendiu. Nu-mi era teamă că voi fi arestată. Bob, paznicul de noapte, era foarte prietenos. Îi duceam din când în când o sticlă de whisky. Și acum probabil că dormea la căldurică, cu pisica lui, Fat Shirley, în poală.

M-am cățărat pe scară și ajunsă în vârf am rămas nemișcată, verificând să nu fie cineva prin apropiere. Acoperișul era negru ca smoala, pătat ocazional de o lumină portocalie și palidă împrăștiată de un felinar stradal, straniu și inutil, estompată în colțurile ferestrelor de la mansarde. Nimeni nu muncea la ora aia; ferestrele erau negre precum acoperișul, mânjite de un strat gros de praf și găinaț de pasăre. Era o noapte fără stele. Cerul de deasupra avea o culoare nedeterminată, cu nori groși și grei de apă. Speram să fiu înapoi acasă înainte să înceapă furtuna.

Scara de incendiu era undeva de partea cealaltă, semnalizată doar de două gratii de

metal ce se ridicau la o palmă de nivelul acoperişului. Am coborât cât am putut de repede încercând să nu fac tămbălău. Pantofii nu scoteau nici un zgomot, dar metalul ruginit şi vechi trosnea şi gemea destul de tare ca să-mi dea emoţii. Nu credeam că Faţă-de-Ou nu aude din maşină, dar nu mică mi-a fost bucuria când am ajuns jos şi am văzut dubiţa care mă aştepta, credincioasă ca întotdeauna. Pentru o secundă am uitat că eu am fost cea care a parcat-o acolo ceva mai devreme şi m-am simţit liniştită şi fericită, ca şi cum mă aştepta un bun prieten. Probabil îmi petreceam prea mult timp cu maşina mea. Am schimbat tenişii pe cizmele negre elegante pe care le pusesem acolo cu grijă, pentru nevoi de genul ăsta, mi-am scos cagula şi am demarat.

Clădirea McCott Shaw, situată chiar lângă Great Portland Street, era fără îndoială o companie corporatistă. Faţada impunătoare era din marmură rozalie, care la parter era sculptată în coloane dând impresia unor gardieni aliniaţi în tăcere în faţa clădirii. Ferestrele erau fumurii ; la fel şi uşa imensă. Era o adevărată pată neagră înrămată de un arc masiv, în stil gotic, din marmură roz. Nici un mâner, nici o sonerie. Per ansamblu efectul era cel al unui palat de zahăr creat de Charles Addams într-una din zilele lui proaste. Am traversat strada şi m-am apropiat cu precauţie de uşă. S-a despicat de la mijloc, deschizându-se. Impresionant.

Recepţia avea dimensiunile unui teren de fotbal, pavat cu şi mai mulţi metri pătraţi de

marmură roz. Un birou enorm în formă de semicerc lua curba în mijlocul camerei, ca un val roz imens care s-a spart de perete și s-a întărit acolo. În spatele lui stătea o femeie cu părul prins într-o perfectă coafură franțuzească. Nu avea cum să-mi fi văzut gaura din dresuri, dar se uita în jos la mine ca și cum știa că-i acolo. Avea gura de culoarea coralului strălucitor, o jachetă mov și o pereche de perle rozalii în urechi. Mă întrebam dacă o obligă să se îmbrace în ton cu decorul.

M-am prezentat. A dat de câteva ori în tastatură vizibil dezamăgită când mi-a găsit programarea pe listă.

— Vrei să iei un loc? Am să o anunț pe doamna Archer că ești aici, a spus.

A lăsat să-i scape un zâmbet profesionist afișându-și dantura albă ca pasta de dinți. Vocea ei era și mai artificială decât perlele din urechi. Pe o masuță de cafea din sticlă neagră erau câteva reviste, aranjate meticulos, atât de aliniate de parcă abia fuseseră scoase de la presă. Am vrut să le frunzăresc, dar toate aveau titluri de genul *Business World* sau *Resources Management,* nici măcar o rețetă pe care să o rupi. *Hello!* sau *Woman's Weekly* au fost probabil deja șterpelite.

— Domnișoara Jones? a spus recepționera. Doamna Archer vă poate primi acum. Luați liftul până la etajul trei și o veți găsi acolo.

Liftul avea oglinzi pe pereți și tavan, iar pe jos mochetă. Am ridicat privirile să văd cum arăt de sus. Răspuns: mai degrabă ciudată, după cum putea fi de așteptat. Panoul a indicat

etajul 3, un clopoţel a sunat politicos, liftul s-a stabilizat şi uşile s-au deschis. Eram faţă în faţă cu doamna Archer.

* * *

Nu mi-a oferit nimic de băut. Mi s-a părut destul de nepoliticos. Dar poate nu avea bar. Biroul părea atât de nou de parcă l-ar fi ţinut de bun şi ea de fapt lucra altundeva. Nici urmă de marmură roz la etajul trei. Aici pereţii erau gri deschis şi mobila neagră din module. Foarte liniştitor. Pe pereţi atârnau tablouri înrămate ale lui Monet, fără îndoială aduse la grămadă de către decorator, în timp ce pe birou se afla numai o presă pentru hârtii, o scrumieră de sticlă şi câteva suporturi goale. Scrumiera părea singurul obiect utilizat. Laura Archer probabil era un angajat de top, pentru că deţinea un birou mare cu fereastră şi cu o anexă pentru secretară. Am cochetat cu ideea de a fi impresionată. Până la urmă am renunţat la ea.

— Nu vrei să iei loc? a spus ea, arătând spre fereastră unde erau două fotolii şi o masă neagră de cafea, o versiune în miniatură a celei din lobby. Secretara mea lucrează vizavi, a adăugat ea, dar şi-a încheiat programul pe ziua de azi. Aşa că nu vom fi auzite.

A închis intenţionat cu zgomot uşa de legătură dintre biroul ei şi cel al secretarei; s-a deranjat chiar să intre în cel din urmă ca să o închidă pe cea care dădea în coridor. Mă întrebam dacă îmi dădea mie de înţeles că nu

vom fi auzite sau se asigura ea însăși de acest lucru. Biroul secretarei era la fel de ordonat ca și al șefei; nici acolo nu ai fi bănuit că lucrează cineva. Aceleași tablouri, aceeași absență a unui lucru personalizat, același birou aproape gol. Laura Archer și-a angajat o secretară pe măsură.

A luat scrumiera de pe birou, a adus-o cu ea, și s-a așezat în celălalt fotoliu, aranjându-și fusta cu un gest automat. Am studiat-o cu atenție. Era blondă cu ochii căprui și ar fi fost foarte atractivă dacă nu ar fi purtat acel costum nedefinit. Era genul de lucru pe care femeile îl poartă când nu vor să fie considerate feminine, unde feminitatea ar fi un criteriu după care se fac promovările.

— Îți sunt foarte recunoscătoare că ai venit, a spus făcând să sune ca și cum ar fi fost un diplomat al Biroului de Relații Externe negociind un tratat de pace cu un băștinaș nevolnic.

Nu m-a cucerit, și nu din cauză că nu mi-a oferit ceva de băut; nu mă dădeam în vânt după postura de băștinaș nevolnic.

— Este evident vorba despre o problemă delicată, a spus, aprinzând o țigară. Aș vrea să te întreb ceva, dar înainte să o fac ți-aș fi foarte recunoscătoare dacă nu ai mai spune la nimeni.

— Și de ce n-aș face-o? am ripostat.

Lumina puternică din cameră transforma tot ce era de partea cealaltă a ferestrei într-o grămadă de umbre întunecoase. Biroul era de fapt o cutie gri cu ușile închise. M-am simțit înșelată și claustrată.

A ridicat din sprâncene.

— Bună întrebare. Să o pun în alt fel atunci. Vreau să îmi faci o favoare. Dacă accepți te asigur că vei fi răsplătită pe măsură, dar cu condiția să dai dovadă de discreție absolută.

Vorbea ca un avocat. Un avocat corporatist, încercând să cumpere un martor care ar putea da o declarație incomodă.

M-am rezemat de spătarul fotoliului.

— Ei bine, atunci ai face bine să-mi spui ce se întâmplă. Nu vreau vorbe în vânt.

Nu i-a plăcut, dar nu a avut de ales.

— Foarte bine, a spus Laura Archer, ceva mai încet. Ce vreau eu să fac de fapt este să obțin niște... lucruri... ce au legătură cu domnișoara Jackson. Am înțeles că v-a fost prietenă.

Așa vorbesc diplomații. Când pronunță un nume nu poți spune dacă se referă la fosta iubită care tocmai a murit sau la o femeie pe care nu au întâlnit-o în viața lor.

— Vorbim cumva de niște scrisori? am întrebat.

— Exact.

Nu și-a putut ascunde urma de nerăbdare din tonul vocii.

— Le ai?

— Ce te face să crezi că le-aș avea?

— Dacă nu le ai, a replicat ea scuturând țigara sau dacă nu știi unde ar putea fi, nu prea mai are rost să continuăm discuția.

Am dat din cap.

— Înainte să îți spun dacă am scrisorile, aș dori niște informații la schimb. Aș vrea să știu de unde știi numele meu și de ce te-ai gândit să mă întrebi pe mine de ele.

Și-a aprins încă o țigară. Mă întrebam dacă fumează atât de mult în mod normal sau dacă acum era nervoasă și avea nevoie să facă ceva cu mâinile. Nu părea agitată; ochii ei cafenii erau limpezi, vocea calmă. Dar m-am decis pe loc că era genul de persoană ascunsă.

— Mă tem că din motive personale nu pot face asta, mi-a răspuns. Sper să înțelegi. Dar dacă cumva ai reușit să faci rost de scrisori, trag concluzia că nu ești străină de situație.

— Și dacă îți spun că vreau la schimb această informație? am sugerat cu bunăvoință.

Mâna cu care ducea țigara la gură a rămas pentru o secundă suspendată în aer, apoi și-a continuat mișcarea ca și cum nimic nu s-a întâmplat. Dar nu a răspuns imediat. Mai întâi a tras intens din țigară urmărind cum se încolăcește fumul. Afară se rupseseră norii, iar sunetul ploii se auzea cu putere în liniștea camerei.

— În regulă, a spus ea într-un final, pot să îți spun că te întreb pentru că ești, erai prietenă cu domnișoara Jackson. Se știe că erați amândouă la petrecerea unde a murit. Putea foarte bine să-ți vorbească despre scrisori...

— Trebuie să te străduiești ceva mai mult decât atât.

Părea că s-a decis.

— Sunt motive personale pentru care nu pot, a repetat.

— Atunci asta e.

M-am ridicat.

— Nu primești ceva pentru nimic.

S-a uitat în sus la mine, cu ochii cafenii îngustându-se îngânduraţi. Degetele ei au bătut uşor mânerul fotoliului.

— Dacă îţi spun că vei afla când vei face rost de scrisori, eşti de acord?

— Mă mai gândesc, am răspuns scurt.

M-am întors să plec, dar s-a ridicat brusc în picioare, spunând repede, aproape cu nerăbdare.

— Dar le ai, nu?

I-am zâmbit amiabil şi am spus din nou:

— Mă mai gândesc.

— Aşa să faci, te rog, a spus. Ţinem legătura.

Mi-a întins mâna când şi-a luat la revedere. Era cea fără verighetă. Nu i-am luat în considerare gestul.

9

Apa strălucea pe străzile negre. Turnurile ascuțite ale clădirii McCott Shaw dădeau impresia unui castel de vrăjitoare, pe ale cărui ferestre întunecate cădea ploaia, alunecând în jos pe arcele gotice de deasupra ușii. Un taxi a apărut după colț. Luminița portocalie cu „liber" era stinsă, dar nu avea nici un pasager în spate. A parcat exact în fața castelului în roz și negru. Șoferul aștepta cu motorul aprins. Am răsucit cheia în contact fără să aprind farurile. Ploaia cădea sacadat pe parbriz.

Ușile din sticlă neagră s-au deschis și Laura Archer a ieșit înfășurată într-o haină din piele de cămilă, lungă până la glezne. S-a urcat repede și taxiul a luat-o din loc. L-am urmărit la o distanță rezonabilă, taximetristul conducând prea atent la ploaie ca să mă observe în spatele lui. Laura Archer stătea dreaptă pe bancheta din spate. Străzile spălate de ploaie erau aproape pustii. Câteva umbrele înclinate în direcția ploii se grăbeau pe trotuar, corpurile proprietarilor fiind ascunse după ele. Era luni seara, iar majoritatea oamenilor erau adunați comod în fața televizorului cu cina în poală.

Laura Archer locuia pe o stradă drăguță și liniștită în Putney, într-o casă de dimensiuni

medii, care avea în față un petic de iarbă verde; suburbie în oraș. A intrat, dar luminile erau deja aprinse înăuntru și o mașină parcată pe alee.

Taxiul a plecat. Am pornit dubița și am trecut cât am putut de încet pe lângă casă. Perdelele erau trase, așa că nu am putut vedea înăuntru. La ușă era o singură sonerie. Doamna și, probabil, domnul Archer erau singurii locatari. Bineînțeles că domnul Archer nu știa de ce doamna Archer a venit târziu de la muncă, căci doamna Archer mi-a specificat să sun numai la birou. Mă întrebam cât anume știa domnul Archer...

Când am parcat l-am găsit pe Față-de-Ou tot în fața casei. De aceea am intrat în casă tot prin fereastra de pe acoperiș, lăsând dubița după colț, dar de data asta mai departe de scara de incendiu; nu voiam să vină pe acolo și să facă legătura. Lucru pe care îl făceam chiar eu. Era în aceeași poziție în care îl lăsasem, ceea ce însemna că nu are nici o legătură cu Laura Archer. Dacă ar fi avut, ar fi știut că am de gând să mă duc la McCott Shaw în seara aceea și m-ar fi urmărit de acolo, mai pe seară. Dar, din câte știa el, eu nu am părăsit studioul toată seara. Ceea ce înseamnă că mai era cineva pe lângă Laura Archer care era interesat să afle pe unde umblu – deci implicit pe unde umblă scrisorile.

Aveam o bănuială în ceea ce privește scrisorile. Am căutat numărul unui anume Stephen Baldring, care locuia în Highgate. M-am temut că nu îi voi găsi numărul, din moment ce era

un singuratic, dar am avut noroc. Era acolo. I-am explicat ce doresc și am aranjat o întâlnire pentru a doua zi. M-am dus la culcare după o lipie cu humus și o bere pe care am luat-o de la un chioșc cu kebab din drum. Mă simțeam isteață și organizată.

Nu a durat mult.

* * *

— Am numit-o *Flora și Fauna* pe scurt.

Shelley ținea receptorul cu umărul și îl dezmierda cu vocea ei specială pe care o păstra pentru jurnaliștii de artă.

— Trei tinere talente britanice, o reinterpretare completă a conceptului de peisaj și picturii de natură statică... mmm hmmm... mmm hmmm... absolut... băuturi și antreuri de la șase și jumătate... mmm hmmm...

Galeria se afla într-o fază incipientă și haotică a pregătirilor pentru expoziție, care își avea deschiderea vineri seară. Era marți și mai erau de expus jumătate din tablouri. Tablourile imense de Susan Durrit erau stelele show-ului ; în roluri secundare Victoria Davenant, cu flori în vază decapitate și Mark Martin care părea interesat de stâlpii de înaltă tensiune pe care i-a reprodus detaliat, până la ultimul nit. Ocazional mai figurau și câte o pasăre-două, pe un cablu, asta ca varietate. Speram să nu mă pună să-l complimentez. Ce ai putea spune despre niște stâlpi ?

Shelley a râs dulce în telefon și a spus :

— Deci ne vedem vineri. Minunat, și a pus receptorul jos oftând tare.

— Ce fac cu ăsta? am întrebat arătând spre următorul tablou care trebuia ridicat, intitulat sugestiv *Irișii nr. 3.*

Părând hărțuită, Shelley a strigat:

— Judith! Ce facem cu umătorul tablou al Victoriei?

Judith a răspuns din dreptul ușii biroului cu un dezinteres aparent.

— Pe peretele din spate, nu crezi? Lângă celălalt? apoi a dispărut prin ușă ca și cum ar fi fost zburată de o rafală de vânt.

Doar stilul lui Judith era vag. Și observasem că deși Shelley părea să fie șefa, mereu se ghida după raționamentul lui Judith.

Mi-am luat o linie de măsurat și am început să însemnez peretele. Shelley s-a întors la ce făcea înainte, a mai sunat la un ziar. O sonerie a răsunat scurt, indicând că cineva a intrat în galerie. Cu colțul ochiului am văzut un bărbat plimbându-se încet printre tablourile care erau deja atârnate. Majoritatea erau de Susan Durrit; suprafețe imense, incrustate cu straturi groase de vopsea în mănunchiuri și dungi, care păreau că se scurg ușor de pe pânză. Trebuiau privite de la distanță; dacă stăteai prea aproape de ele, ochii nu mai focalizau cum trebuie, incapabili să surprindă ideea picturii. Bărbatul se dădea tot mai în spate, cât pe ce să dea peste mine.

— Scuze, a spus fără a-și cere de fapt iertare. Îți stau în drum?

Eram concentrată asupra liniei, pe care tocmai o potrivisem, așa că nu am răspuns. Am tras pe deasupra câteva semne și am

îndepărtat-o. El nu părea împiedicat de lipsa mea de răspuns.

— Ești nouă aici? a întrebat.

Părea în jur de treizeci de ani, înalt și mai degrabă slab. Hainele îi picau pe statura osoasă ca pe un umeraș; jeanși negri decolorați, o cămașă roz pal și un sacou albastru vechi sub o geacă de blugi la fel de spălăcită. Arăta de parcă în dimineața aia le-ar fi adunat pe toate de pe jos la întâmplare. Îmi place genul de bărbați neîngrijiți, dar ăsta depășea limita înspre jerpelit, ca o pereche de tenișI uzați.

Am lăsat nivelatorul deasupra *Irișilor nr. 3,* care se sprijinea de perete la nivelul taliei. Felul în care se uita la mine mă făcea să-mi pierd cumva echilibrul.

— De ce întrebi? am spus.

Spre surprinderea mea, a sunat mai degrabă ostil. Era ca și cum ne înfruntam.

— Vin pe aici din când în când, a spus dând din umeri. Nu te-am mai văzut până acum.

Fața lui era îngustă și osoasă, pomeții ridicați și gravați ostentativ sub pielea palidă, atât de palidă de parcă nu fusese văzută niciodată de soare. Părul era șaten și neregulat, ca și cum și l-ar fi tăiat singur. Dar ceea ce mi-a atras atenția a fost privirea lui, ochii purtau o strălucire malefică ascunsă; ochi alungiți, un pic înclinați, sub sprâncene perfect drepte, de o culoare imprecisă, albastru sau gri, dar deschiși la culoare pe lângă paloarea pielii. Nu i-am putut citi expresia feței. Era ceva îngropat în spatele privirii, ceva ce voiam să scot la lumină. Am simțit că îi răspund la privire la fel de detașată.

— Probabil ai venit în zilele mele libere, am spus simplu.

A urmat un moment de pauză, după care el a izbucnit în râs, împrăştiind tensiunea; un râs natural, ce-i antrena toate trăsăturile feţei. Gura îi era largă şi mobilă.

— Joci dur, nu-i aşa? a spus voios. De ce eşti aşa răutăcioasă? Ce ţi-am făcut?

Puteam să îmi imaginez câteva lucruri cu care ar putea începe.

— OK, abia m-am angajat aici, acum câteva zile, am răspuns zâmbindu-i înapoi.

— Când se deschide atunci, asta, expoziţia?

Avea un accent londonez nordic şi trata cuvintele ca şi cum ar fi fost o galerie de politeţuri deliberate şi exagerate, ca şi cum le-ar fi considerat preţioase.

— Poftim o invitaţie, i-am spus întinzându-i una.

Abia dacă s-a uitat la ea, dar a îndoit-o şi a băgat-o în buzunarul de la spate. Eram convinsă că o va folosi ca foiţă pentru iarbă. Mi-a zâmbit şi s-a întors spre uşă.

— Poate o să mă întorc când se deschide.

— Poate, am spus intrându-i în joc, bucuroasă să constat că mâna mea îşi regăsise echilibrul.

— Ce voia bărbatul acela? m-a întrebat Shelley, acoperind cu mâna receptorul.

— Se uita doar.

— Bine, bine.

Şi-a luat mâna de pe receptor.

— Alo? Da. Îl aştept pe Brian Fisher de la departamentul de artă. Atunci, e altcineva disponibil?

Instinctul mi-a spus că o să-l mai văd. A fost o atracție sexuală sau, mai bine zis, un fel de tensiune sexuală între noi în timpul acelei discuții aparent obișnuite. Mi-am dat frâu liber imaginației. Probabil că pe termen lung nu ar fi bun pentru mine; ușurința cu care am ajunge să avem dispute verbale mi-a sugerat că ne-am putea avea precum câinele și pisica, fără prea multe menajamente. Dar pe termen scurt – asta ar putea fi distractiv.

* * *

Am plecat devreme, spunându-i lui Shelley că am o programare la doctor, și m-am oprit la cel mai apropiat telefon public să sun un prieten care avea un atelier de motociclete în Balham, ca să îl rog să verifice numerele de la mașina lui Față-de-Ou. A notat numerele și mi-a zis că îmi dă un telefon mai pe seară. Am fost cu ochii în patru după acel GTI bleumarin sau după orice altă mașină de genul ăla, care ar fi putut să mă urmărească, întorcându-mă chiar de câteva ori ca să fiu sigură. Totul părea în regulă. Jumătate de oră mai târziu eram în Highgate, sunând la o sonerie veche, ruginită, de pe o poartă și mai veche, acoperită de iederă. Dacă scrisorile lui Lee s-ar afla aici, ar fi bine păzite.

Stephen Baldring mă aștepta. Ne știam din vedere, de când fusesem odată acolo să o vizitez pe Lee, și m-a întâmpinat cu o politețe de modă veche, îndrumându-mă spre clădirea unde Lee își avea studioul. La origine fusese un garaj dublu, dar cu mult timp înainte să

se construiască ferestre imense în acoperiș și pe restul pereților. Casa lui Stephen se întindea pe aproape jumătate de acru abia ivindu-se dintre ierburi. Aici, în curtea din spate, aerul părea încremenit de atâta liniște. Din când în când în Highgate Hill se auzeau sunete specifice, zgomot de roți, de mașină mare sau tren subteran care trece abia simțindu-se, ca un tunet la mare distanță.

Liniștea nu era deloc pașnică. Atmosfera era statică, amenințătoare, ca și cum casa s-ar fi izolat într-un mod bolnav de restul lumii, infectând aerul din jur. Lucrurile care nu erau folosite putreziseră și parcă infestau toate împrejurimile. M-a trecut un fior. Dacă ar trăi vreo vietate sub această grădină, nu aș vrea să o întâlnesc nici măcar la lumina zilei.

Stephen părea să nu fi avut obiceiul de a intra în studioul lui Lee ; i-a luat zece minute să găsească cheia potrivită într-un mănunchi enorm de chei. Moartea subită a lui Lee l-a zăpăcit și mai mult – asta era starea lui naturală – și am avut impresia că ar fi fost fericit să lase studioul încuiat pe vecie decât să se gândească ce să facă cu lucrurile ei.

— Nu există decât două rânduri de chei, ale tale și ale lui Lee, nu ? am întrebat.

— Absolut !

Stephen a înmărmurit cu cheia într-o mână și cu lacătul în cealaltă.

— N-aș fi vrut să mai aibă cineva cheia... era mai degrabă plăcut ca Lee să vină și să plece. Era atât de silențioasă. Îi simțeam prezența, dar era foarte discretă. Lee era specială.

A descuiat lacătul și l-am ajutat să împingă ușa de la garaj. Înăuntru era aerisit și foarte spațios, plin de lumină de la ferestrele mari din acoperiș și de la celelalte de pe pereți. Stephen a încremenit în fața ușii, nevrând să intre.

— Ce anume spuneați că aveți de căutat, domnișoară Jones?

— Sam, te rog... Niște schițe ale mele pe care i le dădusem să-și facă o impresie, acum câteva săptămâni.

— Mi-e teamă că nici nu știu de unde să încep, a răspuns pe un ton disperat.

— Aa, nu-ți face probleme. Va trebui să iau totul la mână.

Se uita undeva dincolo de mine, în partea cealaltă a camerei, la niște coloane, fiecare în jur de doi metri înălțime, făcute din foi de metal gravate cu diferite forme. În vârful fiecăreia era scobită câte o gură.

— La asta lucra în ultima vreme, a spus gânditor. Venea adesea sus în casă pentru un pahar de vin, după ce își termina lucrul, și îmi povestea cum mersese. Era foarte încântată de aceste...

Vocea lui s-a stins când a realizat că nu vor mai fi terminate niciodată.

— Ei bine, te las cu treaba ta, a spus brusc. Să-mi aduci cheile, te rog, după ce-ți găsești schițele.

Se îndepărta deja pe alee, iar din spate părea la fel de osos și ciudat ca o pasăre uriașă, subnutrită, incapabilă să zboare. Am închis ușa în urma lui și m-am apucat de treabă.

Două ore mai târziu nu găsisem absolut nimic, uitându-mă într-un moment de disperare până și în rezervorul de apă. Stăteam în mijlocul studioului, rotindu-mă încet la 360 de grade, sperând că ochii or să-mi pice pe ceva ce mi-a scăpat. Nu s-a întâmplat așa. Nu-mi venea să cred; eram convinsă că scrisorile erau aici.

M-am uitat fix la cele două coloane la care lucrase Lee înainte să moară. Fiecare avea o statuetă pe vârfurile în formă de dom. Mi-am trecut degetele peste una din ele. Era imaginea unei arcașe, cu arcul încordat în mâinile ei puternice, cu o săgeată fixată. Avea părul tuns scurt și dat uniform pe spate și, deși liniile corpului erau minimale și musculoase, era ceva în poziția ei, calmul de pe fața ei, ce sugerau că nu era o fată, ci o femeie. Stătea în vârful coloanei și la picioarele ei era ceva ce aducea a semn zodiacal. Am presupus că este săgetător.

Figura de pe cealaltă coloană era o femeie cu corp de leu sau poate o leoaică cu cap de femeie. Capul era extrem de frumos, cu trăsături bine definite, cu părul dat după urechile delicate; se continua natural cu corpul de leoaică, care se întindea pe dom cu eleganță, ca și cum s-ar fi odihnit pe un șezlong. Coada, atârnând pe o parte a domului părea atât de reală că te așteptai să se miște din când în când. Într-o labă, leoaica ținea o mască. Era fața care se potrivea de fapt corpului.

Coama făcea valuri peste fața cu nas cârn și mustăți; laba netedă o ținea lejer, dar sigur,

ca și când în orice moment leoaica ar putea să-și pună masca pe față, să se destindă și să sară de pe coloană, ușor și agil.

Două semne zodiacale, Săgetător și Leu. Mai urmau încă zece. Și după atenția cu care le tratase pe acestea două, procesul avea să fie unul îndelungat. Nu doar figurile erau lucrate excelent; pe toată suprafața coloanelor erau prezente modele, gratii pe care se cățărau animale ciudate, șerpi, flori.

Stilul lui Lee era de obicei mai unghiular, mai puțin luxuriant decât ce aveam în față; statuile de pe coloane păreau de-a dreptul vii. Era o doză de romantism, nu numai în statui, ci și în modelul de pe coloane care m-au făcut să mă gândesc că au fost făcute cu dragoste. Am atins cu degetul gura incrustată pe coloana leoaicei. Era rece și netedă.

Ghidată de un instinct am apucat domul încercând să îl ridic. Nu voia să se miște. Nici statuia nu avea de gând să se urnească, era bine sudată acolo. Am încercat să înclin coloana puțin, nimic dedesubt. Același rezultat și în cazul coloanei Săgetătorului. M-am ghemuit ca să mă uit în gura de pe coloană, care era destul de îngustă încât să nu poți vedea mult. Oricum nu era nimic de văzut, doar întuneric.

Femeia leoaică și arcașa păreau că râd de mine. Eram nervoasă. Dădusem greș. Și de data asta nu fusese nimeni înaintea mea. Lacătul era în stare bună și nu erau semne că cineva ar fi intrat pe vreuna dintre ferestre. Oricum, la studio puteai ajunge doar dacă treceai pe lângă casă, dincolo de porțile din

fier vechi, ruginite și zgomotoase. Chiar dacă persoana care a căutat în apartamentul lui Lee ar fi avut cheia de la studio, Stephen ar fi auzit dacă cineva deschidea porțile. Demoralizată, i-am lăsat cheile și m-am întors acasă.

10

— Mai doriți vin?

Zâmbește, umple paharele din imediata vecinătate, mută-te la grupul următor, întreabă „Mai doriți vin?", repetă la infinit. Toate astea se derulau într-una de vreo oră și eram deja epuizată. Nu mă gândisem niciodată că e atât de greu să întreții oamenii. PR-ul nu e de mine.

Galeria Shelley Frank Fine Art era plină de oameni: îmbrăcați elegant, aranjați cu grijă, afișând zâmbete sociale și încercând să dea cât mai bine. Câțiva operatori pricepuți își făceau de lucru prin încăpere, vorbind cu lumea importantă și făcându-le cu mâna celor care ar putea fi importanți într-o zi. Restul invitaților se întrebau mâhniți de ce ceilalți au mai multe cunoștințe decât au ei.

Am reușit să o zăresc pe Shelley printr-un culoar temporar în mulțime. Ținea în mână un pahar de vin roșu; avea fața roșie și vocea vioaie, relaxată de succesul sigur al expoziției. Câțiva dintre cei mai fideli clienți ai galeriei fuseseră invitați ieri și azi la o avanpremieră și ca rezultat se puteau vedea deja puncte roșii în dreptul a trei picturi Durrit și două Davenant. În curând Shelley își va permite alte câteva accesorii Chanel dacă treaba va continua așa.

Aveam fața scârbită de atâta zâmbet. Nu reușesc să fiu prietenoasă decât cu ceva la bord și nu sunt deloc obișnuită să le zâmbesc străinilor. M-am înapoiat la bar, să iau o pauză. Harriet, colega de muncă, era deja acolo umplând pahare cu vin alb. Înaltă și slabă, era o fată drăguță sau putea fi dacă fața nu i-ar fi trasă atât de mult peste pometi. Era îmbrăcată ca de obicei; părul prins într-o coadă la spate, cercei rotunzi din argint, body din lycra și jeanși. Făcusem cunoștință cu ea, dar nu stătuserăm prea mult de vorbă. Nu îmi dădeam seama dacă era neprietenoasă sau doar retrasă.

— Ai vreun plan pentru seara asta? am întrebat încercând să fac conversație.

— Prietenul meu vine aici și mergem împreună cu niște prieteni de-ai lui să cinăm, a spus părând mai degrabă plictisită. Într-un local scump pe care nu mi-l permit, bineînțeles.

— De ce nu îi propui să mergeți undeva mai ieftin?

— A, n-aș putea, vreau să spun... ei decid.

A deschis încă o sticlă.

— Și Johnny mă va controla să nu iau ceva care să mă îngrașe și toți vor arunca firimituri de pâine unii în alții și vor râde de sânii fetelor.

— Sună ca dracu'! am spus sincer.

A dat din umeri posomorâtă.

— Îl iubesc, a spus.

Am încercat să îndepărtez gândul. Din fericire în momentul ăla a apărut Johnny, scutindu-mă de comentarii. Harriet a făcut

prezentările, iar el mi-a strâns mâna făcând niște comentarii prostești despre cât de minunat trebuie să fie să stai toată ziua și să deschizi sticle de vin. Era înalt, blond și arăta de parcă jucase rugby în gimnaziu și la liceu și urmase un colegiu de agricultură. Ochii lui albaștri contrastau cu fața deja rozalie de la băutură, avea umerii lați și acel aer de autoritate absolută conferit de averea moștenită.

Prietenii lui erau cam la fel. Purtau cămăși în dungi și jeanși strâmți; aveau fețele roșii și vorbeau tare și siguri pe ei, hohotind ca măgarii când izbucneau în râs. Fetele purtau bentițe de catifea ca să-și țină părul pe spate și bumbi de perle în urechi. Harriet nu-și avea locul printre oamenii ăia. Johnny o făcea să pară insignifiantă, să-și piardă din culoare. Ea era mai drăguță decât oricare din fete, dar încrederea și atitudinea lor eliminau și acest avantaj.

— Ai avut o zi grea de artistă, Hatty? a întrebat Johnny ciupind-o de nas. Nu e adorabilă? Dă-mi un pupic.

— Nici pe mine nu m-ar deranja un pupic, a spus unul dintre băieți.

— Ia-ți gându', Simon, a spus Johnny peste umăr. Găsește-ți păsărica ta. Încearcă la Sophie. Ea e mereu dornică de distracție.

A indicat o fată care purta acea bentiță omniprezentă, o haină galbenă de stofă, o cămașă albastră cu dungi și jeanși. Gulerul cămășii era ridicat în sus și susținut cu un colier de perle. Pe buze purta o nuanță mai deschisă de roz decât cea de pe față. Era singurul ei efort de a coordona culorile.

Fata a replicat instantaneu:

— Johnny, eu cred că tu glumeşti. Nu-ţi aminteşti excursia de anul trecut la schi?

S-a întors şi a continuat să povestească unei fete de lângă ea.

— Când Simsy şi-a scos-o să i-o arate chelneriţei din cabană şi am început toţi să râdem. Cred că labradorii o aveau mai mare.

Au râs cu toţii nostalgic. Simon nu părea cât de puţin ruşinat; hohotea alături de ceilalţi, şi a zis:

— Era destul de drăguţă fata aia. Cum o chema?

— Belinda Cutare-Cutare, a spus o clonă a lui Sophie. Johnny a pus mâna pe ea, nu-i aşa, Johnno?

S-a uitat la Harriet.

— Vai, mi-a scăpat asta.

Şi a început să chicotească.

Deşi erau fascinanţi într-un mod patologic, am încercat să mă desprind de acel grup nociv, găsind un loc avantajos de unde să pot vedea întreaga încăpere. Mulţimea părea să se împrăştie treptat şi încă nu-l văzusem pe bărbatul cu haine jerpelite; fusesem sigură că o să apară, dar începusem să mă îngrijorez că nu o va face. Cineva m-a bătut pe umăr şi am tresărit, crezând că e el. S-a dovedit a fi Judith.

— Sam, vino, te rog, o secundă. Aş vrea să faci cunoştinţă cu nişte clienţi.

Judith avea în mână un pahar mare de gin tonic, care ştiam că nu era primul; dar spre deosebire de Shelley, care se cherchelise între timp, ea părea la fel de trează ca de obicei.

Stătea în dreptul unui pavilion în capul scărilor cu o femeie și un bărbat, aproape în drumul trecătorilor. Mi-a prezentat cuplul ca fiind Clifford și Catherine Hammond. Am dat mâna cu ei. Clifford nu mi-a întâlnit privirile nici măcar când ne-am atins mâinile și, imediat după ce și-a retras mâna, s-a întors la conversația pe care o avea cu Judith, ignorându-mă complet. Fără discuție că un simplu angajat nu-i stârnea deloc atenția.

În orice caz, Catherine Hammond a purtat o discuție politicoasă cu mine. Era extrem de frumoasă; înaltă și slabă, foarte slabă, cu pielea măslinie și cu o pereche de ochi fascinanți, migdalați, de un gri deschis. Avea pomeții pronunțați, iar sub ei se făceau niște găuri abisale. Părul, castaniu și tuns scurt, era ușor îndepărtat de față. Era îngrijită cu un maxim de simplitate: puțin machiaj, unghii naturale, singura bijuterie fiind o pereche de cercei de aur. Purta un superb costum Yves Saint Laurent, bleumarin cu pantaloni în dungi întunecate de albastru, pe care tocmai îl văzusem în *Vogue*. Minimalismul nu se oprea aici, căci se părea că nu poartă absolut nimic pe sub sacou. Era destul de slabă ca să pară elegantă mai degrabă decât vulgară.

— Doamna și domnul Hammond tocmai au cumpărat un tablou de-al lui Susan Durrit, *Grass Slide*, mi-a spus Judith.

Clifford Hammond arăta aproape la fel de bine ca soția lui, dar într-un stil mult mai convențional, acela al unui om de afaceri de succes. Avea părul cărunt și strălucitor și o față care dădea bine în lumea afacerilor.

— Am vrut și *Cloud Formation*, spunea Clifford Hammond.

Părea amărât.

— Dar Andrew Forme ne-a luat-o înainte.

— Nici nu voiam să iei două de-ale lui Susan atât de repede, a spus Judith sprijinindu-și mâna pe mâna lui. Vreau să o fac cunoscută mai întâi. Nu ar fi cunoscută atât de bine, nu la început, dacă oameni lacomi ca tine cu prea mult bun gust ar cumpăra lucrările ei atât de repede.

Tensiunea a fost eliberată. Clifford Hammond a spus plin de importanță:

— Probabil că ai dreptate, Judith. Dar cu următorul lot, prețurile vor sări mult, nu-i așa?

Judith s-a uitat îngrozită la el.

— Clifford, dragul meu, nu folosi te rog cuvântul „lot", mai ales de față cu artiștii. Sunt suflete sensibile, știi și tu asta.

— Am stat de vorbă cu băiatul care a făcut picturile cu stâlpii, a spus Catherine Hammond pe un ton sec. Și sensibil nu este primul adjectiv care îți încolțește în minte. Sau poate pe el nu-l consideri artist.

— Probabil că Mark nu e pe gustul tuturor, Catherine, a replicat Judith care nu părea pusă în dificultate. Dar e un om al conceptului. Acum, mă gândesc că ar trebui să vorbiți și cu Susan – e mai degrabă retrasă, opusul tablourilor ei, dar sunt sigură că ar fi încântată să vă întâlnească. Sam, crezi că ai putea să o scoți la iveală de pe unde s-o fi ascuns?

Am găsit-o lângă Victoria Davenant, aceasta din urmă având de-a face cu un tânăr jurnalist.

Cele două artiste contrastau: Susan Durrit era o chestie mică și slabă cu părul spălăcit și pielea lipsită de strălucire, pe când Victoria era mai degrabă tinerească. I-am transmis lui Susan mesajul cu care mă însărcinase Judith, iar ea a rămas încremenită la ideea de a-și întâlni cumpărătorii.

— Du-te, Susan, a zbierat Victoria. Doar n-or să te muște.

A râs, arătându-și un set de dinți care ar fi putut face exact cele menționate.

— Și nu pot fi atât de plictisitori cum e Dennis aici de față.

— Daniel, a corectat tânărul, care părea de pe acum încolțit.

— Daniel, Dennis, care e diferența? Nu m-aș supăra dacă mi-ai greși numele. Oricum scrii la un ziar de nimic. Mai ai ceva în sticla aia, Sam?

I-am umplut paharul până la buză. L-a dat peste cap și s-a întors la nefericitul Daniel, care se juca nervos cu ochelarii.

— Mai dorești vin? l-am întrebat din solidaritate.

— Nu, nu, mulțumesc, a răspuns la repezeală.

— Vrea să-și păstreze agerimea minții, a adăugat Victoria. Așa cum este ea.

Și-a dat capul pe spate și a izbucnit în râs. Dinții ei arătau luminoși, chiar și în acel semiîntuneric. Nici nu se punea problema cine va supraviețui.

Am dus-o pe Susan sus și am împins-o ușor de la spate în direcția unde erau Judith

și familia Hammond. Ar fi fugit cu siguranță dacă nu aș fi procedat astfel. Judith a adoptat cea mai dulce voce, spre binele timoratei de Susan, ca și cum ar fi trebuit să liniștească un cățeluș speriat. M-am îndepărtat, uitându-mă după un pahar. Aveam dreptul să beau și eu ceva.

— Ți s-a golit sticla, a spus o voce în spatele meu. Eu n-aș numi asta un serviciu bun!

11

S-a materializat brusc și de nicăieri, dar fără tradiționalul acompaniament de praf de zână. M-am întors încet spre el. Părea, dacă pot să spun asta, și mai neîngrijit ca data trecută.

— Văd că ai făcut eforturi mari să te îmbraci, am spus ironic.

— Eu cred că le-ai făcut tu pentru amândoi, a spus în timp ce se uita la mine de sus până jos, admirativ.

Purtam o rochie mulată din lână, de culoarea ciocolatei, cu un decolteu adânc, dresuri plasă și noile mele cizme lustruite din piele neagră. În jurul gâtului aveam o bucată de catifea neagră, părul mi-l strânsesem sus, cu câteva bucle pe afară, iar rujul era o nuanță caldă de purpuriu închis, aproape sângeriu. Vampiroaica cu cizme de scandal. Eram mulțumită de efect. Deși am vrut să-l dau pe spate așa cum făcuse el cu mine, în cazul lui nu conta ce poartă; oricum ar fi fost, era al dracului de sexy.

— Aș putea, probabil, să fac ceva în legătură cu sticla asta, am spus pe cel mai calm ton de care eram în stare. Vrei un pahar?

A dat din umeri, fără să mă scape din priviri.

— Probabil că vreau...

Pe masa cu băutură mai erau doar câteva sticle de tărie. Harriet aranja tăvile cu pahare folosite. S-a uitat la noi plină de interes.

— Ea e Harriet, am spus, lucrează și ea aici.

— Bună, Harriet, eu sunt Nathan. Pe scurt Nat. Iar tu ești Sam, a spus luând un pahar de vin. Noroc!

— De unde-mi știi numele?

— Curioșii mor repede...

A rânjit lacom și a băut din pahar. Johnny s-a desprins de grupul de prieteni, care erau undeva în apropiere, și și-a plasat mâna autoritar pe fundul lui Harriet.

— E timpu' să mergem, Hats, i-a spus.

— Dar, Johnny, nu pot acum, trebuie să ajut la curățenie.

— Dragă, avem o masă rezervată. Am spus.

Fălcile lui Johnny erau încordate, la fel și mâna de pe posteriorul lui Harriet.

— Dar, Johnny, nu pot să plec așa. Trebuie să stau până pleacă toată lumea...

— Ei lasă, or să înțeleagă. Hai, fii fată cuminte.

Tânărul pe nume Simon, acum și mai rozaliu la față decât era înainte, și-a făcut apariția în spatele lui Johnny.

— Ne mișcăm, Johnno?

— Cu siguranță, a izbucnit Johnny. Se pare că o așteptăm pe Hatty aici de față.

— Nu trebuie să meargă dacă nu vrea, a spus Nat cu blândețe.

Îi sclipeau ochii.

— Și tu cine dracu' mai ești? a răbufnit Johnny, băgându-l pentru prima oară în seamă.

— E prieten cu Sam, s-a repezit Harriet să răspundă.

Capul lui Johnny era aplecat în față, ca la tauri, ochii ficși și mici. Fața și gâtul cărnos erau străbătute de vene iritate; arăta ca un porc enervat. Nat, dimpotrivă, se sprijinea lejer de marginea mesei, aparent relaxat. Îi simțeam tensiunea clocotind prin sânge, dar își ținea încă picioarele încrucișate la gleznă, natural, cu mâinile băgate în buzunare. Johnny și-a luat mâna de pe fundul lui Harriet și a făcut un pas înspre Nat. S-au fixat cu privirile ca doi tauri.

— Nimeni nu-mi spune ce să fac cu prietena mea. Ne-am înțeles? a spus Johnny nervos.

— Nu ai citit de curând *Cosmopolitan*-ul? a zis Nat. Aș spune că atitudinea ta a depășit termenul de garanție.

Johnny s-a holbat la el fără să priceapă. Harriet l-a apucat de mână.

— Uite, Johnny, a spus repede, voi vă duceți cu toții la restaurant și am să vin și eu în zece minute. Îmi comanzi ceva bun de mâncare, orice crezi tu că mi-ar plăcea.

— Haide, Johnno, a spus Simon aproape la fel de repede. Harriet are dreptate, o să vină ea mai târziu.

Johnny și-a scuturat capul ca un animal care alungă o muscă.

— Bine, a spus. În regulă, mergem.

Harriet și Simon au răsuflat vădit ușurați.

— Harriet, ne vedem acolo în zece minute sau voi ști motivul... i-a spus Johnny. Și tu – s-a uitat la Nat, arătând cu degetul – eu nu uit niciodată o față când o văd.

— Te scutește să te mai uiți în oglindă în fiecare dimineață, a replicat Nat. Trebuie să fie o binecuvântare pentru tine.

Din fericire, în același timp în care vorbea Nat, Simon îi spunea ceva imbecil lui Johnny despre manierele porcine conducându-l spre ușă. Harriet i-a aruncat o privire lui Nat. Expresia de pe fața ei arăta că nu a găsit tocmai amuzantă gluma.

— Nu ar fi trebuit să-l enervezi, a spus ea nervoasă. O să-i pice pe mine acum. Pentru că am fost de față.

— Nu te duce atunci, a spus Nat nepăsător. Părăsește-l.

— Nu e atât de simplu.

— Ar trebui să fie.

Harriet s-a uitat la mine căutând sprijin, dar eram de acord cu Nat. Și totuși, el nu era chiar binevoitor. Îl cunoșteam doar de câteva minute, dar sigur nu era un cavaler al mesei rotunde ; grosolănia lui Johnny îi servise drept pretext să se bucure de puțină adrenalină. Probabil încerca să mă impresioneze cu nivelul lui ridicat de testosteron.

— Trebuie să o ajut pe Harriet să strângă, i-am spus.

A dat din cap ca și cum nu îi păsa ce fac.

— Am să dau un tur atunci.

Am observat că uneori abia lăsa „h"-urile să-i scape, alteori le pronunța cu fermitate ;

când vorbise cu Johnny avusese un accent mult mai pronunțat decât atunci când vorbise cu mine. A plecat și eu am răsuflat ușurată în urma lui. Am pus împreună cu Harriet paharele murdare la loc în cutiile lor. Mâine vor fi trimise înapoi la firma de catering și le vor spăla acolo. Vinul în sfârșit se terminase. Dar nu înainte de vreme, judecând după starea unor persoane din jur. În partea cealaltă a galeriei am văzut pe cineva care îmi părea al naibii de cunoscută. Harriet a făcut greșeala să facă cu mâna în direcția aia.

— Bună, Baby, a strigat ea.

Capetele s-au întors. Era o poreclă ridicolă și nepotrivită. Probabil din cauza asta și-a ales-o, pentru neconcordanța dintre ceea ce însemna – numele „Baby" descriind ceva mic, rotund și drăgălaș – și ceea ce semnifica – Baby Thompson, o personalitate PR, o victimă a modei și o gânganie extraordinar de enervantă. S-a înființat numaidecât lângă noi și a sărutat aerul din fața noastră, aplecându-se în pantofii ei cu platformă și lăsând în urmă o dâră puternică de Obsession. Am tușit intenționat. Nu o mai văzusem de la petrecere, dar nu mi se făcuse dor de ea.

— Bună, dragelor! Ocupate? a întrebat fără să aștepte însă un răspuns, uitându-se peste umerii noștri după celebrități, ca întotdeauna de altfel.

Harriet s-a umflat în pene. Probabil că o considera pe Baby fabuloasă și își imagina că ea, Harriet, trebuie să fie cel puțin la fel de tare, doar pentru că o cunoaște. Ce trist.

În seara aia, Baby adoptase un stil care era mai degrabă versiunea anilor '90 a vulgarității, cu o vagă influență de regină *trash*: beretă, mărgele la gât, cercei rotunzi mici. Am observat că topul în dungi îi scotea în evidență ceva ce trebuia numit piept. Clar era un Wonderbra. Fără sutien, Baby avea sânii invizibili. Doi bărbați veniseră în urma ei și stăteau acum de-o parte și de alta a ei, ca niște bodyguarzi de efect.

— Unii dintre noi vor merge la Altered States ceva mai târziu, a spus Baby. Vrea vreuna din voi să vină?

De obicei aș prefera să îmi înghit propria vomă decât să fiu văzută în compania lui Baby. Nu am spus asta. Harriet părea dezamăgită.

— Nu pot, a spus cu regret. Mă duc să iau cina cu Johnny și niște prieteni de-ai lui.

— Dar tu, Sam? a întrebat Baby.

— Cred că sunt ocupată, am spus sigură pe mine.

Mă așteptam ca Nat să vină să mă invite să bem ceva.

— A, bine atunci. Ei, noi mai așteptăm niște oameni cu care trebuia să ne întâlnim aici și văd că încă n-au apărut, așa că suntem prin preajmă dacă te răzgândești.

Harriet s-a uitat la ceas și a suspinat mâhnită.

— O, nu, deja am întârziat!

Și-a tras geanta de undeva de sub birou. Și-a dat la întâmplare cu parfum, și-a verificat machiajul într-o oglindă mică și a dispărut pe ușă, luându-și la revedere din mers.

Shelley, care era în spatele meu, a întrebat:

— Cea care tocmai a ieșit pe ușă era cumva Harriet?

Am explicat situația cât am putut de bine. Figura lui Shelley prevestea ceva rău în ceea ce privește postul ocupat de Harriet.

— Nu merge așa, a spus ea, mai ales când avem atâtea de făcut. Nu-mi permit să am oameni pe care nu mă pot baza. Vreau să fac un inventar imediat ce se termină expoziția.

Am avut impresia că aștepta să zic ceva.

— Chiar așa?

A dat din cap.

— De obicei le facem în august, când e mai liber. Dar am fost atât de ocupați și vreau să fiu la curent cu ce avem în stoc. Tocmai i-am spus asta și lui Harriet; părea că a înțeles... și imediat ce mă întorc cu spatele ea fuge pe ușă. Pur și simplu nu merge așa.

A schimbat brusc subiectul.

— Am venit să te rog altceva. Judith tocmai mi-a spus că secretarul doamnei Hammond nu a ajuns încă să îi ia – se pare că tot el este șoferul. Vrei să te uiți dacă nu e cumva afară?

— Sigur, am răspuns. Sunt un cuplu impresionant, nu-i așa?

— Dumnezeule, așa e. Știi cine sunt?

— Ar trebui? Ea îmi pare cunoscută, dar nu știu de unde să o iau.

— Clifford Hammond este directorul managerial la Wallenstein Trust, a spus ea numind o faimoasă bancă comercială. Și Catherine lucrează la Economic Research Foundation. Cred că este director principal.

Am fluierat. Acum îmi aminteam că o văzusem pe Catherine Hammond într-o poză dintr-un ziar cu câteva săptămâni înainte. Și auzisem și de compania la care lucra. Cu acest cuplu trebuia într-adevăr să te porți cu mănuși. Am plecat de îndată în căutarea șoferului întârziat și eram aproape de ușă când am simțit o mână pe umărul meu. M-am întors să văd cine era. Spre surprinderea mea, era chiar Catherine Hammond.

— Sam? Sam, nu-i așa? a întrebat rapid.

— Așa este.

— Voiam să te întreb dacă galeria are vreun tablou de Philip Guthrie. Judith mi-a spus că ai putea să te uiți pentru mine.

Și-a trecut degetele prin păr, care s-a îndepărtat un pic din calea lor după care și-a revenit, exact în același loc. O mai văzusem făcând asta și mai devreme. Atunci mi se păruse un tic nervos.

I-am spus:

— Shelley tocmai m-a rugat să mă uit dacă a sosit șoferul.

— A, mulțumesc, dar este deja afară. Am văzut mașina.

— Bine, am spus eu nepăsătoare, mă duc să văd dacă găsesc tablourile, atunci.

— Îți mulțumesc mult.

Mi-a oferit un zâmbet neașteptat și s-a îndepărtat.

M-am dus în biroul din spate ca să mă uit peste indexul cu numele artiștilor. Cardurile erau ținute în cutii albastre, cu titluri separate pentru fiecare artist; înăuntrul acestora

fiecare operă avea propriul card cu detalii despre subiect, mărime, domeniu, date despre artist și așa mai departe. Sistemul trebuia computerizat, dar în simplitatea lui mergea foarte bine. Mi-a luat doar un minut să ajung la „G" de la Guthrie și să văd că, deși avusesem două tablouri de Philip Guthrie în stoc, fiecare card purta scrisul de mână minuscul al lui Harriet, care mă informa că tablourile tocmai fuseseră vândute. Am ieșit din birou și m-am uitat în jur după Catherine Hammond.

Era cu soțul ei și cu familia Frank, îmbrăcându-și cu toții hainele. Cea a lui Catherine Hammond avea aceeași nuanță de bleumarin cu cea a costumului, un trenci lung și scump din cașmir. Își punea cureaua în jurul taliei ei mici când i-am spus că nu îl avem în stoc pe Philip Guthrie. Mi-a mulțumit politicos pentru deranj, cum îi mulțumești unei cameriste că a făcut patul, apoi a continuat să-și pună mănușile. Eram liberă să plec.

Baby era în spatele meu. În spatele ei erau bodyguarzii și un cuplu neidentificat; am crezut că e alcătuit din o femeie și un bărbat, dar nu eram sigură.

— Sam, vii în club cu noi? a insistat ea. Va fi fabulos. Jacques a adus un DJ tocmai din New York pentru seara asta...

Familiile Hammond și Frank își făceau ieșirea triumfală, ca și cum ar fi pășit pe un covor roșu invizibil din centrul încăperii. Erau un grup izbitor; femeile elegante, bărbații chipeși, o aură de bani și putere plutea deasupra lor. Catherine Hammond și-a ridicat

gulerul de blană bleumarin ca să-și acopere gâtul, ținându-l cu o mână învelită în mănușa de piele întoarsă. Judith Frank mi-a afișat un zâmbet de la revedere. Familia Hammond nu m-a favorizat cu nimic.

Plecarea lor părea să marcheze sfârșitul serii; restul invitaților se înghesuiau în a doua cameră, căutându-și hainele. Din celălalt colț al galeriei, Shelley mi-a făcut semn, indicându-mi că pot să plec. Baby era încă prin preajmă să vadă dacă vin la clubul ăla al ei. Am scanat încăperea în căutarea lui Nat. Era sprijinit de cadrul ușii, uitându-se la mine, așteptându-mă să-l descopăr acolo. La rândul meu, mă așteptam să îmi facă din umeri un semn care să însemne „Vii sau ce faci?" sau să aplece capul spre ușă, care ar fi însemnat același lucru...

Ne-am uitat unul la altul, pentru un moment, luând parcă la cunoștință că eram amândoi acolo. Apoi el a ridicat mâna în semn de la revedere, trecând de ușă și ieșind pe stradă, fără să se uite înapoi.

Am simțit-o ca pe o lovitură în stomac. Dar nu am lăsat să se vadă. Și era clar că nu aveam de gând să mă duc direct acasă. Întorcându-mă înspre Baby cu un zâmbet larg, am spus:

— Sigur! Sună bine!

Suna de parcă încercam să mă conving pe mine de asta.

12

În fața clubului se formase deja o coadă de victime ale modei. Baby și-a dat părul pe spate cu atâta aroganță ca și cum ar fi fost Evita Peron, iar ei, niște muncitori care stăteau la coadă să se deschidă cantina și a fluturat exagerat din mână, cu și mai multă falsitate de actriță, făcând semne unui bărbat care am presupus că trebuie să fie Jacques. Stătea fără nici un chef, tolănit pe un scaun chiar la intrare. În spatele lui era un birou la care stăteau două fete cu părul făcut bucle. Două matahale stăteau în fața lui, blocând intrarea ca niște lei din piatră.

— Jacques, dragă! a ciripit Baby. Eu sunt!

Jacques, o apariție supranaturală, slab, cu cioc și pălărie din lână, a făcut un gest leilor care s-au mișcat din loc fără prea multă tragere de inimă. Baby l-a sărutat și apoi s-au angajat într-o discuție despre câți oameni putea ea să bage înăuntru. Profitând de neatenția lui Jacques, am trecut neobservată de ușă, mergând spre scările cu mochetă verde. Esențial la o asemenea mișcare este să mergi drept înainte de parcă nu-ți poți imagina cum cineva ți-ar putea schimba traiectoria. Am observat că mi se alăturase unul din bodyguarzii

lui Baby. Una din fetele creţe a spus ceva în urma noastră, dar am fluturat mâna nonşalant şi am spus:

— Jacques a spus că e OK, şi am continuat să merg.

Nu am fost urmăriţi.

La capătul scărilor am schimbat un zâmbet victorios cu însoţitorul meu şi ne-am cumpărat amândoi bere, să sărbătorim succesul echipei noastre. Ne-am sprijinit de bar şi am privit în jur, cum se umple încet clubul. Era un loc mic, căptuşit cu material, ca interiorul unei cutii de bijuterii; până şi tavanul părea tapiţat. Era încă devreme şi ringul de dans era aproape gol.

— Frumos lucrat, a spus bodyguardul vesel. Sunt Tim.

— Sam.

— De unde o cunoşti pe Baby, Sam?

— Colegiul de Arte. Şi de atunci câteva petreceri. E prezentă peste tot.

„Ca şi gunoiul", am adăugat pentru mine. Odată înfiinţată nu mai scăpai de ea. M-am uitat mai atent la acel Tim. Spre surprinderea mea era chiar drăguţ; înalt şi slab, cu o faţă osoasă şi plăcută şi cu un aer sigur de sine.

— Deci, de unde o cunoşti pe Baby?

— Sunt vărul ei.

Avea sens. Părea prea sensibil să fie interesat de Baby. Mi-a oferit o ţigară. Aveam nevoie să fac ceva cu gura aşa că am fost bucuroasă să iau una. Eram încă încurcată de dispariţia lui Nat. Ani de experienţă m-au învăţat să nu caut comportamentului masculin

o explicație rațională, dar uneori tentația e prea mare ca să-i rezist.

— Și lucrezi tot timpul la galerie? îl auzeam pe Tim că mă întreabă.

— Nu, am răspuns alungându-mi gândurile legate de Nat. Sculptez. Îmi iau slujbe ciudate când rămân fără bani, ceea ce se întâmplă destul de des. Și uneori țin locul unei femei care e antrenoare la o sală de fitness. Nu mă plătește mult, dar am ocazia să merg la sală pe gratis.

Exact atunci am fost întrerupți cu brutalitate de Baby, care s-a îndreptat către noi ca un uragan.

— Unde ați dispărut? a întrebat ea poruncitor.

— Păi am intrat, i-a răspuns Tim. Părea mai ușor așa.

— Ați plătit?

— Nu.

— Ei bine, cred că a fost mai bine așa, pentru că Jacques mă lasă să bag doar patru oameni pe gratis. Deci, Sam, ai avut ocazia să-l cunoști pe vărul meu cel isteț.

Baby a continuat, lăsându-se pe umerii lui Tim ca și cum mi-l lăuda.

— Tim este deșteptul familiei, știai? Este jurnalist, nu e impresionant? Pun pariu că se uită de sus la noi, bieții PR.

— Baby, vrei să bei ceva? a întrebat-o Tim pe tonul de „e momentul să taci din gură acum".

— Phil mi-a promis că îmi ia el, a răspuns Baby absentă, uitându-se ca întotdeauna după oameni cunoscuți.

Era complet imprevizibilă în ceea ce privea ideile, tonul vocii, sau orice aducea a asalt incognito.

— A, uite! exclamă ea făcând strident cu mâna astfel încât toată lumea din club să se holbeze la ea. Uite-o pe Gabby! Gabby, dragă! Aici!

A dispărut cât de repede o puteau purta pantofii platformă.

— Pentru cine lucrezi? l-am întrebat pe Tim.

— Baby e o gură spartă, a spus Tim resemnat. La *Herald*. Dacă ții neapărat să știi. Sunt la biroul de știri, dar mai fac și alte treburi ciudate.

— De ce nu ai fi vrut să știu că lucrezi la *Herald*?

— Nu e vorba de asta, a spus uitându-se în ochii mei. E idioata de vară-mea care se bagă mereu în seamă când fac cunoștință cu o tipă bine – ca și cum eu nu pot să-mi fac singur o intrare triumfală.

— Aha.

— Pot să te întreb ceva?

— Da, am spus eu simțindu-mă mai degrabă jenată.

Îmi plăcuse conversația de până atunci, iar acum parcă el urma să se dea la mine și nu era deloc momentul potrivit. Eu aveam până la urmă pe altcineva în cap.

Îmi citise gândurile.

— Bărbatul ăla de la galerie – înalt și cu privire lacomă – ești cu el?

Intuise perfect totul.

— Nu, nu, am spus. Nu am gânduri din astea deocamdată – sunt prea ocupată cu munca și asta m-ar distrage.

Lucru care, bineînțeles, nu e niciodată adevărat. Când oamenii îți spun asta în față înseamnă că știu că îi găsești atrăgători, dar vor să te descurajeze într-un mod civilizat. Sper că Tim era la curent cu convenția asta.

— Cred că Baby îl cunoaște pe tipul ăla, a spus el surprinzându-mă.

— Zău?

Părea greu de crezut.

— Nu cred totuși că se învârt în aceleași cercuri de oameni.

— Probabil mă înșel, s-a grăbit să spună, dându-și seama că și-a dat singur foc la valiză. Cred că doar s-au salutat mai devreme, atâta tot.

În momentul ăla pe ringul de dans începuse „Jamaican Funk".

— Scuză-mă, am spus în timp ce îmi terminam berea și stingeam țigara aproape simultan, într-o coordonare aproape miraculoasă. Trebuie să mă duc să dansez.

— Voi fi aici, mi-a spus.

Și-a ridicat berea în semn că închină pentru mine.

Următoarele ore le-am petrecut dansând practic non-stop, până la epuizare. Ar fi fost excelent dacă la bar, în loc de Tim m-ar fi așteptat Nat. La naiba, la naiba, la naiba. Nu te gândi la asta acum, continuă să te miști. Majoritatea clientelei venise acolo să-și etaleze ultima achiziție Gaultier și nici nu se gândeau

să transpire în ea, așa că ringul de dans, deși mic, nu era aglomerat. Nu a trebuit decât să înghiontesc cu coatele pe câțiva. Niște tipi plictisitori au încercat să danseze seducător în fața mea, dar i-am ignorat. Muzica era excelentă. Am făcut câteva opriri pe la bar, însă nu am vrut să vorbesc cu nimeni, doar să dansez până la epuizare, până simt că am amețit complet și nu mă mai gândesc deloc la Nat.

Momentul închiderii a venit repede. Ca un raid de poliție, oameni masivi în uniforme au pus lumini puternice pe noi și ne-au scos pe rând afară. Mayfair la ora două jumătate dimineața era la fel de liniștit ca un cimitir, o liniște apăsătoare, și oricum îmi bâzâiau urechile, ca să compenseze. Ne pierduserăm de cuplul care venise cu noi, dar Tim, proaspăt ca un nou-născut, supraveghea un Phil adormit și o Baby terminată. Aerul rece era minunat. Cădea ploaia, o burniță răcoritoare. Nu-mi făceam griji; eram deja fleașcă de la transpirație.

Ne-am îndreptat spre galerie, unde ne lăsaserăm mașinile. Baby făcuse abuz de substanțe toată noaptea, la toaletă cu Gabby, și era de departe în cea mai proastă stare. Nu putea să se oprească din vorbit, însă gura își pierduse orice legătură cu creierul. De asemenea, cădea în mod repetat de pe pantofii platformă.

Am ajuns întâi la dubița mea.

— Noapte bună, i-am spus lui Tim. A fost distracție!

M-a sărutat pe obraz.

— Vrei să ieșim să bem ceva, cândva?

— Sigur, am spus. Mi-ar face plăcere.

— Bine, am să te sun la galerie. Urăsc să mă scotocesc în buzunare după numere de telefon pe pachete de ţigări la ora trei dimineaţa. Să conduci cu atenţie.

Am pornit dubiţa şi am trecut pe lângă ei, făcându-le cu mâna. Baby s-a împiedicat din nou, iar Phil şi Tim o ţineau acum la mijloc. Bereta îi ajunsese pe-o ureche; arăta ca o cerşetoare psihedelică.

Mă îndreptam spre casă, întrebându-mă dacă ar fi cazul să mă opresc pe la patiseria non-stop pe care o aveam în drum, hotărându-mă să nu mă mai deranjez. Din senin m-am trezit alcătuind o listă cu lucrurile rele pe care totuşi ţi le doreşti, cum ar fi votcă, cola şi ţigări, ciocolată, viteză şi tartă de cireşe şi bărbaţi cu privirea lacomă, pe care nu te poţi baza...

Am avut un sentiment ciudat de déjà-vu când am parcat în faţa studioului. Iar era un maldăr de zdrenţe împrăştiate pe scările de la intrare. Ce aveau scările mele de atrăgeau ca un magnet toate resturile umanităţii? Dar inima a început să-mi bată din ce în ce mai tare când am coborât din dubiţă şi m-am sprijinit de ea. A trebuit să mă sprijin de ceva. Dintr-o singură mişcare maldărul de zdrenţe s-a ridicat în picioare, ca într-o scenă de film derulată înapoi, unde personajul după o explozie se ridică, în mod miraculos într-o singură bucată.

— Bună, a spus, cu ambele mâini băgate în buzunarele de la jachetă, balansându-se pe

călcâie, la fel de nonşalant ca şi cum încă ar mai fi fost la expoziţie. Nu te-ai grăbit deloc să vii acasă, nu-i aşa?

Nu mi-a plăcut niciodată să fiu subestimată. Tonul vocii mele era la fel de tăios ca un bisturiu.

— Eşti foarte norocos că am venit până la urmă acasă, am spus înţepător de parcă aş fi vrut să-l disec cu vorbele mele.

A zâmbit flegmatic. Avea dinţii galbeni şi crăpaţi ca nişte bucăţi de os învechit.

— Ai de gând să mă inviţi înăuntru?

— Eşti al naibii de autoritar, nu-i aşa?

— Stăm aici toată noaptea să punem întrebări?

M-am predat. Aş putea spune că fără să vreau, dar aş minţi. Stătea în spatele meu, atât de aproape că îi simţeam respiraţia fierbinte în părul meu. M-a trecut un fior, şi nu de la frig.

— Nu mă cunoşti de la Adam, a spus el.

I-am răspuns nepăsătoare.

— Nici tu nu mă cunoşti de la Eva.

Ultima încuietoare a cedat. Am deschis uşa.

— Ce dracu'? E mai cald afară decât aici.

— Poţi pleca când ai chef.

Păstrasem tonul acid. M-am îndepărtat de uşă, lăsându-l să se decidă dacă vrea să rămână sau să plece. Am auzit uşa grea cum s-a trântit şi pentru un moment mi-am închipuit că el este de partea greşită a ei. Apoi au urmat paşii pe ciment şi s-a aşezat în faţa mea, cu o mutră serioasă.

— Uite, îmi pare rău. Nu am vrut să te enervez.

— De unde știi unde locuiesc?

Nu aveam de gând să cobor garda.

— Agenda ta era pe birou, în galerie. Am deschis la prima pagină.

Nu era nevoie să îl întreb de unde a știut a cui este. Agenda mea e o zdreanță pe care o am de ani de zile, pătată de vopsea, pe care scrie mare SAM cu markerul. E greu să o ratezi.

— Știu că mi-am asumat cam multă libertate, a continuat el, cu capul aplecat pe-o parte. Dar dacă îmi ceri să plec acum am să plec, și fără să-ți port pică.

— Mmm, și atunci de ce ai zăcut pe treptele mele toată noaptea?

— Toată noaptea? E abia trei.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Ești o femeie dură, Sam Jones. Dacă vrei să știi, nu mi-au plăcut mutrele celor cu care erai. M-am gândit să vin aici să te prind singură, fără să o ai în preajmă pe Madame Fifi și sânii ei falși.

— De unde știi că erau falși?

— Se tot prostea cu ei, nu ai văzut? Tot dădea din ei. Și să nu mai zic că aveau o formă ciudată.

Remarca asta mi-a amintit ce mi-a spus Tim.

— De unde o cunoști pe Baby? am întrebat curioasă.

S-a holbat la mine.

— Cine?

— Madame Fifi.

— A, ea? A venit la mine și fiind foarte beată mi-a spus că sunt singura persoană din

galerie îndeajuns de înaltă încât să-i apreciez cum se cuvine cerceii sau ceva de genul ăsta. Am fugit cât am putut de repede.

M-a măsurat din priviri.

— Nu m-a impresionat. Nu-mi plac fetele care arată ca niște umerașe.

— Dar cum îți plac atunci fetele?

— Brunete și superbe, cu forme, a spus fără să stea pe gânduri. Poți să-mi spui că sunt de modă veche.

M-am surprins zâmbind. S-a lăsat o tăcere încărcată cu tensiune electrică. Parcă vedeam scânteile albastre dintre corpurile noastre. I-am auzit respirația, o simțeam și pe a mea, îmi simțeam inima cum bate între coaste. Emoțiile de care nu scapi, oricât de bătrân sau experimentat ai fi, m-au făcut să mă simt ca o școlăriță; eram un bărbat și o femeie, singuri într-o cameră, și ne doream, iar asta era mai mult decât evident, de parcă scria cu litere mari pe frunțile noastre. Aveam nevoie de alcool.

Am scos o sticlă de votcă de la frigider, am umplut două pahare și i-am întins unul. Se uita prin studio, fără să-și ascundă curiozitatea. A luat paharul, s-a apropiat de sculptură și s-a așezat în fața ei uitându-se fix la ea.

— Ce este?

— Nu știu. Nici ea nu știe. Asta e problema.

— Are nevoie de ceva.

— Știu, am spus pe un ton mai degrabă iritat.

Am contemplat în tăcere Chestia.

— Parcă abia a venit de undeva din cer, a observat.

— Ce vrei să spui, că pare strivită?

— Nu, nu chiar... pare un fragment de meteorit sau ceva de genul ăsta.

— Hmmm.

Înțelegeam ce vrea să spună, dar eram sătulă de Chestie; chiar și o simplă discuție mă deprima. Astea fiind spuse, m-am urcat pe scară spre platforma unde dormeam, luând sticla cu mine. Până să-i zăresc capul ivindu-se pe scări deja mai băusem un pahar și mă simțeam mult mai bine.

— E excelent aici, a spus pe un ton admirativ. Deși al naibii de frig.

S-a aplecat deasupra canapelei și a răscolit mormanul de pături care erau acolo.

— Pun pariu că ai nevoie de toate pe timp de iarnă.

— Și mai mult, i-am răspuns, vrând să spun doar că oricâte aș avea nu par destule; dar exact când am pronunțat cuvintele parcă m-am trezit.

Se uita la mine de pe marginea saltelei și îmi zâmbea, lung și încet. Când zâmbea, toată fața i se schimonosea într-un rictus. S-a aplecat aproape de mine. Ritmul inimii mi-a luat-o razna și m-am concentrat la pahar, să îl țin drept.

A spus:

— Îmi place alunița ta.

— E un semn din naștere, am replicat ferm.

Mai fusesem nevoită să explic asta și altora înaintea lui.

Mi-a luat paharul din mână punându-l pe podea, apoi a îngenuncheat în fața mea și m-a sărutat, aproape simultan. Era practic prima oară când ne atingeam și amândoi am tresărit când corpurile noastre au intrat în contact. Apoi buzele noastre s-au împreunat, timide la început, dar nu pentru mult timp. S-a întâmplat atât de repede – schimbarea de la atingeri exploratorii la mușcături pline de dorință, încât atunci când m-am desprins gâfâiam amândoi.

— Dumnezeule! a spus, turnând pentru fiecare încă un pahar de votcă.

Rămăsesem fără cuvinte.

Rânjea din nou. Era un rânjet lipsit de umor, plin de îngâmfare. S-a întins pe saltea ca o pisică mare și periculoasă.

— Să vedem ce avem aici, a spus, fără să-și desprindă privirea de pe mine.

Mă simțeam de parcă cineva trasase o hartă a punctelor mele erogene, ba mai mult, erau indicate cu săgeți pe fiecare centimetru de corp. L-am privit peste buza paharului.

— Dacă ai de gând să te faci comod în patul meu, am spus eu observând că vocea mi se modificase cu cel puțin jumătate de octavă, ai putea măcar să te descalți.

Nu a spus nimic. A continuat să se uite la mine, cu o privire de nedescifrat. Încet, s-a ridicat aplecându-se să-și desfacă șireturile. L-am urmărit observând din nou cât de mari sunt bărbații în comparație cu femeile, cât de lungi le sunt mâinile și picioarele, ce umeri lați au. M-am gândit la blonda din bar și la

cât de drăguță fusese. Dar cum să renunț la asta?

Așa cum se aplecase, ceafa lui părea albă ca laptele sub o șuviță brunetă. Voiam să-mi înfig degetele în el și să-l trag peste mine chiar atunci, în acel moment. I-am spus corpului meu că întotdeauna e mai bine dacă aștepți, dar carnea era slabă și nu voia să asculte. Niciodată nu am crezut că imaginea unui bărbat care se descalță poate fi atât de sexy. Cât trăiești înveți.

— E bine? a întrebat cu ochii strălucitori, gura în unghi drept.

M-am uitat la el de sus în jos.

— Și haina, am spus. Pare murdară.

— Prea bine.

Și-a scos amândouă jachetele aruncându-le la nimereală spre cuier. Au ajuns deasupra și au rămas acolo. S-a întins pe spate, cu mâinile sub cap, acum doar într-un tricou negru și blugii care erau susținuți de o curea jerpelită. Avea mâinile la fel de albe ca și gâtul și neașteptat de musculoase având în vedere că era slab. Ochii îi străluceau în continuare.

— Cred că ar trebui să îți scoți și tu cizmele, a spus gânditor.

— Aici ai dreptate.

Am început să-mi desfac cizmele. Erau lungi, acoperind gamba, așa că a durat ceva. S-a așezat în spatele meu și a început să-mi desfacă rochia.

— Și asta, a spus. Asta trebuie să fie dată jos. Sau o să se șifoneze.

Mi-a desfăcut-o încet, sărutându-mă pe spate până jos, unde se termina fermoarul. Am reușit să îmi dau cizmele jos, pielea scârțâind în semn de protest.

Mâinile lui erau acum sub rochie, în jurul taliei. Încet, s-au mișcat în partea din față a corpului. Senzația de a-l simți pe pielea goală era aproape de nesuportat. Mi-am lăsat capul pe spate, iar el m-a apucat cu dinții de lobul urechii, mușcându-l ușor, alintându-mi urechea. Eram gata să explodez în orice minut. Nu mai rămăsese nimic din ceea ce fusesem decât dorința.

Mâinile lui se mișcau în sus pe corpul meu, cu degetele lungi și sigure, atingându-mi gâtul, cu mișcări circulare. Și-a trecut un deget sub bucata de catifea. Apoi și-a aplecat capul și i-a urmărit conturul cu limba.

— Asta poate să rămână pe tine.

* * *

M-am trezit imediat, cu capul greu. Pe moment, dezorientată, am crezut că sunt mahmură. Apoi mi-am adus aminte ce mi se întâmplase sau, mai degrabă, din cauza cui. Nat se mișca la capul patului. Lumina pătrundea prin fereastra din față, o lumină nedorită de dimineață, albă și puternică.

Doamne, ce am făcut? Nu eram în stare să duc o posibilă conversație. Poate chiar eram mahmură, mahmură după o partidă de sex. Mi-am tras perna sub cap și am încercat să adorm din nou. Dacă eu nu îl vedeam, nici el nu mă vedea pe mine.

O mână obraznică mi-a tras perna de sub cap. M-am târât, încercând să o recuperez.

— Deschide ochii, a spus Nat.

S-a urcat deasupra mea, mi-a pus mâinile pe cap și l-a scuturat.

— Hai, deschide-i!

Într-un final, fără voia mea, i-am deschis. Fața lui era deasupra mea, cu părul atârnând. Era îmbrăcat cu jeanși, cu cureaua pusă la loc, dar deschisă. Îi puteam vedea coastele sub pielea albă. Am clipit, acomodându-mi ochii cu lumina.

— Te-ai trezit?

— Mmmmuh.

— Sam! Trezește-te dracului când îți vorbesc!

— Ce!? am bolborosit într-un final.

Mi-am acoperit ochii cu mâna, ca să-i protejez de lumină, dar el a interpretat greșit, crezând că e un semn că nu vreau să-l văd și m-a apucat cu forță de încheietură, oprindu-mi mâna deasupra capului.

— Uită-te la mine. Știi măcar cine sunt?

— Nat, am răspuns.

Asta a fost una ușoară. Poate acum mă lasă să mă culc la loc.

— Mdea.

Vocea lui s-a mai înmuiat. S-a lăsat puțin pe spate.

— Sam. Trebuie să plec. Deja am întârziat.

— Atunci du-te, am spus pe un ton rezonabil. Eu mă culc...

Am început să-mi fac loc între perne, dar el mi-a luat și cealaltă mână și a dus-o deasupra

capului ; aveam acum amândouă încheieturile ținute ferm în mâna lui dreaptă. Cu stânga m-a luat de bărbie, îndreptându-mi capul spre el.

— Chiar vorbești serios ?

— Pentru numele lui Dumnezeu – mi-am smucit capul din mâna lui.

S-a aplecat și m-a sărutat apăsat, luându-mi toată gura într-a lui, bând din ea, cu dinții înfipți în buza mea. Apoi s-a retras, părând satisfăcut, și s-a aplecat iar să mă sărute pe gât. M-am arcuit înspre el. Una din urechile lui era aproape de gura mea ; mi-am plimbat limba pe ea, suflând aer cald în același timp. Apoi i-am apucat lobul cu dinții și am mușcat. Un fior l-a străbătut prin tot corpul.

L-am simțit cum se lasă pe mine. Și-a ridicat capul și m-a privit, respirând greu ca și cum alergase într-o cursă.

Mi-a eliberat mâinile. În acel moment mi-am afundat degetele în părul lui, l-am tras cu forță și l-am rotit, până am ajuns deasupra lui, ținându-l repede între picioare. M-am lăsat pe el încet. Catarama mă înțepa în piele. Am început să-i desfac pantalonii. A închis ochii, cu buzele depărtate. M-am oprit exact când am ajuns la ultimul nasture. Capul i se zbătea dintr-o parte în alta, anticipând.

— Nat ? am spus.

Ochii i s-au deschis.

— Ce ? a întrebat frustrat.

— Nu ar trebui să fii în altă parte acum ?

— Iisuse HRISTOASE.

S-a ridicat nervos până a ajuns la același nivel cu mine, mi-a tras capul spre el, cu degetele încurcate în părul meu și m-a sărutat până am crezut că o să-mi ia buzele foc. Apoi s-a desprins și s-a uitat fix la mine, cu ochii arzând. M-am întins pe spate în pat, privindu-l cum își trăgea blugii în jos, înjurând vertiginos că nu îi poate scoate mai repede. Era o minune să îl privesc, atât de slab încât oasele și mușchii i se vedeau prin piele, încărcat până la refuz cu energie violentă ca o pisică sălbatică și grațios pe măsură. Blugii au alunecat ca o piele de șarpe jupuită, cureaua scoțând un clinchet când a atins podeaua. Am simțit cum pe buze îmi încolțește un zâmbet triumfător. L-a observat și el și și-a încruntat privirea. S-a aruncat asupra mea, mi-a apucat din nou mâinile ducându-le deasupra capului. Nu m-am împotrivit.

— Ești o curvă în toată regula, a spus, șoptindu-mi la ureche ca un alint.

Nu era prima oară când auzeam asta, și nici ultima.

13

După ce a plecat Nat am luat o pernă în brațe și am adormit imediat, căzând și ieșind din vise cu schelete și pisici uriașe și mișcându-mă printr-o mulțime de dansatori, căutând pe cineva a cărui față nu o recunoșteam. Telefonul a reușit până la urmă să mă trezească; suna, suna, dar nu reușea să intre robotul. Probabil uitasem să-l setez. M-am întors pe partea cealaltă să mă uit la ceasul de la capul patului. Era două după-amiaza. Dacă nu mă ridic acum nu mai dorm la noapte.

Spre surprinderea mea, odată jos din pat am constatat că sunt plină de energie. După excesele diverse de aseară am presupus că o să fiu o epavă toată ziua, însă aparent ceva m-a învigorat. M-am decis să trec neanunțată pe la prietenii mei din Castle Road. Voiam să văd ce știu despre investigațiile asupra morții lui Lee. Și mai voiam să vorbesc cu Claire încă o dată. Era totul prea curat să se fi întâmplat așa.

Casa de pe Castle Road arăta neîngrijită și dărăpănată. Mi-am parcat mașina pe un covor de frunze putrezite și am zăbovit puțin în fața casei, aducându-mi aminte cum am văzut-o cu câteva săptămâni înainte, muzică

și lumini și voci revărsându-se pe geam, bătrână și senilă, dar totuși foarte vie. Acum părea o țintă pentru *squat*-eri. Spiritul comunității se dusese de râpă.

În fața ușii era o ladă galbenă din plastic plină cu sticle de bere. Pisica stătea pe ea, mieunând patetic. M-am lăsat pe vine să o mângâi. Traiul în comun o învățase să fie prietenoasă fără să discrimineze și imediat a început să lingă tot ce apuca, gudurându-se la picioarele mele ca și cum eu aș fi fost mama pierdută de mult. Prostituție ieftină. S-ar fi dat oricui pentru jumătate de conservă Whiskas.

Interiorul casei arăta de asemenea a mahala. Decădere și schimbare era tot ce vedeam. Pânze de păianjen la uși, mizerie îmbibată adânc în covoare, iar în aer plutea mirosul greu de țigări și bere. Până și eu, care eram destul de rezistentă la asemenea priveliști, am fost copleșită. M-am împiedicat de ceva pe hol și uitându-mă să văd ce e am găsit un pachet cu mâncare, urme de curry uscat, agățându-se ca niște viermi galbeni pe care până și pisica le refuzase.

Chiar atunci Tom cobora pe scări. Și el arăta obosit și neîngrijit. Probabil indispoziția era molipsitoare.

— Sam, mă căutai?

— De fapt pe Claire o căutam, am recunoscut.

— Ei bine, a spus Tom pe un ton acru, prinde-o cât mai ai ocazia.

— Ce vrei să spui?

— Nu ai auzit? A obținut o slujbă în Manchester. Se mută mâine sau poimâine.

M-am holbat în gol, fixând petele de pe puloverul lui Tom.

— Și Paul?

— Merge cu ea, cred. Chestia cu opera a căzut. Nu li s-a reaprobat grantul. Aparent comitetul nu a fost bucuros de acea *Tosca* cu mâncătorii de foc, iar australianca prizonieră ca idee pentru *Traviata* a fost picătura care a umplut paharul.

— Ce păcat! am spus distrasă pe moment. Credeam că mâncătorii de flăcări o să dea bine. Și partea de la sfârșit în care ea se aruncă în groapa de gunoi era genială.

— Nu știu. Cred că să-l vadă pe Cavaradossi torturat pe scenă cu șobolani vii li s-a părut cam exagerat. De obicei nu arată partea cu tortura, nu?

— Nu, cred că doar îi auzi țipetele.

— Vezi? Nici eu nu am crezut în șobolani.

— Nu, erau prea drăguți, l-am contrazis. Am simțit simpatie pentru ei până la sfârșit. Puteai să vezi că nu-l mușcă de boașe cu adevărat.

— Foarte curajos și ăla, cântărețul, a spus Tom înfiorându-se. Să mă vezi pe mine dându-mi jos pantalonii pe scenă și presărându-mi mâncare de șoareci pe ouă ca să le lingă Mikey și Minnie.

Am făcut un efort ca să aduc conversația la un nivel pertinent.

— Dar când l-am văzut pe Paul la petrecere vorbea de parcă ar fi fost totul definitiv. La operă mă refer.

Tom a ridicat din umeri.

— Asta e Paul pentru tine. Ar zice orice altceva decât să recunoască faptul că acum proiectul lui e din nou la Centrul de Slujbe pentru un nou interviu. Nu, e kaput, finito, mort ca și ouăle tenorului la finalul piesei. Minnie și Mikey le-au ronțăit zile și nopți. Băiete, nici un ban pentru degenerați ca tine în vremurile astea grele, finanțăm în schimb Mozart Greatest Hits String Quartet.

Datorită simțului meu de observație dezvoltat, am sesizat o notă de răutate în vocea lui Tom.

— Cum a fost la conferință? am întrebat cu scopul de a-l înveseli.

Mi-a aruncat o privire furioasă.

— Un căcat, a spus tăios. Nu am vândut nici măcar un exemplar, iar Julia nu a venit, curva.

— Îmi pare rău, Tom...

— Să nu-ți pară, mi-a retezat-o el. Prietena ta mi-a dat treburile peste cap.

— Nu înțeleg.

— Femeia aia, Jackson. Julia nu încetează să mai vorbească despre ea, chiar dacă acum e moartă. Nu am reușit să fac nimic.

Fără să mă gândesc am spus:

— Nu credeam că o să-ți dai seama...

— Frumooos!

Asta a pus și mai mult paie pe foc.

— Genial. Toată lumea știa deci ce se întâmplă! Fac pe prostul pentru o femeie și când într-un final aflu că e atrasă de o alta, se dovedește că toată lumea știa deja!

— Tom...

Era prea târziu. Deja trântise ușa de la intrare atât de tare că era gata să sară din balamale.

Vai, vai. Probabil era premenstrual. M-am urcat sus la Claire și la Paul și i-am găsit în febra împachetărilor. Raze de lumină de toamnă se revărsau prin fereastra înaltă printre cutiile de carton, unele din ele purtând deja indicii cu conținutul lor. Claire arăta mai bine decât o văzusem în ultimele luni; angajarea asta iminentă făcuse minuni pentru moralul ei. Sorta lucrurile plină de energie, în timp ce Paul, fumând o țigară în pat, părea un obiect de care ea trebuia să-și amintească să-l bage în bagaj. Se uita nemișcat la ea cum deșurubează masa de desen, ocupându-și timpul cu sfaturi în legătură cu procedeul; ea, în schimb, desființa sfaturile lui și se răstea la el scoțând în evidență cât de inutil este de fapt.

Am felicitat-o pe Claire pentru noua ei slujbă și instantaneu s-a luminat ca un bec de o sută de wați, pierzându-se în descrieri amănunțite despre teatru, designer, oportunitatea fantastică oferită de asistentul designerului de a accepta producția filmului și norocul că designerul și-a adus aminte de ceva ce a lucrat Claire pentru el acum câțiva ani și telefonul pe care i l-a dat fără să știe că ea e disponibilă...

Când într-un final s-a oprit, l-am întrebat inocentă pe Paul:

— Dar ce s-a întâmplat cu proietul Opera London? Cu *Traviata* australiancă? Părea tare interesant.

— Nu am mai primit fondurile, a spus Paul scurt.

— Dar credeam că totul e aranjat.

— Ei bine, așa am crezut și noi. Dar cei de la Comitetul de Artă din Londra ne-au lăsat baltă.

— E numai vina lui Lee aia, a intervenit Claire cu vehemență. Mă bucur că e moartă.

— Taci din gură Claire.

— Ba uite că nu tac.

Claire l-a săgetat cu o privire furioasă.

— E adevărat, nu? Credeai că ne aranjează pe amândoi.

— Claire exagerează, a spus Paul fără tragere de inimă. Doar că anul ăsta Lee făcuse parte din comitet.

— Știam că nu îi place *Tosca*, a spus Claire. Ura șobolanii. Și după ce mi-a făcut mie...

— Nu ți-a făcut nimic, s-a răstit Paul. Când ai să recunoști că nu te-au considerat îndeajuns de bună pentru slujba aia? Și las-o așa, nu mai da vina pe alți oameni.

— Ticălosule!

— Scuzați-mă, am spus încercând să calmez spiritele, dar nu înțeleg. În sâmbăta aia tu credeai că vei primi finanțarea și exact în noaptea aia a murit Lee.

— Întâlnirea avusese loc cu o zi în urmă, m-a lămurit Paul. Și noi am aflat vestea abia luni.

— Târfa, a avut curaj să vină la petrecere după ce ne-a înjunghiat pe la spate...

— Taci din gură! a țipat Paul, ridicându-se puțin.

— Ba n-am să tac! Mereu îmi spui ce să fac! Uită-te la tine, leneveşti ca de obicei şi aştepţi să fac eu treaba în locul tău!

Speram ca cearta să se îndrepte din nou către seara în care a murit Lee; Claire era în stare să se scape la nervi. Dar în câteva minute mi-am dat seama că subiectul disputei ţinea de frustrări personale. Paul a ridicat tonul. Claire a început să ţipe. Am plecat discret, dezamăgită.

Ieşind din camera lor era să dau peste Ajay care mergea în camera lui, cea de alături. Se auzea cum urlă Claire chiar şi prin uşa închisă. Am făcut schimb de priviri cu subînţeles. El avea în mână un borcan pe care era lipită o etichetă albă: „Al lui Ajay. Vă rog întrebaţi înainte să folosiţi".

— Mă bucur să te văd Sam, a spus spre surprinderea mea. Îmi făceam o cafea. Vrei şi tu?

Am dat din cap, curiozitatea mi se dezlănţuise.

Nu mai fusesem în camera lui Ajay. În contrast cu restul casei era extrem de ordonată şi curată. Biroul şi patul făceau parte din acelaşi set, genul pe care îl cumperi în pachete de plastic şi îl asamblezi singur. Canapeaua şi feţele de pernă erau şi ele asortate, un model de linii diagonale grena, negre şi gri. Foarte masculin. Chiar şi teancurile de hârtii de pe birou erau aliniate ordonat şi ţinute sub cărţi groase, care, am presupus eu, erau cărţi de drept. Sau cazuri studiate. Sau ceva. Pe noptieră stăteau şi mai multe cărţi, un ceas cu

alarmă și articole de toaletă: aftershave, deodorant și spumă de ras, toate de la aceeași firmă. Ajay, băiat deștept, nu avea încredere să le lase în baia comună.

Singura notă discordantă din cameră era zgomotul făcut de Claire și Paul în divergențele lor domestice. Asta cuprindea mai ales voci ridicate, deși din când în când se auzea câte un zgomot surd în dreptul peretelui despărțitor ca și cum bucăți mici de mobilier erau aruncate și deranjate. Ajay a ridicat din sprânceană în semn de dezaprobare.

— Nu poate să îmi pară rău că pleacă, a spus amestecând trei linguriță de zahăr în ceașca lui. Măcar o să apucăm să dormim noaptea. Știi că odată ea i-a învinețit un ochi?

— Mi-a spus Judy.

Ajay a dat neîncrezător din cap.

— Nu mă văd ridicând mâna la o femeie, dar nici nu aș fi fericit dacă Vicky ar încerca să mă lovească, îți spun. Apoi intră într-o stare de isterie, aproape intenționat și vine la noi să o liniștim, indiferent de oră.

A turnat grațios cafeaua.

— Noaptea cu petrecerea a fost îngrozitoare. Eram gata să le dau un ultimatum, dar până la urmă am aflat că pleacă. Și niciodată nu e prea devreme, din punctul meu de vedere.

— Da, am auzit că a fost foarte nervoasă.

— În cea mai rea stare în care a fost vreodată. Pur și simplu a dat buzna în cameră fără să bată la ușă. Vicky s-a enervat extrem de tare. A trebuit să-i dăm jumătate de sticlă de Valium și să stăm cu ea aproape o oră

înainte să adoarmă. Bineînțeles că l-am căutat pe Paul, dar ca de obicei nu era de găsit. Și exact când am reușit să o adormim pe Claire, Paul a ieșit din camera lui Judy și a spus că au avut o conversație despre meditație și că nu mă auzise când l-am strigat ca nebunul prin toată casa. Cred că a stat ascuns până s-a limpezit situația. Și, așa cum s-a dovedit, a fost mai bine pentru ea. Dar pentru noi nu a fost deloc distractiv.

— Ce vrei să spui prin *mai bine pentru ea*?

— A, din cauza certei pe care a avut-o cu Lee Jackson. Știu de la Judy. Era gata să se ducă la poliție, dacă nu interveneam. Judy nu prea o înghite pe Claire, știi?

Ajay s-a uitat la fața mea uimită și mi-a explicat cu răbdare:

— Nu înțelegi? Poliția ar fi fost extrem de interesată de faptul că ea a avut o ceartă cu domnișoara Lee în noaptea aceea. Din câte știu, ei cred că a fost un accident – ceea ce sunt sigur că a și fost, a adăugat el repede. Dar Judy voia cu tot dinadinsul să le spună ce s-a întâmplat și dacă ar fi făcut-o ar fi complicat foarte mult lucrurile. Din fericire am făcut-o să înțeleagă înainte să le spună.

— Dar...

— Apoi noi ne-am înapoiat la petrecere. Am văzut-o pe domnișoara Jackson și ne-am dus să ne cerem scuze pentru comportamentul lui Claire. M-am simțit responsabil, având în vedere că se întâmplase în casa asta. Anul ăsta sunt administrator aici, știai?

Am încercat să îl privesc cu respect.

— Dar ea a luat-o ca atare. Foarte înțelegătoare, având în vedere unele lucruri pe care i le adresase Claire. Deci vezi tu, Claire nu a putut avea nici o legătură cu moartea ei. Lee era încă în viață după cearta cu Claire și cu siguranță Claire nu ar fi fost în stare să se trezească din pat după tranchilizante.

S-a uitat la mine, cu ochii lui căprui și imenși, cu genele lungi și curbate ca ale unei vaci.

— Claire ar fi fost cu siguranță în stare de așa ceva, a spus sincer. Dar nu a făcut-o.

L-am privit, fără să îi înțeleg încă motivele.

— De ce te-ai deranjat să îmi spui mie toate astea?

— Pentru ce ai spus la secția de poliție. Erai suspicioasă și credeam că te referi la Claire. Mă bucur că am avut ocazia să lămurim asta. După cum vezi, sunt destul de pornit împotriva ei, dar nu am vrut să pleci pe o pistă greșită și să agiți lucrurile fără rost.

— Ăsta ar fi singurul motiv?

Acum încercam doar să pescuiesc detalii, pentru că după ce mi-a răspuns, nu puteam să nu cred că spunea adevărul.

— Ce altceva ar mai fi? Știu că Lee Jackson a fost prietena ta, dar nu vezi că moartea ei chiar a fost un accident? Cum altfel s-ar fi putut întâmpla?

14

Bănuisem că Laura Archer va pleca dis-de-dimineață de acasă și avusesem dreptate. La șapte și jumătate ieșise din căsuța ei curată, urcase în taxiul care o aștepta și fusese dusă la castelul de marmură roz unde lucra. Laurei Archer îi plăceau taxiurile. Din fericire mă oprisem înainte să-mi cumpăr un pateu cu brânză și un espresso, așa că eram bine înarmată ca să o aștept în fața castelului roz să iasă din nou. Mă hotărâsem să stau acolo să o aștept fără termen limită.

Nu știam ce altceva să fac. Până nu aveam scrisorile nu puteam să fac presiuni asupra ei ca să o determin să îmi spună ce mă interesa pe mine ; și, din moment ce nu mă aflam încă în posesia lor, nu îmi rămânea altceva de făcut decât să sper la niște informații noi în caz că reușeam să o urmăresc. Iar dacă asta nu va merge, poate reușeam să o păcălesc cumva. Dar ceva îmi spunea că e prea deșteaptă să se lase păcălită așa ușor.

Un flux constant de oameni intrând și ieșind din clădirea McCott Shaw m-au împiedicat să observ al doilea taxi care o aștepta pe Laura Archer. L-am reperat totuși când doamna Archer a coborât din clădire și, uitându-se

pentru un moment în jur, s-a urcat în el. Înainte să mă dezmeticesc, maşina o luase în direcţia opusă mie. M-am văzut nevoită să efectuez un viraj brusc care a enervat doi bicicliști şi a ofensat un Ford Sierra. Din fericire şoferiţa a fost prea delicată să claxoneze ; mi-a făcut doar semne cu farurile, profund dezgustată, ceea ce însemna că atenţia Laurei Archer nu fusese solicitată pentru a-mi obstrucţiona calea pe artera aglomerată. În orice caz, nu s-a întors să se uite.

Era un coşmar să-i urmăresc maşina. Cea de dimineaţă fusese floare la ureche, mai ales că atunci aveam idee despre locul în care se ducea. Dar acum se afunda din ce în ce mai mult în inima Londrei pe străzi înţesate cu şapte mii de feluri de trafic, mesageri pe biciclete care alunecă pe ambele părţi, punând mâinile pe capota ta pentru a-şi găsi echilibrul, şi oameni care aparent au impresia că West End este o stradă cu magazine dedicată exclusiv pietonilor, în consecinţă calcă neanunţaţi pe carosabil, cu ochii fixaţi pe vitrina Marks and Spencer, întorcându-şi uimiţi capetele când maşinii tale îi scârţâie frânele şi se opreşte la câţiva centimetri de ei.

Când am ajuns la destinaţia Laurei Archer, îmi simţeam palmele alunecoase de la transpiraţie. Au fost dăţi când eram gata să pierd taxiul şi, chiar dacă nu am omorât pe nimeni în drum, aproape că o făcusem de câteva ori. Ne aflam în inima oraşului, unde fastuoşii monştri postmoderni îşi frecau umerii de vechile clădiri cenuşii din piatră. Taxiul mergea

leneș pe o stradă cu bijuterii vechi, în stilul în care merg taxiurile când caută un loc unde să se oprească. Asumându-mi riscul, am parcat mașina într-un loc de parcare gol și m-am ales cu o serie de înjurături de la un bărbat care așteptase să intre în același loc. În josul străzii zăream pardesiul din piele de cămilă al Laurei Archer intrând într-o clădire impresionantă. Am așteptat până când șoferul spurcat și-a epuizat repertoriul și am oprit motorul; apoi am încuiat mașina și am început să merg pe jos pentru a investiga următorul punct de control al Laurei Archer.

Clădirea era fațetată sau fortificată cu granit cenușiu și arăta ca o închisoare privată de maximă securitate. Ușa de la intrare era foarte grea, un portal din oțel ornat cu alamă la fel de primitor precum o piatră de mormânt. Poate că designul avea menirea să reasigure clienții băncii că banii lor se află în siguranță înăuntru. Să mai și ieși de acolo putea deveni o problemă de altă natură. Știam că e o bancă, pentru că pe ușă scria cu litere pătrățoase numele companiei.

Foarte interesant. Era clădirea Wallenstein Trust. Unde, dacă îmi aminteam bine, noua mea cunoștință Clifford Hammond era marele șef.

Ușa avea aproape un metru grosime și arăta de parcă era făcută toată din oțel armat. Speram să fie ținută deschisă de ceva la fel de greu; nu voiam să fiu strivită ca o furnică. Deși nu le-ar lua mult să mă curețe de pe pereți. Senzația de închisoare trecea dincolo de fațadă. Podeaua era de granit, gri lucios,

și holurile înguste cu multe lifturi din fier forjat. Tavanul era atât de înalt că nici nu puteam să îl văd.

Laura Archer dispăruse. M-am uitat în jur. La biroul recepției stăteau doi străjeri în uniforme de culoare verde închis și cu niște pălării care le acopereau jumătate din față. Jumătățile de jos ale fețelor erau mai puțin primitoare decât ale celor de la biroul de emigrări. Unul din paznici era angajat într-o conversație cu un bărbat foarte gras într-un costum foarte larg, fumând o țigară care în mâinile lui părea o scobitoare. M-am apropiat de celălalt gardian. Fața lui era marcată de vechi semne acneice, iar gura fixată într-o linie dreaptă ca și cum ar fi fost lipită așa.

— Ah, bună, am spus pe cel mai fandosit ton de care eram în stare. Mă întreb dacă mă poți ajuta...

— Desigur, domnișoară, a spus, buzele despărțindu-se numai într-o parte, restul rămânând drepte ca o linie.

Oricum, tonul vocii era mai uman decât mă așteptam. Mi-a aruncat o privire să-mi verifice gradul de respectabilitate, pe care se pare că îl trecusem. Ce bine că mă simțeam bine îmbrăcată în dimineața aia.

— Îmi pare foarte rău că te deranjez, am continuat, încercând să par bogată și proastă, dar cred că tocmai am văzut-o pe vechea colegă de liceu a surorii mele intrând aici. Numele ei e Archer, Laura Archer. O cunoști?

— Doamna Archer? Sigur, domnișoară. Tocmai ai scăpat-o, acum un minut sau două.

— A, super. Știi dacă va întârzia mult? E aici pentru o întâlnire? am întrebat naivă.

— O întâlnire? Părea confuz. Asta nu o pot ști. Dacă vreți pot suna la biroul ei...

— Biroul ei? Ce vrei să spui?

— Bineînțeles că are biroul ei, domnișoară, mi-a răspuns pe un ton evident. Lucrează aici.

M-am holbat la el, cu gura căscată. Îmi venea din ce în ce mai natural să par proastă.

— Dar eu credeam că lucrează la o firmă de consultanță managerială, undeva în West End. Vorbim despre aceeași persoană?

— Da, domnișoară. O cunosc pe Laura Archer. Lucrez aici de șase luni și ea era aici când m-am angajat.

Începea să pară nesigur pe el. S-a uitat la colegul lui de pază, care se vedea clar că e mai în vârstă ca el; pălăria îi îmbrăca perfect capul, ca și cum ar fi fost croită pe el. Omul gras își plimba țigara prin aer, lăsând în urmă dâre de fum, spunând ceva cu o voce groasă și dulce, iar paznicul râdea într-un fel lingușitor.

— Reg ar putea să vă explice mai bine, domnișoară, a continuat el. Dar acum este într-o conversație cu unul din partenerii noștri. E vreo problemă?

— Nu, deloc, am spus voioasă. Știu că ea și Veronica au întrerupt legătura pentru o vreme și probabil Laura și-a schimbat serviciul de când nu au mai vorbit ele. Deci e mereu aici, nu? La doamna Archer mă refer.

— Da, da, domnișoară. Sau dacă nu este, îi puteți lăsa un mesaj secretarei.

Omul cel gras se târa acum spre lifturi. Din fericire nu mai aştepta nimeni; avea nevoie de unul gol. Reg, celălalt paznic, şi-a şters zâmbetul servil de pe faţă şi l-a înlocuit cu expresia unui buldog constipat. Am presupus că aceasta era expresia lui naturală. Se îndrepta magistral către noi, cu mâinile la spate. Din fericire biroul de la recepţie era imens, iar Reg era mult prea important să se grăbească pentru cineva. I-am mulţumit juniorului şi am plecat în grabă. Reg mi-ar fi cerut probabil numele, iar unul fals nu ar fi făcut decât să o zăpăcească fără rost pe Laura Archer. Oricum, avea deja destule pe cap, cu două slujbe în acelaşi timp.

Am găsit câteva mesaje pe robot. Unul era de la prietenul meu Dave de la magazinul de motociclete din Balham; cunoştinţa lui de la DVLC a căutat numele care corespundea plăcuţelor de la maşina lui Faţă-de-Ou. Îl chema Walter Quincy, locuia pe 14C Randolph Terrace, Fulham, o adresă care se potrivea cu Golf-ul GTI. Celălalt mesaj era de la Tim, care mă întreba dacă mai vreau să ieşim în oraş lăsându-mi numărul lui de acasă şi de la muncă. Probabil făcuse rost de numărul meu de la Baby. L-am ascultat numai pe jumătate. Îmi căutam agenda, unde scrisesem numărul Laurei Archer şi adresa. Asta dacă îmi adusesem aminte să o iau de la galerie. Într-un final am găsit-o pe masa din bucătărie, am format numărul de la McCott Shaw şi am cerut cu Laura Archer.

— Îmi pare rău, a ciripit cu regret recepționera. Dar doamna Archer nu se află în birou la această oră.

— Aș dori să vorbesc cu secretara ei dacă se poate.

— Pot prelua chiar eu mesajul pentru doamna Archer, mi-a sugerat cu același ton dulce.

— Mulțumesc, dar aș prefera să vorbesc cu secretara.

Dulcegăriile au dispărut.

— Imediat, a spus grăbită, am să vă transfer la cineva care vă poate ajuta.

În câteva secunde am auzit o voce sigură pe ea:

— Bună ziua, cu ce vă pot ajuta?

— Aș fi vrut să vorbesc cu Laura Archer, am spus, dacă e disponibilă.

— Îmi pare rău, dar nu se află momentan în birou. Aveți să-i lăsați vreun mesaj?

— Știi cumva când se va întoarce?

— Asta nu o pot ști. Îmi pare rău.

— Dar nu ești secretara? am întrebat politicos.

— Nu, sunt asistenta unuia dintre partenerii noștri.

A urmat o pauză.

— De fapt, momentan doamna Archer nu are o secretară. Dar aș fi bucuroasă să vă preiau mesajul.

— Nici o problemă, am spus ușurată, am să o sun acasă. Mulțumesc foarte mult.

Am pus telefonul jos și m-am uitat în gol. La întâlnirea noastră, Laura Archer a ținut

să-mi spună că are o secretară care lucrează alături. Mi-am adus aminte biroul, doar mobila de bază și nimic altceva, la fel și în biroul secretarei inexistente. Era clar că a vrut să ascundă legătura ei cu Clifford Hammond, pretinzând că lucrează în altă parte. Dar de ce ar acoperi-o cei de la McCott Shaw, preluându-i apelurile și dându-i acces liber la birourile lor?

Nu aveam nici cea mai vagă idee, dar știam pe cine pot întreba. Am reascultat ultimul mesaj și am notat numărul.

— Sam, a răspuns Tim bucuros. Ajunsesem să cred că te-ai transformat în robotul ăla telefonic. Ce mai faci?

— Bine, am spus, și îmi pare rău că nu te-am sunat mai devreme, dar trec printr-o criză și nu mă pot gândi la altceva până nu îi dau de cap. Te superi dacă îți pun câteva întrebări?

— Deloc. Să vedem.

— OK, voiam să te întreb în legătură cu Clifford Hammond. E director la...

— La Wallenstein Trust, a spus imediat. De ce naiba vrei să afli ceva despre el?

— În primul rând este o femeie care se pare că lucrează la o firmă de consultanță managerială. Voiam să te întreb despre asta.

— Hm, dacă asta te interesează, ar fi mai bine să vorbești cu cineva de la biroul central. Așteaptă.

S-a întors la telefon după câteva minute.

— Sam, am să te transfer la Anne-Marie, editorul-șef. Ea o să te poată ajuta.

— Mulțumesc mult, am spus cu recunoștință.

— Dar în schimb, aș vrea câteva concesii. În primul rând...

— Lasă-mă să ghicesc. Mai întâi o să mă întrebi despre ce e vorba, iar eu o să-ți răspund că am să-ți povestesc când am să pot. Apoi o să mă inviți în oraș, și eu o să zic da. Dar nu curând – nu înainte să rezolv ce am de rezolvat.

— Bine, am înțeles.

Nu avea vocea unui om care a înțeles; de fapt părea mai degrabă dezamăgit.

— Sună-mă când poți. Îți fac legătura cu Anne-Marie. Nu-ți face probleme dacă o să vorbească în timp ce vorbești și tu, face asta cu toată lumea.

Anne-Marie avea o voce limpede și proaspătă, ca un iceberg.

— Nu am mult timp la dispoziție, mi-a spus după ce s-a prezentat.

Era evident că nu se pricepea la subtilități telefonice.

— Tim mi-a spus că nu ești jurnalist, e adevărat?

— Da.

— Și că vrei să afli ceva despre Clifford Hammond.

— Da.

— În regulă. Ce vrei să afli?

— Informații despre el, sper, am spus plină de speranță. Dar principalul lucru care mă interesează este această femeie care lucrează pentru el, pe nume Laura Archer.

I-am dat câteva amănunte despre misteriosul loc de muncă. Spusele lui Tim s-au adeverit și Anne-Marie m-a întrerupt la jumătate.

— Înțeleg că nu știi prea multe despre consultanța managerială, a spus ea.

— Așa este...

— OK. Ce fac ei este să se ducă la companii și să-i sfătuiască cum să se organizeze mai bine – pe cine să concedieze, cum să grăbească producția, să țintească piețele mai bine, chestii de genul ăsta. McCott Shaw este una din cele mai cunoscute companii de consultanță managerială. Oricum, multe companii nu doresc să se știe că apelează la străini care să le spună cum să-și conducă afacerile. Așa că legătura între consultanți și clienți este una strict secretă. Și ocazional un consultant va sta la o companie pe o perioadă de mai mulți ani. E ca și cum devine unul de-al lor. La sfârșit, consultantul nu îi este mai folositor clientului decât un angajat al firmei, pentru că ajunge să își piardă acea perspectivă proaspătă asupra lucrurilor pentru care a fost de fapt angajat. Asta se întâmplă în cazul de față. Din câte știu, Laura Archer lucrează la Wallenstein de aproape un an.

— Dar cei de la McCott încă spun că ea lucrează acolo...

— Păi teoretic așa este, a punctat Anne-Marie. E plătită de ei, nu de Wallenstein. Gândește-te la ea ca fiind un salariat temporar foarte bine plătit.

— De ce se deranjează cu prefăcătoria?

— Politica companiei. Cu toții au reguli stricte în ceea ce privește discreția.

— Deci nu e nimic ciudat în mod particular?

Eram dezamăgită.

— Ei bine... Anne-Marie s-a relaxat puțin. Ea pare să fi ajuns mâna dreaptă a lui Hammond. Și asta ridică multe voci în companie. În mod evident este văzută ca o străină, dar ea și Hammond par extrem de uniți. E o femeie foarte ambițioasă. Totuși e destul de dependentă de el, pentru că practic ea e doar temporar acolo. Gurile rele spun că ea țintește la o slujbă bine poziționată în bancă.

— O va obține?

— Asta depinde în totalitate de influența pe care o are asupra lui Clifford Hammond.

— Și ce știi despre soția lui? Catherine Hammond?

— Dumnezeule. Că tot am vorbit de femei ambițioase.

Acum Anne-Marie adoptase de-a binelea tonul de bârfă.

— O admir pentru ce a realizat. E președinte la Economic Research Foundation, dar de fapt ea deține toată puterea. Sir Nail Fisher, șeful ei, e un bețivan senil care a investit atât de mulți bani în conservatori încât a obținut postul ca un ajutor de prestigiu, știindu-se că el nu va face treabă. Și, când într-un final își va da duhul, Catherine Hammond îi va lua fără îndoială locul. Pe lângă abilitățile sale, toată lumea caută cu disperare o femeie puternică.

— Cum e mariajul lor? am întrebat.

A urmat o pauză scurtă.

— Asta nu e o chestie ambiguă. Mereu sunt împreună în locurile potrivite, afișând cuplul

perfect. Dar în ceea ce privește viața lor privată... Sunt zvonuri că el și Laura Archer, știi tu... Nimic substanțial. Și Catherine Hammond are un asistent care o urmează peste tot, ca un sclav devotat. Cei doi Hammond par să meargă fiecare pe drumul lui, dacă înțelegi ce vreau să spun.

— Nu se întâmplă să știi numele asistentului lui Catherine Hammond, nu?

Puteam oricând să sun la Economic Research Foundation. Dar nu era nevoie. Anne-Marie nu era degeaba editor-șef.

— Dumnezeule, stai să-mi aduc aminte – ceva dickensian – Quincy, asta e. Poate William, prenumele...

— Nu chiar. E Walter, am spus.

Puteam chiar să-i dau adresa lui dacă era interesată. I-am mulțumit și am închis telefonul îngândurată. Lucrurile începeau să se clarifice.

15

Porţiunea aceea din Fulham era plină de tineri. Magazine din lemn, comercianţi de vinuri şi buticuri conduse de fete pe care le chema Virginia care vindeau cămăşi în dungi, fuste largi de mătase şi pălării mari din paie pentru petrecerile din grădină. Oamenii care locuiau aici nu erau genul care să tragă perdelele pentru a avea intimitate; le strângeau într-o parte şi le legau cu panglici ca trecătorii să poată vedea ce material frumos şi-au ales pentru canapeaua Habitat şi cât de bine se potrivea cu florile proaspete de pe măsuţa din lemn de brad. Randolph Terrace era o stradă de case albe care fuseseră de mult împărţite în apartamente. Seara maşinile trebuiau parcate bară la bară. Am reuşit să parchez chiar la numărul paisprezece, pe partea cealaltă a străzii. Din moment ce Faţă-de-Ou sau mai bine zis Walter Quincy, cum va trebui să mă obişnuiesc a-l numi – ştia deja cum arată maşina mea, asta nu m-ar fi ajutat dacă aş fi vrut să-l urmăresc. Dar nu voiam să fac asta. Voiam să vorbesc cu el şi nu îmi păsa dacă mă vede venind.

Walter Quincy părea să fie veriga cea mai slabă a lanţului. Dacă nu aveam să scot nimic

de la el aș fi încercat la Laura Archer, dar prostia și incompetența de care dăduse dovadă în calitate de detectiv mi-au sugerat că aș avea șanse să îl prind cu garda jos.

Mașina lui nu era parcată prin apropiere. Am sunat la ușă, dar nu era acasă, așa că m-am întors înapoi la mașină și am așteptat. Aveam un sendviș cu ton și o pungă de prune drept sursă de subzistență. Nimic de băut. Nu cred că vecinii lui Walter m-ar lăsa să le folosesc toaleta, chiar dacă le-aș fi explicat situația.

A trecut mult timp. Majoritatea l-am petrecut consumându-mi bateria cu postul Radio 4, înjurându-i pe ticăloșii care au pus de dimineață *Woman's Hour*. Se întunecase. Spre seară am început să ascult Kiss FM și Walter tot nu apărea. Probabil îi ducea acasă pe soții Hammond de la vreo cină de afaceri. Eram obosită moartă și nu aveam condiția fizică să interoghez pe cineva, așa că am renunțat și m-am întors îmbufnată acasă. Mai bine mă duceam la sală; cel puțin aș fi simțit că am făcut un lucru folositor.

Aveam trei mesaje noi pe telefon. Muream de foame și tot ce am găsit a fost jumătate de tub de înghețată de vanilie, tare ca piatra. Am apăsat *play* și am început să cioplesc bucăți de înghețată cu o linguriță care la un moment dat a început să se îndoaie îngrijorător de mult.

— Bună, Sammy. Tom aici, nătărăul adorabil din Tipperary. Îmi cer scuze că am fost cu capsa pusă ieri, m-ai prins într-o stare groaznică. În noaptea asta se dă o petrecere

undeva, vrei să mergi? S-ar putea să trec pe acolo în drum spre ea. Pe curând.

Biip, clic, uirr, biip. Cineva a închis fără să lase mesaj.

— Sunt Laura Archer. Ai putea să mă suni de îndată ce ai ocazia ca să mă anunți dacă ai progresat în ceea ce privește problema pe care am discutat-o? Abia aștept să aud vești de la tine.

Uite că nu te cred, m-am gândit jucăuș. Abia reușisem să scobesc o bucată mare de înghețată când a sunat soneria. Trebuia să fie Tom care trecea pe acolo așa cum promisese. Am înghițit în sec. Nu aveam chef de companie. M-am dus până la ușă, dar nu am apucat să descui.

— Tom? am întrebat.

— Nu, eu sunt.

— Oh, am exclamat, cu mâna pe zăvorul de sus.

M-am gândit că, deși nu aveam chef de cineva, ar fi nepoliticos să nu-i deschid. Oricum, probabil ar dărâma singur ușa dacă nu i-aș deschide. Aș putea să-i zic să nu stea mult, făcând pe obosita. Pe cine încercam să păcălesc? Deja îi deschisesem.

Dacă aș fi așteptat un buchet mare de trandafiri și un sărut tandru pe buze, aș fi fost dezamăgită. Dar din fericire, deși nu îl cunoșteam de mult pe Nat, nu l-am crezut în stare de așa ceva. A pășit nervos, ca și cum el era proprietarul, iar eu o simplă femeie de serviciu, îndreptându-se direct spre bucătărie, în cealaltă parte a camerei. A pus pe masă

două pachete învelite în ziar și un bax de bere și s-a întors cu fața la mine.

— Cine e Tom? m-a întrebat.

Am ridicat din umeri.

— Un prieten.

— De ce ai crezut că e el, și nu eu?

— Te rog, nu face acum o scenă din asta, am izbucnit. Dacă ții neapărat să afli m-a sunat mai devreme să mă invite la o petrecere și a spus că o să treacă pe aici. Și asta e mai mult decât meriți să știi.

M-am dus până la masa din bucătărie și am scos o bere apoi am deschis unul din pachetele din ziar.

— Pește și cartofi prăjiți! Excelent!

M-am așezat pe masă și am început să bag în mine. Nat s-a tolănit pe canapea, părând îmbufnat.

— Confortabil? l-am întrebat.

— Nu, e aici un arc care îmi intră în fund.

— Tre' să te așezi cumva în jurul lui.

— Ar însemna să îmi tai picioarele de la genunchi.

— Nu exagera. Nu vrei o bere?

Nu a răspuns. Monstrul cu ochi verzi era încă ros de invidie. Nu aveam ce să-i fac; dacă îi dădeam impresia că are vreun drept să mă interogheze, nu s-ar mai opri niciodată. Am mai mâncat câțiva cartofi. Apoi am agitat o cutie de bere și i-am aruncat-o în direcția capului. A prins-o cu o mână și am văzut cum îi revine rânjetul pe buze.

— Ai fi putut să-mi faci o rană nasoală cu aia, a observat.

— Puteai să te ferești.

— De obicei când o femeie aruncă cu ceva în mine, rămân nemişcat. Nici o şansă să fiu nimerit.

— Am fost campioană la bile în anii de şcoală.

— Jucai crichet la şcoală? m-a întrebat neîncrezător.

— Nu, *rounders*[1].

Aproape că se zguduia de râs.

— Nu o desfac pe asta, mi-a zis, ţinând încă berea în mână. O să se împrăştie peste tot.

— Plicticosule. Ei bine, atunci va trebui să vii până aici să-ţi iei alta, nu-i aşa?

A făcut un pas, aruncând cutia de bere în sus şi prinzând-o la spate cu o singură mână, fără să se uite. Asta ar fi trebuit să îmi dea mie o lecţie de îndemânare. Am împins berile pe masă, încât să nu le vadă.

— Unde sunt berile? a întrebat.

— În spatele meu.

S-a aplecat peste mine ca să ajungă. Mi-am înfăşurat picioarele în jurul taliei lui şi l-am strâns. Şi-a trecut mâna peste picioarele mele

— Îmi plac chestiile astea catifelate, a spus mângâindu-mi colanţii, foarte sexy...

Eram ocupată să îi scot tricoul din blugi. Pielea lui goală se simţea rece sub palmele mele. Mi-am mişcat degetele încet spre partea din faţă a corpului şi el a tras adânc aer în piept. Şi-a trecut o mână prin părul meu, apăsându-mă cu degetele în creştetul capului. M-am împotrivit ca o mâţă care nu vrea să fie mângâiată.

---

1. Un joc asemănător cu baseballul, jucat în şcolile britanice (n. tr.).

— Prietenul ăsta al tău, Tom, a zis, ai fantezii cu el?

— Încetează!

— Te culci cu el?

— Același răspuns.

Și-a strâns buzele. Dar s-a gândit la ceva și fața lui s-a relaxat.

— În regulă, a spus într-un sfârșit, renunț.

S-a uitat la mine cu o privire lacomă și a împins masa înainte și înapoi ca să vadă cât e de stabilă. M-am balansat foarte puțin.

A întrebat:

— Crezi că o să țină?

M-a ridicat puțin ca să-mi poată da jos colanții. Am tresărit simțind mâinile lui pe piele, reci la început, pricepute ca ale unui chirurg, dar infinit mai blânde. Mi-a mângâiat coapsele, depărtându-le, mișcându-mă după voia lui, ca și cum aș fi fost o păpușă. Nu s-a deranjat să se dezbrace. A îngenuncheat în fața mea, așa cum era, haină, ghete și tot, adâncindu-și gura în mine, apăsat și blând, buze și dinți și limbă. M-am auzit țipând, de parcă aș fi fost străină de mine. Mă ținea strâns de pulpe, ca și cum aș fi încercat să scap. Mi-am înfipt mâinile în părul lui și l-am ținut acolo unde-l voiam până am simțit că mor.

Masa a făcut față. Aproape. Am fost impresionată; nu credeam că face față unui asemenea tratament. Iar peștele și cartofii au fost extraordinari după ce i-am reîncălzit la cuptor. De asemenea ne-am descoperit și prima diferență de gusturi: mie îmi plăcea oțetul peste cartofi. Lui ketchupul.

16

Nat a plecat devreme dimineața următoare. Trebuia să ajungă undeva – nu mi-a spus unde și eu nu l-am întrebat. Nu trebuia să mă duc la galerie decât a doua zi și, ca un investigator responsabil, am adormit la loc. La prânz mi-am ridicat corpul din pat, l-am spălat, l-am îmbrăcat și i-am oferit prânzul. Două sendvișuri cu usturoi și un burger vegetarian. Le-am găsit ascunse în fundul frigiderului când am pus la loc înghețata.

Walter ar trebui să fie la muncă acum. Mă hotărâsem ca pe seară să mai fac o vizită pe Randolph Terrace și speram să îl găsesc acasă. Mai rămânea totuși o problemă, cum să-mi petrec după-amiaza. Nat spusese că poate trece mai târziu, dar asta la noapte.

M-am plimbat prin studio, lucru care m-a făcut să iau contact din când în când cu Chestia. Nu m-am uitat urât la ea, deși părea mai puțin dușmănoasă decât de obicei. Nu era prietenoasă, dar devenise mai comunicativă, ca și cum ar fi încercat să-mi spună ceva. Însă nu aveam timp să o ascult; aveam prea multe pe cap. Orice scuză, numai să nu mă apuc de lucru...

Îmi venise o idee. Ce ar fi fost dacă aș fi sunat la poliție să îl întreb pe D.I. Fincham despre rezultatul autopsiei lui Lee. Nici măcar nu știam dacă au ținut procesul – cum afli astfel de lucruri? Putea să nu-mi spună nimic, dar merita să încerc.

Trei ofițeri de poliție, toți părând stresați și preocupați, m-au pus să aștept până am ajuns la Fincham. Și el părea stresat și ocupat, iar tonul nu i s-a înmuiat brusc când a aflat cine sunt.

— Cu ce pot să vă mai ajut de data asta, domnișoară Jones?

Mă hotărâsem să nu corectez acel „domnișoară". Nu credeam că o să reacționeze cum trebuie.

— Mă întrebam dacă aveți rezultatul autopsiei.

— Asta ar fi pentru doamna, hm...

— Jackson. Lee Jackson.

Îl auzeam cum caută prin hârtii. A revenit la telefon și a spus:

— Nu ați fost la proces?

— Nu am știut când e.

A pufnit.

— O persoană din casă a adus dovezi. Tânărul asiatic. Părea cel mai conștient dintre ei. A fost scurt și la obiect. Verdictul a fost accident cauzator de moarte.

— Și la autopsie ce a ieșit?

A oftat.

— Nu dețin rezultatele exacte. Hârtiile au fost puse la dosar, acum după verdict. Dar pot să vă asigur că rana doamnei Jackson s-a

mulat perfect pe teoria pe care am formulat-o. A fost lovită o singură dată, iar unghiul loviturii a fost format de corpul ei în cădere.

A făcut o pauză și a continuat, pe un ton care denota simpatie.

— Probabil a murit instantaneu, domnișoară Jones. Nu cred că a avut timp să-și dea seama ce s-a întâmplat.

— Și ați menționat mai devreme ceva în legătură cu alcoolemia din sânge...

— Și aceasta a fost consistentă. Destulă încât să presupunem că a fost intoxicată la un nivel mediu, dar nu într-atât încât să fie considerată inconștientă. Asta ar fi curios, vedeți – nu ar fi fost posibil să se deplaseze singură afară. Asta ar fi complicat lucrurile. Dar cum am mai spus, totul a fost verificat.

— Am înțeles.

Nimic din toate astea nu mă mira de fapt. Mai degrabă m-a uimit ceva ce a adăugat apoi Fincham, pe un ton prietenesc.

— Cazul este închis, domnișoară Jones. Dar dacă aveți vreo informație pe care vreți să mi-o furnizați, încă puteți să o faceți. Voi fi bucuros să vă ascult.

Îmi venea să râd în hohote. De unde ar fi trebuit să încep cu povestitul?

— Mulțumesc pentru ofertă, dar nu se acceptă.

Nu m-a forțat.

* * *

După ce am închis mi-am dat seama că mai am câteva ore bune. Aveam două variante, să ciugulesc rămășițele de pește și cartofi sau să mă duc la sală, și am făcut alegerea cea virtuoasă. Dar în timp ce-mi căutam tricourile vechi și pantalonii pe care îi port la sală, mi-am adus aminte de caseta mea preferată, o compilație indi-grunge la care am muncit cu spor acum câteva săptămâni și pe care o tot ascult de atunci, care se afla acum în walkman. Iar walkmanul se afla în unul din sertarele biroului de recepție din galeria Shelley Frank Fine Art. La naiba, și așa aveam timp de omorât, și voiam neapărat să pun caseta când făceam exercițiile. Aș putea să fac un ocol pe Devereux Street.

Când am ajuns acolo, walkmanul nu era în sertar. Shelley îl mutase din considerente de securitate în biroul din spate și am reușit să fac rost de el abia după ce mi-a dat o lecție de morală despre cum să am grijă de obiectele pe care le posed. Am ascultat docilă, după care am reușit să mă sustrag observând că Harriet arăta îngrozitor – părea chinuită și rușinată. Probabil Shelley i-a făcut scandal pentru că a fugit așa de la vernisaj.

Abia ieșisem din galerie când am zărit o față cunoscută îndreptându-se către mine. Era Paul.

— Ce cauți aici? am spus eu sub formă de salut.

Nu a fost politicos din partea mea, dar eram mirată să îl văd în astfel de locuri.

— Te căutam, bineînțeles, a răspuns. Claire mi-a spus că acum lucrezi aici.

— De fapt, azi e ziua mea liberă.

— Da, știu. Vrei să mergem să bem ceva?

— Hai, am spus, deja curioasă, dar fără alcool. Sunt în drum spre sală.

La colțul străzii am găsit un mic bar cu sendvișuri care avea câteva mese înăuntru neocupate; era un moment liniștit al zilei. Paul și-a luat una din acele chestii enorme din ciocolată umplute cu alune și biscuiți și l-am privit invidioasă cum o mănâncă în timp ce eu mă jucam cu o sticlă de apă minerală.

— Ce voiai să îmi spui?

Paul m-a fixat cu ochii lui albaștri. Era îmbrăcat într-un pulover imens cu o vestă de piele întoarsă pe deasupra, așa cum purta și Claire, dar în cazul lui hainele astea lălâi i se potriveau. Arăta ca imaginea unui englez îmbrăcat pentru la țară, gândită de un francez.

— Lucrurile stau cam așa, Sam, începu el. Când ai venit duminică să ne vizitezi, Claire era destul de obosită și când e așa o ia gura pe dinainte.

Mă uitam la el fix.

— Te referi la ce a spus despre Lee? l-am întrebat.

— Exact.

— Dar Ajay mi-a explicat deja.

— Ajay!?

Părea extrem de zăpăcit.

— Mi-a spus că el și Vicky au îndopat-o pe Claire cu Valium până a adormit și că, după ce au reușit să o așeze în pat, el însuși a coborât

la parter și a vorbit cu Lee. Așa că în nici un caz Claire nu ar fi putut să aibă vreo legătură cu ce i s-a întâmplat lui Lee, pentru că în momentul în care Lee a murit Claire era fericită undeva în stratosfera planetei Valium.

— A, da, a spus Paul inexpresiv. Atunci, bine. Înseamnă că ne-am lămurit. Excelent.

S-a întors către omul de după tejghea și a cerut nota.

Am spus:

— Claire e ștearsă de pe listă, da. Dar nu despre asta voiai să vorbești cu mine, nu-i așa?

Paul s-a întors brusc cu fața la mine. Din reflex a întrebat:

— De unde ai știut?

L-am prins pe picior greșit și și-a pierdut din calm. Era clar că nu așa își plănuise să decurgă conversația. Începea să-mi placă.

— Pentru că ai fost foarte surprins când ți-am spus că Ajay și Vicky au avut grijă de Claire. Era cu siguranță ultimul lucru la care te gândeai. Cred că mai degrabă ai fi vrut să vorbim despre ce a zis Claire duminică despre tine. Că Lee a făcut parte din comitetul care a refuzat grantul pentru proiectul la care lucrai.

Lăsându-se în scaun pe spate, Paul a afișat un zâmbet radios.

— Ești extrem de suspicioasă, Sam, doar nu crezi că m-am certat cu Lee în legătură cu asta, nu? Sunt șapte oameni în acel comitet. Votul unei singure persoane nu contează așa de mult și nici nu știu cum a votat.

M-am gândit la ce îmi zicea. Nimic din ce spusese Claire nu făcea evident că Lee ar fi fost pro sau contra acordării grantului.

— Oricum, a continuat Paul, ar trebui să știi că nu sunt genul de persoană care să ia personal respingerile de genul ăsta. Pur și simplu trec mai departe la o nouă idee. Nici nu aș mai fi vorbit cu Lee despre asta următoarea dată când aveam să o văd, ar fi creat antipatii. Aș fi lăsat să treacă. Claire e cea care se stresează și nu știe să facă față eșecurilor – și din moment ce Ajay i-a oferit alibiul perfect, și ea iese din calcul.

Fără să vreau a trebuit să îi dau dreptate. Nu mi-l imaginam pe Paul plângându-i-se lui Lee în legătură cu decizia comisiei; așa cum a spus și el, asta ar fi fost cea mai rapidă cale să-și strice reputația. Peste lucruri de genul ăsta pur și simplu trebuie să treci. Paul e lejer; mă îndoiam că ar fi avut pică pe Lee chiar dacă ar fi știut că a votat împotrivă. Cu toate astea, mai aveam o săgeată de aruncat.

— Atunci de ce te-ai mai deranjat să mă cauți la muncă?

Paul a zâmbit din nou, de data asta un zâmbet isteț:

— Pentru că am știut cât de mult te-a afectat moartea lui Lee. Am înțeles – erați prietene. Știu că ești foarte sensibilă și m-am gândit că ar fi o idee bună să stau de vorbă cu tine fără să fie și Claire de față, să clarific ce a spus, în caz că ai înțeles-o greșit. A trebuit să fac asta înainte să... știi tu, când Claire e nervoasă nu prea o interesează ce îi iese pe gură.

— Am înțeles.

Trebuia să recunosc că toate aveau sens. M-am simțit mai degrabă dezamăgită.

Paul a pus niște bani pe masă.

— Nu vreau să te mai rețin, a spus. Dar mi-a făcut plăcere să te revăd, chiar dacă a trebuit să vorbim despre ceva neplăcut. Sper ca data viitoare când ne vedem toate astea să fie uitate.

— Nu pleci în curând la Manchester? am întrebat.

— În câteva zile. Claire a trebuit să se grăbească pentru că teatrul avea nevoie de ea imediat, dar eu mai am încă niște treburi de rezolvat în Londra. Să văd cum o să meargă. Dacă nu-mi găsesc ceva în Manchester, poate o să mă întorc.

M-a sărutat de rămas-bun ținându-mă de mână.

— O să îți dau un telefon dacă mă întorc în Londra, a spus, pătrunzându-mă cu ochii lui albaștri. Am putea merge să bem ceva sau să vedem un film. Arăți foarte bine, să știi.

N-am putut să nu mă simt flatată, deși știam că pentru Paul e un reflex să se dea la orice figură care arată cât de cât bine. Băiatul era o curvă. Pun pariu că prietena lui nu era liniștită la gândul că el rămâne singur în marea metropolă.

Privirile dezamăgite ale lui Lou m-au făcut să-mi aduc aminte că nu mai fusesem la sală de două săptămâni. M-a anunțat cu asprime că nu mai aveau nevoie de mine pentru următoarele săptămâni și mi-a sugerat să folosesc

acest interval pentru a mă readuce la condiția fizică a unui antrenor. Am încuviințat, antrenându-mă cam o oră și participând apoi la ora de aerobic a lui Rachel, gata transpirată. În ciuda încălzirii făcute, mâine am să mă simt ca și cum niște spiriduși m-au lovit cu lopețile toată noaptea.

Apoi m-am îndreptat spre Randolph Terrace. Făcând mai întâi un duș, bineînțeles. Nu sunt lipsită de maniere.

Se lăsase deja întunericul când am plecat de la sală, înfrigurată și singură, lăsând în urmă vestiarul călduros cu pereții galbeni, scorojiți, plin de femei pe jumătate goale care vorbeau aproape toate în același timp. Purtam colanți de catifea, un pulover cu guler și haina mea de blană artificială și căutam orice mijloc de a mă încălzi. Am pescuit din geantă căciula mea de blană cu urechi, pe care mi-am îndesat-o pe cap. Abia mă spălasem pe cap și nu voiam să am de-a face cu vreo răceală.

Eram o apariție rară pentru Randolph Terrace, mult prea boemă. Așa cum mi-am închipuit mi-a luat ceva vreme să găsesc un loc de parcare, acum că tineretul se întorsese de la muncă. Am fost nevoită să parchez câteva străzi mai departe. Dar Golf-ul bleumarin era chiar în fața casei lui Walter. Ce binecuvântare, scăpasem de durerile provocate de o eventuală așteptare în mașină. Am ajuns în fața casei numărul paisprezece și am apăsat pe soneria pe care scria „Quincy". Un bâzâit și apoi o voce ștearsă a întrebat prin aparat:

— Cine este?

— Sunt Sam Jones, Walter. Aş vrea să stăm puţin de vorbă.

Până şi interfonul a amuţit.

— Walter? am spus mai tare.

Tot nimic.

Am coborât scările şi m-am uitat la casă. Am văzut o faţă albă şi neclară la una din ferestrele de la etajul trei, ca o fantomă agitată. Nu era politicos – făcusem atâta drum din Fulham ca să îl văd şi ar fi putut să mă lase măcar înăuntru. M-am întors lângă sonerie şi am ţinut degetul apăsat pe el vreo câteva minute. Sunetul produs abia ajungea până la mine, dar speram să aibă efectul scontat pentru apartamentul 14C.

Probabil că aşa s-a şi întâmplat. După o vreme, vocea lui a spus implorându-mă prin interfon, sub formă de întrebare mai degrabă decât de cerere:

— Pleacă!

Nu am răspuns. După un minut a spus disperat, cu vocea alterată de dispozitiv.

— Te rog să pleci. De ce ai venit?

— De ce erai în faţa casei mele?

Nici un răspuns. Începuse să mă doară arătătorul. Am făcut schimb cu mâna stângă.

Mi-am îndreptat privirile spre peticul de iarbă verde din faţa casei numărul paisprezece. Era complet gol, în afară de tufişul de rododendron din mijloc. Prea simplu. Avea nevoie de o sculptură din metal îndrăzneaţă şi asimetrică în locul rododendronului. După ce îl terorizez pe Walter Quincy aş putea să

cobor și să le propun o sculptură vecinilor. Păcat că nu aveam nici o poză cu mine.

— Dacă nu vrei să vorbești cu mine, Walter, am spus, mă duc să vorbesc cu Catherine Hammond. Sunt sigură că o să fie interesată de ce am de spus.

— Nu, nu, nu poți face asta, a scâncit Walter în difuzorul interfonului.

— Atunci vorbește cu mine.

A urmat o pauză lungă. Credeam că încă se mai gândește. Dar apoi am auzit alt bâzâit. Venea de la ușa din față care fusese descuiată. Am tras de ea repede, ca nu cumva să se răzgândească.

Apartamentul lui Walter era cel mai de sus, iar el stătea în fața ușii, ținând-o pe jumătate deschisă, așteptând în mod evident să mi-o trântească în față, dar lipsindu-i curajul. Era mai mic decât mi-l aduceam aminte, iar fața lui era parcă mai albă și mai netedă decât părea de la distanță; stătea perfect nemișcat, în afară de ochii care îi licăreau nervoși în orbite ca două bile într-un joc de pinball. M-a condus în living și m-am așezat în unicul fotoliu. Walter s-a așezat afectat pe canapea cu genunchii apropiați și cu mâinile pe ei. Canapeaua și fotoliul erau învelite în Dralon bleumarin, biblioteca și masa de cafea făcute din tec maron, masive. Rafturile erau pline până la refuz de cărți, majoritatea, din câte am reușit să citesc, teorie economică; pe măsuța de cafea erau ultimele numere din *Spectator* și *The Economist*. Canapeaua și fotoliul aveau huse pe ele. Nu mai văzusem

de mult așa ceva. Camera mirosea a mucegai și a mâncare la pachet, ca o cameră de cămin.

— Știi de ce mă aflu aici, nu, Walter?

Walter avea o frunte lată și o bărbie rotundă și mică. Părul era pieptănat pe spate, lins ca de obicei. Asemănarea cu un ou era evidentă și acum, la o examinare minuțioasă, la fel cum fusese și de pe partea cealaltă a străzii. Stătea pe canapea nemișcat precum o statuie din porțelan.

— M-ai urmărit, i-am reamintit în caz că el uitase cine sunt, dar am încercat să fiu politicoasă. Știu cine ești și pentru cine lucrezi. Și mai știu că nu îți dorești să intru în contact cu ea.

— Nu! a spus Walter revenindu-și dintr-odată la viață, apăsându-și palmele pe genunchi. Te rog, nu face asta! Catherine – nu trebuie să îi spui că ai vorbit cu mine.

— Numai dacă îmi spui imediat ce știi, Walter, am spus fără să mă grăbesc. Altfel am să mă duc imediat la Catherine Hammond și am să-i zic că mi-ai povestit tot.

Fața lui Walter nu putea fi mai albă. În schimb a căpătat o nouă strălucire, o peliculă lucioasă de transpirație.

— Nu, nu... a scâncit.

Am ridicat din umeri și m-am făcut că mă ridic. Walter s-a uitat terifiat la mine și a spus brusc:

— Nu! Te rog!

Degetele din jurul genunchilor erau albe. Capul plecat. Am așteptat pe jumătate ridicată. Stăteam incomod, dar nu aveam de gând să stric tensiunea cu vreo mișcare. Până la urmă a luat o decizie.

— În regulă, a spus, cu capul încă plecat, cu vocea ieșind din podea. Am să-ți spun.

— Bine, am zis, instalându-mă din nou în fotoliu.

— Dar te rog, mi-a spus, promite-mi că nu ai să-i povestești.

— Nu, nu pot face asta. Dar am să-ți promit că nu va ști că am avut această conversație.

Și-a dat seama că este tot ce putea să obțină. Mâinile au eliberat genunchii mutilați.

— În regulă, a spus aproape fără să fie auzit. Dar te rog nu te duce la ea, dacă poți să eviți asta.

Nu am răspuns. În schimb, în mod deliberat am schimbat subiectul.

— Ai ceva de băut pe aici?

— Acolo.

A arătat spre rafturile din spatele fotoliului în care stăteam. Într-o nișă din tec strălucitor avea o colecție de sticle și pahare. Am aruncat o privire. Whisky ieftin, gin și niște brandy acceptabil, cel mai bun dintre rele.

— Eu o să beau brandy, i-am spus. Și să bei și tu ceva.

Părea să fie obișnuit cu ordinele. I-am spus să aducă și sticlele, ca să nu fim nevoiți să ne ridicăm mai târziu și s-a executat imediat.

Walter a dat pe gât un pahar de whisky. A scos o batistă din buzunarul vestei și și-a șters fața până a făcut-o să fie din nou mată. Apoi s-a uitat la mine așteptând ceva. Începuse să mă enerveze că eu trebuia să conduc toată conversația. Nu voiam să îi pun eu întrebările; asta ar face evidente golurile mele de informație.

— OK, am spus sorbind încet din brandy.

Voiam ca doar unul din noi să se afume.

— Începe cu începutul.

Pe fruntea netedă a lui Walter au apărut niște linii de confuzie.

— Ei bine, atunci cam unde crezi tu că a început totul, am spus tăios.

Walter a răspuns simplu:

— Cred că totul a început când Catherine a întâlnit-o pe Lee Jackson.

Au durat minute bune de liniște, timp în care am reflectat. Nu eram deloc surprinsă. Catherine Hammond era genul de femeie după care să-ți pierzi capul, care ar fi fost în stare să seducă chiar și pe cineva cu calmul lui Lee. În fața ochilor mi s-au dezlegat deodată multe întrebări. Dar unde intervenea Laura Archer în discuție?

Am luat o gură sănătoasă de brandy ca să previn șocul.

— OK, am spus ridicând din umeri. E în regulă. Începe de aici.

Vocea lui Walter abia se auzea. Nu se uita la mine, ceea ce mă avantaja pentru că îmi era greu să arăt de parcă știam deja tot ce-mi povestește. Era ca și cum ar fi spus povestea paharului de whisky din fața lui.

— A fost diferit încă de la început. Ea era diferită. Era ca și cum ar fi fost hipnotizată. Nu cred că a mai observat cineva schimbarea în comportamentul ei în afară de mine și Clifford – vreau să spun domnul Hammond. Lucra la fel de mult ca întotdeauna, dar eu îmi dădeam seama că se gândește numai la

femeia aceea. Când intram la ea în birou ascundea foaia pe care scria sub alte foi, iar eu ştiam că scrie scrisori...

— Da, dar de ce? am întrerupt, curioasă fiind. De ce nu vorbeau la telefon?

— Catherine nu avea încredere în telefoane, a spus Walter enigmatic. Nu putea şti niciodată dacă nu cumva e ascultată.

— Vrei să spui că îşi făcea probleme ca nu cumva să afle soţul ei? Dar eu credeam că el ştie de aventură.

Îmi adusesem aminte pe jumătate ce îmi spusese Lee.

— Am auzit că e doar o căsătorie de faţadă.

Walter a tresărit.

— De data asta a fost diferit, repetă el obsesiv. Ea a spus că e îndrăgostită de domnişoara Jackson.

A pronunţat „îndrăgostită" între ghilimele, ca şi cum ar fi folosit cuvintele cu mănuşi sterile.

— Şi cum a reacţionat soţul ei?

— El nu vorbea cu mine, a răspuns Walter răspicat. Nu are încredere în mine, crede că eu fac doar ce vrea ea. Şi are dreptate.

A clipit brusc. Faţa i-a revenit la viaţă.

— Ea a avut încredere în mine să o duc la femeia aceea, în Little Venice, acolo unde se întâlneau. Avea încredere totală în mine. A, el ştia că ea se întâlneşte cu cineva. Chiar m-a întrebat, dar nu i-am spus nimic, nici măcar o vorbă.

A tras aer pe nări, într-un mod zgomotos. Mi-a trebuit ceva până să-mi dau seama că de fapt râde.

— Doamna Frank i-a spus până la urmă. Aproape că o luase razna. Știa că se întâmplă ceva cu Catherine, dar nu știa ce. Era foarte îngrijorat.

Umilința lui Clifford Hammond părea să-l bucure pe Walter.

— Domnul Hammond tot venea și pleca de la galerie, având de-a face cu femeia aceea, Jackson, de aproape o lună, înainte să-și fi dat seama cine este ea cu adevărat.

Au urmat horcăieli sau râsete. Walter Quincy nu-l agrea deloc pe Clifford Hammond.

— Vrei să spui până când Judith Frank i-a spus că Lee Jackson și Catherine au o aventură, am spus eu rar.

— Exact. A venit la mine și m-a întrebat dacă e adevărat. Să fi văzut ce față avea. Pentru că, să vezi, ce e amuzant e faptul că i-a plăcut de ea – de Lee Jackson – până a aflat adevărul. Chiar l-am auzit odată spunându-i lui Catherine că domnișoara Jackson este o valoare pentru galerie. Nu am confirmat nimic, dar nici nu am negat, atunci când m-a întrebat. Dar, să vezi, el are încredere în doamna Frank. Are bani investiți în galerie, iar ea îi este prietenă – dacă se poate spune așa ceva. Nu e genul să bârfească, doamna Frank nu e ca cealaltă de acolo. Oh, da, a crezut-o.

Îmi terminasem băutura. Paharul lui Walter era și el gol. I l-am umplut imediat și i l-am înmânat, ca și cum ar fi fost un medicament. L-a luat și l-a băut dintr-o înghițitură.

— Și apoi ce s-a mai întâmplat, Walter?

S-a uitat nedumerit la mine.

— Credeam că știi deja toate astea, a spus. De la ea. Lee Jackson.

— A, știu, stai liniștit. Dar vreau să știu exact ce știi tu, și dacă încerci să exagerezi sau dacă încerci să inventezi o să-mi dau seama.

Asta i-a dat curaj. Era fericit să spună cât de multă încredere avea Catherine în el.

— Au avut o ceartă cruntă, ea și domnul Hammond, a spus el tare, prinzând avânt de la whisky. El i-a spus că riscă totul, cariera ei și a lui. Dacă s-ar fi aflat ar fi ieșit un scandal monstru. Ea i-a spus să termine cu prostiile, dar el a insistat. El e mereu speriat că lumea va afla despre ei.

— Te referi la faptul că mariajul lor nu este unul real?

— Oamenii știu deja despre asta sau bănuiesc. Se vede că ei nu îi pasă deloc de el. Dar el nu ar vrea ca lumea să afle despre ea, și nu doar pentru că ar părea el un fraier.

Walter a respirat adânc. Ochii îi străluceau.

— Ăsta nu e principalul motiv. Nu, nu. Îl sperie de moarte gândul că dacă lumea află despre ea că are o aventură cu o femeie, vor deveni curioși în legătură cu el. Cu ce *face* el.

— Și ce face el? l-am îngânat din reflex.

Atmosfera era liniștită, dar în spatele liniștii plana ceva rău. Pentru prima oară, Walter controla conversația.

— Toată lumea *face* ceva, a spus Walter pe un ton malițios. Știu eu ce face.

S-a uitat cu atenție la mine, cu ochii lui ca de stafidă holbați la mine.

— Pe asta nu o știai, nu-i așa? Nu știi de fapt așa multe cum crezi tu că știi. Nu știi despre băieții lui. Despre băieței lui, de fapt.

A chicotit și s-a întins după sticla de whisky, împins de propria revelație să își toarne singur în pahar.

— Îi plac să fie numai buni.

Încă un râset pe nas. Începea să îmi aducă aminte de un neg psihedelic.

— Trebuie să arate perfect sau el își pierde interesul.

— De ce?

Dar Walter s-a oprit. Nu voia să treacă mai departe. Fără tragere de inimă am schimbat subiectul.

— Vorbeai despre cearta lor, am spus. Catherine și Clifford.

— A, da.

Walter părea fericit de schimbare.

— El i-a spus că va trebui să pună capăt aventurii, iar ea i-a spus că ar fi periculos să o pună să aleagă. Periculos, exact așa a spus. Asta l-a speriat.

Era ceva ce Walter ezita să îmi spună. Îl simțeam cum își alege cu mare grijă cuvintele. Am insistat.

— Și nici ție nu-ți convenea aventura asta, nu-i așa?

Atinsesem o coardă sensibilă. Vocea lui a coborât atât de jos încât a trebuit să mă aplec ca să îl aud.

— Ea vorbea mereu cu mine, a spus el pe un ton patetic. Despre ce se petrecea. O spunea ca și cum ar fi fost o glumă. Spunea că sunt

mâna ei dreaptă. Am făcut atâtea pentru ea, ştii? Şi încă mai fac. Înainte eram cercetător la o bibliotecă a unei fundaţii, era prima mea slujbă adevărată după ce terminasem colegiul, iar ea m-a luat de acolo, m-a promovat, m-a făcut asistentul ei. Îi sunt mai apropiat decât secretara ei, decât oricine altcineva. Ştiam tot ce face, i-am copiat toate rapoartele...

— Şi apoi Lee Jackson a intervenit între voi.

Era potrivirea perfectă de cuvinte.

— Catherine nu mai era a mea, era a femeii ăleia. A fost mereu a mea – şi aşa ar fi rămas – am fost cel mai apropiat om de ea şi acum nu mai eram. Asta m-a făcut să fiu furios. Când era în maşină parcă visa. Era ca şi cum o pierdusem.

— Şi ce ai făcut în legătură cu asta? Sigur ai făcut ceva.

Mai avea puţin şi izbucnea în plâns.

— I-am... i-am spus lui Clifford, a bălmăjit cu capul în poală.

M-a luat complet prin surprindere.

— Dar el ştia deja, am spus năucită. De la Judith Frank.

— Nu, nu e vorba despre *asta*.

Tonul vocii mi-a eliminat cu sfidare ignoranţa.

— Despre *scrisori*. I-am spus totul despre scrisorile pe care Catherine le scria femeii aceleia.

O grămadă de lucruri s-au potrivit atunci.

— Iar el era speriat de un scandal, am spus încet, aproape pentru mine.

— Aproape că a avut un atac de cord, a spus Walter voios. Credea că domnișoara Jackson se va duce direct la ziare. Aș fi putut să îi spun că nu se va întâmpla asta. Nimeni nu va fi interesat. Erau doar scrisori de dragoste. Până la urmă nu e Lady Di. El crede că e atât de inteligent, dar poate fi atât de prost uneori, mai prost decât ți-ai imagina. Îi era atât de teamă de un scandal, că totul se va întoarce asupra lui, încât nu putea gândi clar. Și oricum, a adăugat fără tragere de inimă, ea nu ar fi făcut așa ceva.

— Te referi la Lee Jackson?

— Da, la ea. Știam că nu ar fi făcut așa ceva. Nu era genul. Nu o interesau banii. Și părea că ține la Catherine.

— Deci nu i-ai spus lui Clifford Hammond că, după părerea ta, nu are de ce să se teamă de acele scrisori. Că Lee Jackson nu le-ar fi vândut ca să îl șantajeze.

— Așa am spus și eu, nu? a spus Walter îmbufnat. Nu, nu i-am spus o vorbă. Nu m-am deranjat. Oricum nu ar fi ascultat. Era deja în stare de șoc. Vezi tu... a spus aplecându-se spre mine neîndemânatic.

Aburi de whisky ieșeau din respirația lui și în urma lor un miros de mentă, de apă de gură.

— Vezi tu, Catherine nu a mai făcut așa ceva niciodată până atunci. Deținea întotdeauna controlul. Și el se obișnuise cu asta. Într-un fel ea hotăra pentru amândoi. El se baza întru totul pe ea.

Walter și-a tras nasul.

— El pare omul de afaceri la suprafață, dar de fapt nu este așa. Deloc. Așa că atunci când ea începe să piardă controlul, vezi tu, el se panichează. Crede că ar putea pierde totul.

— Și ce e cu Laura Archer?

Walter era cu adevărat surprins.

— Doamna Archer? Lucrează pentru el la bancă.

— Știu, am spus nerăbdătoare, dar ce legătură are ea cu toate astea?

Părea nedumerit.

— Nu știu. Nici nu știam.

Whisky-ul i se urcase de-a binelea la cap. Ochii începuseră să i se închidă, iar vocea îi era stearsă.

— Walter, am spus pe cel mai ascuțit ton, Walter!

Ochii i s-au deschis greoi.

— Catherine nu a știut, a spus dintr-odată. Că i-am spus lui despre scrisori. Nu știa. Nu trebuie să îi spui. Te rog. Nu trebuie!

Spre oroarea mea, a început să plângă. Plângea ca și cum se tot abținuse de-a lungul anilor și odată ce a început nu se mai putea opri. Cu paharul în poală își dădea drumul la lacrimi, care-i curgeau pe obraz ca două pârâiașe gemene. Clipea constant, hohotind, în timp ce lacrimile îi cădeau mizerabil în poală.

— Te rooog, tot spunea, cu vocea înecată în lacrimi și whisky. Te rooog.

— Bine, am spus. Nu îi zic.

Dar asta nu l-a oprit din plâns. Și-a scos batista din buzunar și s-a șters cu ea pe față, dar lacrimile continuau să vină. Nu reușea decât să facă loc unui nou val.

Mi-am îndepărtat privirile și mi le-am fixat pe masa de cafea, observând că sticla de whisky, care era aproape plină când am început să vorbim, era acum pe jumătate goală. S-a auzit un zgomot înfundat. Mi-am ridicat privirile. Paharul lui Walter îi căzuse din poală și zăcea acum pe podea în fața canapelei.

Nu mai aveam ce să scot de la Walter Quincy în acea seară. Ca și paharul, capul îi picase înainte, doar că nu la fel de departe. Se odihnea pe piept și părea că acolo va sta în viitorul apropiat. Respira haotic pe gură. Nasul îi era plin de muci, îi puteam auzi cum bolborosesc.

După câteva minute respirația lui Walter s-a stabilizat, într-un ritm sacadat. I-am scris un mesaj în care i-am spus că voi veni la aceeași oră, nouă, a doua zi. Mâine am să cumpăr o sticlă de whisky pe care o să i-o ofer în porții raționale.

Am profitat de ocazie și m-am uitat prin apartament. Cel mai interesant lucru era un caiet în care Walter, cu multă migală, lipise sute de poze cu Catherine Hammond, adesea acompaniată de fotografi. De fiecare dată când bărbatul ei își făcea apariția, fața lui era înnegrită cu pixul, ordonat, dar cu ură, o anulare deliberată.

Aveam un gust amar în gură. Am deschis ușa și am coborât repede scările. Afară aerul nopții era rece și curat și am stat așa câteva minute, inhalându-l cu nesaț. Pe cer erau o mulțime de stele și o lună în creștere. Strada era liniștită, cu perdelele trase împotriva nopții,

trasând cadre galbene de-a lungul ferestrelor. O pisică mieuna într-o curte vecină. O maşină a trecut pe lângă mine, cu motorul torcând confortabil.

M-am urcat în dubiță și m-am dus acasă.

17

L-am găsit pe Nat pe scări când am ajuns acasă. Mi-a spus că îi place căciula mea. În schimbul complimentului i-am oferit jumătate din sendvișul meu cu humus pe care tocmai îl cumpărasem de la un magazin cu kebab, dar a refuzat, adormind instantaneu pe canapea, cu capul în poala mea. Am terminat sendvișul, cu gura arzându-mi de la sosul picant, după care am băut niște Cabernet Sauvignon bulgăresc. Cât de sofisticat. Am dat drumul la televizor și m-am uitat la câteva secvențe dintr-un show cu polițiști; prea săracă să-mi permit o telecomandă și prea leneșă să mă ridic să schimb programul.

Nat sforăia. M-am uitat cu atenție la el. Avea mâinile pe jumătate sub pernă și genele i se curbau grațioase peste pomeți. Așa cum era, arăta de-a dreptul vulnerabil. Cu toate astea sforăitul lui mă scotea din sărite. L-am îmbrâncit.

Reacția a fost imediată și șocantă. S-a trezit într-o secundă, rezemându-se de canapea într-o poziție defensivă, cu palmele deja făcute pumn.

— Dumnezeule, Nat, ce e cu tine?

— Am uitat unde sunt, a bolborosit, părând jenat.

S-a așezat și și-a întins mâinile, descleștându-și degetele. Apoi a căscat lung, ca o pisică; puteam să îi văd cerul gurii roșu și dungat. Pielea jachetei de pe el a pârâit. Mi-a zâmbit.

— Ai avut o cină pe cinste?

— Mmm. Extra-picantă.

— Ce-i la TV?

Ne-am uitat amândoi la ecran. O voce masculină a anunțat că subiectul din seara aia urma să fie dacă vârsta la care te poți declara homosexual poate fi sub cea de șaisprezece ani. Cu viteza luminii a sărit instantaneu și a apăsat butonul *off,* cu privirea încruntată.

— Mă interesa, am protestat.

— Ei bine, pe mine nu.

— Ai avut o zi proastă la birou?

Când l-am întrebat cu ce se ocupă, Nat mi-a dat de înțeles ca data viitoare să nu-l mai întreb. Am rămas cu impresia că e de partea dubioasă a lucrurilor.

— Las-o baltă, a spus scurt.

— Dar...

— Nu vreau să mă uit la căcatul ăla de televizor toată seara ca un tâmpit, da? Îți putrezește creierul, tu doar stai acolo în timp ce auzi bla bla bla-uri din alea.

— Uite ce e, l-am întrerupt, fiind acum la fel de nervoasă ca și el, asta se întâmplă să fie casa mea, nu a ta, și dacă vreau să mă uit la televizor toată noaptea fii sigur că asta o să fac.

M-am ridicat și am aprins televizorul cu sfidare. Nat s-a holbat la mine, cu ochii de un

verde aprins și extrem de nervoși. M-am uitat înapoi la el, cu mâinile în șold. Brusc s-a depărtat de mine și a dat un pumn în perete. Tencuiala a crăpat și el a lăsat să-i scape o înjurătură îngrozitoare. A urmat o pauză după care eu am început să chicotesc. Tensiunea s-a dezumflat ca un balon. Nat zâmbea și el, deși încă părea supărat. Își pipăia pumnul cu cealaltă mână.

Am închis televizorul și m-am așezat pe canapea. S-a așezat și el lângă mine. M-am întins să îi ating pumnul, iar degetele de la mâna cea sănătoasă m-au prins de mână.

— Ce naiba ți-a venit?

S-a uitat la mine cu o privire blândă.

— Nu pot să-ți explic, a spus. Nu mă întreba. Chiar îmi pare rău pentru peretele ăla.

Am desființat peretele cu o fluturare de mână în aer. Observasem și înainte cum culoarea ochilor lui se schimbă în funcție de starea în care se află. Acum erau mari, de un gri deschis, implorând.

— Nu e mereu la fel, nu-i așa? a spus mai mult pentru el.

— Ce nu e?

— Să o lăsăm baltă, a spus repede. M-am săturat să vorbesc despre asta. Ți-am adus ceva de fumat.

A scos o pungă de tutun din buzunar.

— Rulez una dacă vrei.

— OK, am spus holbându-mă la el, simțind că ceva foarte important rămâne nerezolvat. Dar...

Și-a tras mâna și a început să mărunțească iarba printre degete.

— Las-o așa, OK? a spus fără să se uite la mine.

Am ridicat din umeri și m-am dus să iau o bere.

* * *

Ceva era în neregulă în galerie. Am simțit-o de cum am intrat, a doua zi. Puteai tăia aerul cu cuțitul. Shelley a apărut repede din birou, cu brățările mai silențioase decât de obicei, tocurile agitându-se pe podea, bătând un ritm inegal. Părea ușurată că mă vede.

— Sam, a exclamat. Te-a sunat Harriet? Ai auzit?

— Ce să aud?

— Ce s-a întâmplat ieri, jaful.

M-am uitat în jur.

— Pictura din consola principală a dispărut, am observat.

— Da, adică nu pe ea au furat-o. Am mutat-o eu în spate. Dar restul tablourilor care erau acolo au fost furate. Încă încercăm să reconstituim ce se afla acolo.

— Căcat, am spus încet. Ce lucru teribil.

Shelley m-a condus până în birou. Harriet stătea la biroul lui Judith, cu ochii roșii și afundați în orbite. Era clar într-o pasă proastă. În fața ei erau agendele cu inventarul și fișele picturilor. Făcea un fel de listă. Standul cu picturi, o ramă imensă din mahon, care se deschidea în două locuri în formă de V, stătea în spatele ei, gol.

— Bună, Sam, a spus pe o voce stinsă. Ți-a spus Shelley ce s-a întâmplat?

— Doar titlul, a spus Shelley, tu ai fost aici. Povestește-i.

A plecat să facă niște cafea. Harriet a început să povestească, cu vocea încă leșinată. Povestea părea un automatism deja ; probabil o repetase de câteva ori deja. Fusese, a spus ea, o zi liniștită, atât de liniștită încât Shelley s-a dus mai devreme acasă, lăsând-o pe Harriet să închidă la șase și jumătate, ora normală de închidere. Nimeni nu mai intrase. Apoi, la cinci și jumătate, a sunat Johnny. Căutând intimitate, Harriet s-a dus în biroul din spate să vorbească la unul din telefoanele de acolo.

Se certau când a sunat soneria, indicând că cineva a intrat în galerie. I-a luat puțin – nu mai mult de treizeci de secunde, a spus ea cu sinceritate – să îi spună lui Johnny să aștepte. Când a ieșit din birou în galerie, soneria s-a auzit pentru a doua oară ; ușa deja se închidea. A presupus că oricine ar fi fost cel care a intrat s-a uitat în jur și a plecat imediat, ceea ce se mai întâmplă.

Apoi a observat că picturile dispăruseră. A fugit în stradă. Nevrând să lase galeria nesupravegheată, a întins gâtul în stradă, dar deja se întunecase. Tot ce-și amintește în legătură cu persoana pe care o văzuse dispărând era spatele, într-o pelerină de ploaie cu curea. Era cel mai probabil un bărbat, după înălțime și lățimea umerilor. Avea părul închis la culoare. Asta era tot.

Apoi ea și Shelley și-au petrecut seara la secția de poliție din Vine Street. Shelley vorbise la telefon cu compania de asigurări la prima oră a dimineții și părea să nu existe probleme.

— Cum a reacționat poliția? am întrebat.

— Deloc rău. I-au spus lui Harriet că a fost o bleagă, dar nu era ceva nou pentru mine sau pentru ea. Totul părea rutină.

— Ei cred că nu o să recuperăm nici o pictură, a adăugat Harriet pe un ton supus.

— Dar nici nu vrem asta, a spus Shelley înviorată. Decât dacă le găsesc imediat, bineînțeles. Dar dacă luăm banii, o să trebuiască să plătim înapoi agenția de asigurare la prețul de vânzare și nu ieșim bine deloc. Or să ajungă probabil în vreun stand în piața Portobello.

— Deci ați aflat ce a fost furat? am întrebat.

Conținutul standului era schimbat frecvent: când se vindea vreun tablou, se aducea imediat altceva în schimb. Eu nu știam niciodată cu precizie ce se află acolo. Shelley a făcut un gest spre agendele cu inventar și spre mormanul de fișe.

— Lucrăm la ele de vreo oră. Bineînțeles că celor de la asigurare le-am spus că le putem da fără probleme o listă cu prețurile. Dacă le-aș fi spus că nu suntem sută la sută siguri ce a fost acolo, ar fi folosit asta ca o scuză ca să întârzie plata. Așa că încercăm să ne amintim ce a fost în stand și să verificăm cu fișele și cu vânzările.

— Erau în jur de douăzeci sau douăzeci și cinci de tablouri acolo, a adăugat Harriet. Îmi amintesc câteva. Și am sunat-o pe Judith și mi-a confirmat majoritatea din ele.

Am reușit să-mi amintesc cinci tablouri pe care le văzusem în stand, dar erau deja pe lista lui Harriet și a lui Judith. Harriet și

Shelley au petrecut restul zilei încercând să le găsească şi pe celelalte, timp în care eu am stat la recepţie înmânând pliante cu informaţii despre artişti şi fotocopii cu recenzii favorabile galeriei.

Ca să nu mor de plictiseală, îmi făceam în cap o listă cu întrebările pe care să i le pun lui Walter în seara aceea. Nu părea să ştie că Laura Archer m-a contactat şi voiam să scot tot ce ştia despre ea. De asemenea am presupus că Judith Frank a povestit familiei Hammond despre mine, dar cât ştiau şi de ce l-au pus pe Walter să mă urmărească – sau venea doar din partea lui Catherine? Aveam capul plin de speculaţii, iar faptul că oamenii mă întrerupeau cu întrebări despre tablouri mă frustra la maxim.

La şase şi jumătate mi-am luat la revedere de la Shelley şi Harriet, care erau încă în birou. Se vedea clar că Shelley e nervoasă şi nu îi mai dădeam multe şanse lui Harriet în galeria Shelley Frank Art. Mi-a fost milă de ea. Singurul aspect pozitiv al acestei poveşti era cearta ei cu Johnny. Poate se despărţeau. Ar fi fost un pas înainte în viaţa ei.

Muream de foame. M-am oprit la Soho Tratorria pentru o porţie de ravioli cu unt şi câteva pahare de vin roşu şi apoi m-am îndreptat spre Fulham să îl văd pe Walter. Întâlnirea era la nouă, dar plănuisem să ajung la opt şi jumătate, să îl iau prin surprindere.

Îmi tot spuneam că nu are nici un sens să mai speculez. Dar tot îmi amintesc acel restaurant cu canapele portocalii şi cum am aşteptat

douăzeci de minute după nota de plată, şi mă întrebam ce s-ar fi întâmplat dacă m-aş fi dus pur şi simplu la casă şi aş fi plătit acolo, plecând mult mai devreme. Uneori lucruri neînsemnate precum asta fac diferenţa între viaţă şi moarte.

Traficul era îngrozitor şi când am ajuns la Randolph Terrace strada era plină ochi de maşini parcate. Când am trecut pe lângă numărul paisprezece, căutând un loc de parcare, m-am uitat în sus şi l-am văzut pe Walter la geam. Se sprijinea de geam, cu mâinile atârnând pe lângă corp, cu faţa distorsionată de spaimă. Credeam că se uită după mine şi am frânat, intenţionând să deschid fereastra şi să îi fac cu mâna. Dar nu îmi mai rămăsese nimic de făcut, nimic ca să îl pot salva.

A durat practic două secunde, poate mai puţin, dar am avut senzaţia că totul a rulat cu încetinitorul. A părut cel mai uşor lucru din lume, ca şi cum doar s-a sprijinit de geam până când a trecut prin el pe partea cealaltă. Mai întâi cu capul, spărgând geamul de parcă ar fi fost o fereastră artificială, pentru cascadorii, o foiţă subţire, apoi a urmat restul corpului. Am auzit sunetul întâi, cum crapă, cum se sparge, dar părea cu totul deconectat de realitate. Apoi întreg corpul s-a aruncat în aer, direct de la etajul al treilea, bucăţi de geam curgând în jurul lui ca nişte bucăţi de gheaţă spartă, strălucind când prindeau lumina lămpilor de pe stradă.

A căzut în faţa casei ca un manechin împăiat într-o acrobaţie pentru film. Timp de

câteva secunde m-am îndoit că ar fi el. Părea să fie o glumă, mâinile și picioarele rășchirate în aer, corpul greu ca plumbul, nici urmă de luptă împotriva inevitabilului. Zgomotul pe care l-a făcut când a atins pământul era nimic în comparație cu cel al geamului spart. A fost un sunet înfundat și nenatural. Câteva bucăți de geam fuseseră mai încete decât el. Căzuseră deasupra cadavrului ca o explozie de confetti, scoțând câte un clinchet când atingeau pământul.

Ajunsesem prea târziu.

Am rămas în mașină, paralizată, fără să îmi vină să cred, cu piciorul încă pe pedala de frână. M-am uitat în sus la fereastra spartă. Nici o mișcare. Nu era nimeni acolo. Nimeni nu a ieșit valvârtej pe ușă, cu fața vinovată ascunsă sub o pălărie.

Lumea începuse să se strângă pe stradă. Vecinii ieșiseră și se uitau terifiați la cadavru. Cineva a țipat, un țipăt scurt, ca și cum abia respira de panică. Am auzit pași grăbiți în spatele meu și m-am întors să mă uit, dar era un bărbat necunoscut. Nu s-a uitat la dubiță, a traversat în fugă strada și s-a oprit lângă cadavru.

— E mort, a țipat o femeie. Mort, mort, mort.

Vocile se auzeau clar în aerul nemișcat.

— S-ar putea să nu fie, a spus bărbatul fără speranță. Ar putea să fie încă în viață.

Cealaltă femeie își revenise din șoc, reușind să se miște și să îngenuncheze în fața cadavrului, atingându-l. Nu vedeam ce face.

— Nu, e mort, a spus pe o voce de-un calm care compensa panica prietenei ei. E mort. Are gâtul rupt. Karen, hai înăuntru. Sun la poliție.

Nu-mi permiteam să fiu din nou în atenția poliției, nu după cele întâmplate cu Lee. Am apăsat piciorul de pe accelerație și am alunecat încet în noapte. Speram din tot sufletul să nu-mi fi luat nimeni numărul de înmatriculare.

* * *

Am parcat în fața casei și am așteptat. Fiecare etaj era luminat. Era o clădire impresionantă, elegantă, ceva mai departe de stradă, înconjurată de o curte interioară, cu un garaj mare pentru două mașini în stânga ei. Ușa garajului era coborâtă, așa că nu aveam cum să știu cine e acasă. Oricum, nu credeam că persoana pe care o aștept își folosește mașina.

Au trecut zece minute. Apoi a venit un taxi și a parcat în fața mașinii mele. M-am lăsat în jos. Catherine Hammond a ieșit, a plătit taxiul și a intrat foarte grăbită în casă. Era îmbrăcată în haina ei bleumarin cu guler de blană, trasă astfel încât să-i acopere partea de jos a feței. I-am dat cinci minute după care am sunat la ușă.

A răspuns o menajeră filipineză într-o rochie neagră cu un șorț alb imaculat. A ținut ușa pe jumătate deschisă și a întrebat:

— Da, cine este, vă rog?

— Aș vrea să vorbesc cu doamna Hammond, am spus trecând de ea ca să nu-mi poată

trânti ușa în nas. Nu a făcut-o. În schimb s-a uitat urât la mine, închizând-o în spatele meu.

— Nu știu dacă e aici, a spus. Merg să văd.

— Știu că e înăuntru. Spune-i că o caută Sam Jones și că ar fi bine să mă primească imediat.

Menajera mi-a aruncat o privire și s-a dus sus. Am așteptat. Holul era larg și avea gresie albă și neagră dispusă într-un model diagonal. Lângă mine se afla o masă lustruită ; pe ea se vedea un aranjament floral elaborat, într-o vază de porțelan, încadrat de două sfeșnice aurii, în care erau două lumânări perfect albe, neîncepute. Probabil erau schimbate și dacă erau aprinse măcar o dată. Deasupra mesei stătea atârnată o oglindă uriașă, sculptată și lustruită cu migală.

Din centrul holului începea o scară cu o balustradă minuțios lucrată, cu treptele îmbrăcate în bucăți mari de mochetă neagră. Marginile treptelor erau vopsite în alb. Holul avea trei uși. Două erau închise. A treia, pe jumătate deschisă, dădea spre altă scară, aceasta mergând la subsol. La baza scărilor era un stativ din lemn vechi, care susținea o altă vază de porțelan umplută cu alt aranjament floral. Câtă imaginație.

M-am privit în oglinda aurie. Eram încadrată de cele două sfeșnice și a trebuit să mă ridic pe vârfuri ca să mă văd deasupra florilor scumpe. Nu mă încadram în decor. Nu eram destul de „lustruită". Și aveam privirea sălbatică.

De sus s-a auzit o ușă deschizându-se și închizându-se la loc. Catherine Hammond a coborât pe scara principală. Avea mâna pe balustradă, dar nu se ținea de ea, o folosea ca pe ceva la îndemână peste care să-și treacă degetele. S-a oprit înainte să se termine treptele și s-a uitat lung la mine, cu mâna odihnindu-se pe stâlpul balustradei. Era frumoasă și calmă ca întotdeauna. Dacă nu observai expresia din ochii ei.

— Pot să întreb despre ce este vorba? a spus înțepată.

— Chiar nu știți, doamnă Hammond?

— Mai mult ca sigur că nu. Are legătură cu galeria pentru care lucrezi? Și dacă da, sunt surprinsă că nu poate aștepta până mâine.

Purta un halat bleumarin din mătase peste pijamalele din același material. Piciorul ei delicat și lung se termina în papuci de catifea. Probabil se schimbase în grabă; aș fi fost convinsă că a stat acasă toată seara dacă nu aș fi văzut-o intrând în casă cu ochii mei.

— În legătură cu Walter Quincy, am spus. Secretarul-confident. Acum retras permanent din funcție.

A căscat ochii. Erau de o culoare extraordinară, ochii ei gri deschis contrastând perfect cu pielea.

— De unde știi? a izbucnit. Apoi a părut înspăimântată.

— Am fost acolo, doamnă Hammond, am spus. L-am văzut cum a murit acum mai puțin de douăzeci de minute. Așa știu. Dar dumneavoastră?

18

Catherine Hammond se holba la mine ca și cum aș fi fost Lady Macbeth și fantoma lui Banquo era la umărul meu. Nu m-am întors să verific.

— L-ai *văzut* murind? repetă ea cu vocea pierdută. Nu înțeleg.

Și-a trecut mâna prin păr, repetând acel tic nervos pe care îl mai văzusem.

— Ai fost acolo și tu, din moment ce știi că Walter e mort.

— Eu...

A aruncat o privire în jurul ei. Menajera dispăruse, și totuși a spus:

— Să mergem în camera cu picturi.

Fără să aștepte vreun răspuns a coborât și restul de trepte, a deschis una din uși și a trecut de ea, uitându-se la mine. Papucii ei nu scoteau nici un zgomot pe gresia din hol. Am urmat-o și am ajuns în living. Întinzându-se de-a lungul casei, cu ferestre arcuite în fiecare capăt, era mobilat ca și holul cu o remarcabilă opulență represivă: mocheta albă ca laptele și groasă ca o cremă, mese de mahon netezite până la strălucire, o mulțime de canapele și fotolii din brocart, aranjate cu gust, așezate pe picioare curbate aurii. Perdele din

catifea atârnau în mănunchiuri grele la fiecare fereastră. Singurele lucruri care nu se potriveau erau tablourile de pe pereți. Erau tranșant de moderne.

Catherine Hammond s-a așezat în mijlocul unei canapele de brocart. Materialul abundent fusese prins într-un model regulat, cu nasturi îmbrăcați. Se uita înainte, cu picioarele într-o parte, cu pantalonii bleumarin de mătase evazați învelindu-i gambele. Poza într-un fel; mi-a amintit de o reclamă la Jean Muir din *Vogue*. Dar îi lipsea privirea goală a modelului. Ea se gândea prea adânc.

M-am așezat pe canapeaua de vizavi. Era tare și inconfortabilă și adânciturile făcute de nasturi se strângeau în mod neașteptat sub mine. Mă simțeam nesigură stând acolo pe micile cratere. Dar asta nu părea să o deranjeze pe gazdă. În spatele meu erau niște perne din tafta, dar erau și ele tari ca pietrele.

— Știu că ai ieșit în seara asta, am spus. Am stat în fața casei tale douăzeci de minute. Am văzut taxiul cu care ai venit; i-am luat numărul. Cred că te-ai schimbat în grabă. Pun pariu că lucrurile tale sunt împrăștiate peste tot prin dormitor.

A deschis gura, dar nu a spus nimic. Și-a trecut din nou mâinile prin păr.

Într-un final a spus încet:

— Bine. Am fost acolo. M-a sunat. Mi-a spus că trebuie să mă vadă imediat. Mi-a spus că urma să te duci la el și că a fost întrebat în legătură cu Lee. Îi era frică de tine. L-ai amenințat și îi era teamă că am să cred că m-a trădat.

— Cu siguranță prea târziu. Eu și Walter am avut o discuție lungă aseară.

S-a încruntat. Nu mă încălzeau cunoștințele ei.

— Nu înțeleg ce te interesează pe tine! a spus cu dispreț. Cum îndrăznești să-l interoghezi pe asistentul meu despre viața mea personală?

— Oricum e prea târziu pentru replica asta. Trebuia să o încerci când am intrat pe ușă.

— Ești o...

— Nu e loc de vorbe grele, doamnă Hammond. Să îți spun de ce mă interesează? Lee Jackson a însemnat mult pentru mine. Și am impresia că mie îmi pasă mai mult de ce s-a întâmplat cu ea decât îți pasă ție.

— Nu e adevărat, a urlat ea, ridicându-se pe jumătate de pe canapea.

— Atunci spune-mi ce s-a întâmplat în seara asta la apartamentul lui Walter Quincy. Dacă nu are legătură cu moartea lui Lee, o las baltă.

S-a uitat fix la mine, așezându-se din nou pe canapea. Știam că face niște calcule.

După un minut sau ceva de genul ăsta, a spus:

— Walter m-a sunat. Era disperat; mi-a spus că trebuie să vin imediat. Am chemat un taxi, dar mi-a luat mult până să ajung. I-am spus șoferului să oprească la capătul străzii. Voiam să iau o gură de aer înainte să intru. Credeam că Walter urma să facă o criză urâtă și numai gândul mă îngrozea.

— De ce să facă o criză?

Privirile noastre s-au întâlnit.

— Era obsedat de mine, a spus, de parcă nu ar fi fost cel mai evident lucru. Era teribil de gelos și posesiv. Era tare dificil.

— Atunci de ce te-ai mai dus să îl vezi, dacă te înspăimânta gândul unei crize? De ce nu i-ai spus să aștepte până a doua zi la lucru?

Știam dinainte ce urma să răspundă.

— Credeam – nu știam ce are de gând să facă. Era depresiv, știi? A fost diagnosticat. Și aveam toate motivele să mă îngrijorez.

S-a uitat în jos.

— Am ajuns acolo prea târziu. Poate și-a imaginat că nu mai ajung deloc, că eram furioasă pe el pentru că a vorbit cu tine. Așa că s-a sinucis.

În fața mea era un taburet din brocart, cu picioare aurite și bondoace. Mi-am proptit cizmele pe el și m-am aplecat spre ea.

— Deci nu erai cu el în apartament?

— Nu, mergeam către casa lui. Am auzit geamul spart și l-am văzut cum a zburat...

A făcut o pauză. Puteam să jur că o face intenționat.

— M-am întors imediat și am început să merg pe drumul pe care venisem. Am chemat aproape imediat un taxi și am venit direct aici.

M-am uitat la ea. În mod bizar i-am crezut povestea. Dar știam la fel de sigur cum știam că stau acolo că, de asemenea, scoate minciuni printre dinți.

De afară s-a auzit un scrâșnet; o cheie întorcându-se în broasca ușii principale. Am tresărit. Am fost bucuroasă că și Catherine Hammond a făcut la fel.

— Catherine, unde ești? se auzi vocea lui Clifford Hammond din hol.

— Sunt aici, i-a răspuns ea, dar...

Și-a făcut apariția în dreptul ușii, deja posomorât. Când m-a văzut, stând în fața soției lui, evident ieșită din decorul livingului său dichisit, în blugi și geaca mea de piele, cu cizmele de piele pe taburet, starea i s-a adâncit și mai mult, trasând urme adânci pe frunte și de-o parte și de alta a gurii. Sprâncenele i s-au împreunat.

— Ce caută *ea* aici? a spus către soția lui.

Nu-și dăduse jos haina. Era din vicuna neagră și părea grea ca o piatră de moară în jurul gâtului. Părul lui grizonat era atât de lins, că probabil și-l aranjase în oglinda din hol. Vanitate, vanitate. Stătea acolo, în dreptul ușii, cu picioarele puțin depărtate, încât corpul forma un triunghi negru, uitându-se fix la mine.

— A venit să-mi spună ceva, a spus Catherine Hammond, cu vocea tremurând pentru prima oară în seara aceea.

M-am gândit că probabil a realizat ce se întâmplase, venind acasă, găsind-o pe ea în pijamalele de mătase pe canapeaua de brocart în opulentul living.

— Walter, a spus ea. E mort.

Clifford Hammond nu a exclamat: „Walter, mort? Cum? De ce?", ci pur și simplu a rămas acolo, fără să se miște, cu ochii fixați pe mine

ca și cum ar fi crezut că, dacă se holbează îndeajuns de mult, mă poate face să dispar prin evaporare.

— Și de ce a venit domnișoara Jones să te informeze? a întrebat. Cu siguranță că a avut un motiv.

Sarcasmul din spusele lui probabil trebuia să mă facă să albesc și să mor. În schimb am încercat să par înfloritoare.

— L-am văzut cum a murit, am spus, și dintr-o coincidență, la fel și soția ta. E bine că avem ceva în comun.

— Ce înseamnă asta?

S-a întors imediat către Catherine.

— Ce s-a întâmplat? Ce căutai tu acolo?

— Walter s-a aruncat pe geam, a spus cu grijă. M-a sunat să vin să-l văd. Nu am apucat să ajung. Eram în stradă.

— Și domnișoara Jones unde era?

Amândoi s-au uitat la mine. Clifford, ca un avocat care acuză; Catherine cu nedumerire.

— Eram și eu tot pe stradă, am spus, și nu pot să spun că am văzut-o pe doamna Hammond.

— Asta pentru că probabil nu ai fost deloc acolo, a pronunțat apăsat Clifford Hammond ca și cum aș fi fost în boxa acuzaților. Sau poate pentru că ai fost mai aproape. Poate ai fost în apartament cu el.

Dar nu era nici un juriu pe care să-l impresioneze.

— Va trebui să reiei povestea, am spus. Soția ta tocmai mi-a sugerat că Walter s-a sinucis din cauză că era obsedat de ea. Acum încerci să-mi pui mie în cârcă moartea lui.

Ar trebui să vorbiți. Comunicarea este atât de importantă într-o relație.

Nu știam cât de adânc pot lovi cu asta. Clifford Hammond s-a făcut alb ca varul. Ridurile feței au devenit dintr-odată pământii în contrast cu paloarea. Catherine Hammond încremenise pe canapea. I-am urmărit, sperând ca unul din ei să spună ceva revelator. Dar nu era ziua mea norocoasă. Știam deja asta.

— Ieși afară din casa mea, acum! a spus el. Acum!

— Ce, așa repede? Sunt atâtea subiecte pe care nu le-am atins. Eu și Walter am avut o discuție lungă azi-noapte. Voiam să vă întreb despre niște lucruri pe care le-am aflat...

— Afară, a zbierat Clifford, pierzându-și de tot controlul.

Am ridicat din umeri:

— Deci până aici am fost bine-venită, am spus închizându-mi fermoarul jachetei. Presupun că nu aveai de gând să mă amenințI cu poliția dacă aș fi refuzat să plec. Îmi imaginez că nu ai fi vrut să le explici prezența mea aici.

Clifford Hammond a deschis gura în formă de „A". Fața lui se aprinsese.

— Nu, nu mai spune „afară" încă o dată, am zis.

M-am uitat la Catherine, care încă era o statuie de gheață. Avea nevoie de o găleată de apă fierbinte să o dezgheț de pe canapea.

— La revedere, doamnă Hammond. Sunt sigură că o să ne revedem. Probabil că o să

continuăm plăcuta conversație despre cunoștințele noastre comune. Acum bruiată.

Și-a îndreptat privirea asupra mea, singura chestie din tot corpul care i se mișca. Avea niște ochi extraordinari: plini de o ură furioasă, un resentiment teribil, pe care, ca mai toată treaba asta murdară, nu îl pricepeam. Ochii ei gri contrastau cu pielea măslinie, părând două raze de ură. În momentul ăla m-ar fi omorât dacă ar fi putut.

Clifford Hammond s-a dat la o parte ca să-mi facă loc, evitând ostentativ orice contact cu mine. Mai, mai că mă așteptam să facă un gest victorian cu mantaua, ca o femeie virtuoasă care trece furioasă pe lângă o femeie ușoară. Nu prea îmi plăcea postura de dușman al poporului, dar am ieșit afară, cu capul sus, lăsând ușa să se trântească în urma mea. În timp ce coboram scările am auzit balamalele protestând. Familia Hammond urma să aibă o foarte interesantă conversație.

* * *

Nat mă aștepta, făcând ture în fața casei. Am parcat și el mi-a deschis ușa din dreptul șoferului.

— Unde ai fost? a spus. Aștept de ore în șir.

Am deschis ușa de la intrare și am aprins luminile în atelier, niște neoane fără milă care luminau orice colțișor întunecat și orice pânză de păianjen de pe tavan.

M-am întors să-l privesc pe Nat. A tot plouat în seara aia, nu rău, dar stătuse în ploaie.

Părul îi era dat pe spate și umerii pelerinei de ploaie căzuți. Fără șuvița de păr care îi venea peste față, avea o figură de-a dreptul urâtă. Oasele erau prea proeminente, prea ascuțite pentru pielea lui subțire; pomeții păreau că o să-i taie obrazul când zâmbește. În lumina aceea, ochii lui sclipeau verde aprins. I-am atins fața. Era de asemenea udă, dar pielea îi ardea.

— Ești fleașcă, am spus. Trebuie să fi stat afară cu anii.

— Ore, ți-am spus. Nu mai contează acum.

Mi-a luat mâna în mâna lui. Degetele erau atât de lungi și ciudat articulate încât cu greu păreau umane; mai degrabă mâini de extraterestru. Ca și fața, erau foarte fierbinți.

— Cred că ai febră, am spus. Arzi ca un cuptor.

Mi-a băgat mâna sub haina și tricoul lui, printre nasturi, direct pe coaste. Aproape că-mi pârlea degetele. Nu-mi păsa. Mi-l aminteam pe Walter aruncându-se cu capul înainte prin fereastră, fără măcar să pună mâinile în față să se salveze. Și sunetul pe care îl făcuse când a atins pământul.

— Ce este? m-a întrebat absorbit, apăsându-și degetele peste ale mele.

— Nimic, am spus. Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Dar...

— Nu. Las-o așa.

Mi-am presat corpul de al lui, sub haină. Îl simțeam încărcat cu energie, gata să explodeze,

ca o grenadă fără cui; îmi spusesem odată că ar fi singurul lucru care l-ar putea opri.

— Vreau să simt că trăiesc, am spus. Fă-mă să mă simt vie.

Știa exact ce voiam să spun; era în aceeași stare cu a mea. Picături reci pe față și pe mâini, pielea alunecoasă plină de transpirație fierbinte, cu gust sărat și excitant. Ne-am luptat toată noaptea ca niște animale, într-o liniște stranie, singurul sunet fiind cel al corpurilor noastre care se întâlneau, se pătrundeau, se luptau disperate unul cu altul, găsind eliberare numai ca să o ia de la început, niciodată satisfăcute, fără liniște și lacome, din când în când violente. Voiam să îl rănesc, să îl pedepsesc, și toate emoțiile mele își găseau ecou în ochii lui ca și cum m-aș fi văzut pe mine în el. Deși muream de somn, nu am putut să mă opresc; pofta cărnii trecea peste orice și m-a condus până când am rămas epuizată, am clacat, doar ca să mă trezesc după puțin timp cu aceeași poftă de a mă izbi de el până la dispariție, de corpul lui reînnoit și vioi ca întotdeauna.

Când am adormit l-am visat pe Walter, sute de Walter căzând de la aceeași fereastră, iar și iar, ca și cum corpurile care nu se mai terminau erau de fapt oile pe care ar fi trebuit să le număr ca să adorm. Uneori se transforma în Humpty Dumpty, un ou uriaș cu mânuțe și picioruțe, coaja fărâmițându-se într-o sută de bucăți la picioarele zidului. Dar de multe ori era Walter, iar sunetul pe care îl făcea când atingea pământul nu era cel al unei coji de

ou, ci al unui corp de om, în cădere, ca un sac de nisip, şi apoi liniște.

Aveam să mă trezesc îngrozită şi memoria mi-ar fi reamintit că nu a fost vis, ci realitate. Aş fi văzut-o pe Catherine Hammond pe canapeaua ei de brocart, în halatul de mătase şi pijamaua ei cu luciu întunecat. Nimic nu se schimbase. Ştiam că minţise.

19

Apoi, într-un final a venit dimineața; iar visele cu Walter care tot cădea de la geam, care se repetau ca o placă stricată, au dispărut în întuneric. Mi-am deschis ochii în lumina clară a dimineții. Nat era ghemuit în spatele meu, dar dormea atât de adânc încât m-am desprins din brațele lui și m-am îmbrăcat fără să-l fac măcar să tresară.

Mă simțeam țeapănă și mă durea tot corpul, iar când m-am uitat la mine goală în oglindă, am înțeles de ce. Aveam vânătăi ca niște urme de degete murdare pe toate încheieturile. Încă îi mai puteam simți mâinile lui Nat strîngându-mă. Și mai multe vânătăi împrăștiate pe pulpe, iar pielea de sub un braț avea urme de dinți.

Nu mă plângeam de tratament necivilizat; nici eu nu l-am lăsat nemarcat. Dar nu asta mă îngrijora. Ci felul în care a sărit scânteia, ce anume a încurajat asta, din nou, ceva care nu ar fi trebuit scos la iveală. Odată ce ai ridicat capacul nu mai poți închide la loc cutia.

Am tras pe mine jeanșii mei negri și puloverul negru cu guler sport. Mi-am prins părul în vârful capului cu clame și m-am machiat cu grijă: pudră albă, tuș negru, ruj

roşu. Apoi mi-am umplut toate găurile din urechi cu cercei de argint şi degetele cu inele de argint. M-am uitat în oglindă. Era efectul pe care voisem să-l obţin. Părea că mă doare în fund de toată lumea.

Era ciudat să împing uşa masivă de sticlă şi să intru în galeria Shelley Frank Fine Art ca şi cum nimic nu se întâmplase. Ştiind că Hammond are interes financiar în galerie, mă aşteptam oarecum să o fi sunat pe Judith cerându-i să mă dea urgent afară. Puteam să-i dau în judecată pentru concediere nedreaptă. Dar totul părea normal. Judith nici măcar nu venise la muncă în ziua aia.

Shelley avea o cană de cafea în mână, o farfurie cu biscuiţi şi o listă cu sarcini pentru mine, lungă cât mâna ei. Să sun la expeditori, să trimit lista finală cu tablourile furate agenţiei de asigurări, să aduc pliante cu biografiile artiştilor, că erau pe terminate...

La jumătatea listei a făcut o pauză, fixându-şi privirile asupra mea.

— A, Sam, apropo, voiam să te întreb – parcă a trecut atât de mult timp de când ai venit aici pentru prima dată...

Numai câteva săptămâni, m-am gândit eu. Dar oricum, Shelley se mişca atât de repede, ce erau pentru ea câteva luni, pentru alţii erau doar câteva săptămâni.

— Dar te mai gândeşti în continuare la ce mi-ai spus atunci, la Lee şi la iubita ei secretă şi aşa mai departe? Pentru că i-am spus lui Judith după ce am vorbit cu tine – eram şi eu destul de intrigată – şi a turnat atâta apă

rece peste, încât m-am dezumflat de tot. Tot felul de metafore.

Mâncam o Mocha Macaroon Fancy și intenționat am așteptat până am terminat-o, lingându-mi degetele, înainte să răspund. Voiam să văd dacă pare preocupată, în așteptarea răspunsului. Dar pe fața ei nu se citea nimic în afară de curiozitate.

Am negat din cap.

— Și eu eram destul de intrigată după moartea lui Lee, am spus. Acum că mă uit înapoi, cred că pur și simplu căutam să dau vina pe cineva sau voiam să pară mai complicat decât era. Păcat de Lee, să moară așa. Dar probabil că așa s-a întâmplat. Mi-am dat seama de îndată ce m-am gândit mai bine. Și în ceea ce o privește pe iubita lui Lee, ei bine, asta chiar nu e treaba mea.

Shelley părea ușurată să audă asta.

— A, bun, a spus. O să-i spun lui Judith. Ne-am agitat una pe alta degeaba, nu-i așa? Conspirații și teorii și așa mai departe. Dar lucrurile nu se întâmplă chiar așa cu oamenii pe care îi cunoști. În special cu cei ca Lee.

M-am gândit că Judith ar trebui să știe mai bine, dacă Clifford Hammond a ținut legătura cu ea; dar nici ea nu ar deziluziona-o pe Shelley. Judith o cunoștea prea bine ca să îi încredințeze astfel de informații. Dacă Shelley ar fi știut, nu aș mai fi fost angajată niciodată. Și odată ce m-au luat, Judith probabil s-a decis că ar fi mai evident dacă m-ar da afară așa că m-au păstrat. Și faptul că m-a prezentat familiei Hammond – ce bluf a fost

şi ăla. Dacă Walter Quincy nu ar fi fost un pămpălău sau dacă Laura Archer nu m-ar fi contactat...

Am să mă duc să o văd pe Laura Archer în seara asta. Era singura mea legătură cu familia Hammond. Ceva îmi spunea că ei nu vor mai avea încredere în mine.

* * *

Richard, unul din expeditori, a încurcat nişte documente pe care i le trimisesem săptămâna trecută şi a durat ceva să le dăm de cap. Nu era nimic mai plictisitor decât detaliile de expediere – nu degeaba era Shelley atât de nerăbdătoare să mi le paseze. O oră mai târziu eram la xerox, să fac o copie a listei cu tablouri furate, pe care mi-o dăduse Shelley. Am pus originalul într-un plic şi am scos fişa companiei de asigurări să verific adresa. Şi în acelaşi timp puteam să pun şi lista cu tablourile la dosar. Câtă eficienţă.

Doi tineri se plimbau prin galerie. Ştiam că sunt studenţi la arte după aerul arogant pe care îl afişau amândoi; păreau să spună că oricând ar putea face ceva mult mai bun decât gunoiul ăla comercial. Unul din ei avea părul lung şi slinos şi îşi tot freca pielea capului. Straturi dese de mătreaţă erau împrăştiate pe umerii hainei.

Am pus adresa şi timbrul pe plic, băgându-l în cutia poştală, şi am pus lista la loc în dosar. Apoi am scos-o. Ceva îmi captase atenţia. Două intrări din listă erau în mod inspirat numite *Fără titlu VIII* şi *Fără titlu X* de

Philip Guthrie. Unde am mai văzut eu numele ăsta? Nu-mi amintesc să-i fi văzut picturile, dar fusesem oricum prea ocupată să aranjez galeria pentru expoziţie ca să mă uit în standul cu picturi.

Nu, nu era asta. Am căutat prin memorie încercând să-mi aduc aminte. Deşi în ceaţă totuşi puteam reconstitui momentul. Catherine Hammond, la deschidere, mă întrebase dacă avem picturi de-ale lui Guthrie în stoc. Ştiu acum că încerca să-mi distragă atenţia ca să nu mă duc afară să verific dacă le-a venit şoferul. Aş fi dat peste Walter Quincy. Walter probabil îi spusese că i-am tras clapa şi că e posibil să-l fi văzut la faţă. S-a speriat la gândul că aş putea să-l văd şi să fac legătura cu ea. Şi i-a mers; m-a trimis în cealaltă direcţie, în birou, în timp ce ea a fugit să îi spună personal lui Walter că sunt gata să iasă. Şi aşa a întârziat Walter în seara aceea; era de fapt afară de mult timp, dar nu putea să intre, de frică să nu dea nas în nas cu mine.

Dar când am căutat Philip Guthrie, cardul cu informaţii spunea că toate tablourile fuseseră vândute. Acum două din ele apăreau pe lista celor furate. Cum se putea una ca asta? M-am dus în biroul din spate să scot cutia cu dosarele şi am pus-o pe biroul de recepţie.

Scotocind prin ele, am observat că acele carduri pe care le văzusem la deschidere dispăruseră. Cele care le înlocuiau semănau în toate detaliile, mai puţin unul: nu mai purtau scrisul de mână al lui Harriet care spunea că fuseseră deja vândute – cu mult înainte ca jaful să aibă loc.

20

M-am oprit în fața casei lui Harriet și am stat așa câteva momente, încercată de un sentiment de vină. Imediat ce am aflat despre furt, am presupus că Nat este la mijloc – Nat, care purtase o haină de ploaie asemănătoare cu cea din descrierile lui Harriet, ale cărui afaceri erau înconjurate de mister și care nu a mai arătat nici un interes pentru arta modernă de atunci; ce căuta acolo, dacă nu cumva tatona terenul? Acum era exclus din ecuație și îmi era rușine că gândisem astfel despre el. El nu va afla niciodată, dar eu tot am să-i cumpăr un bax de bere ca să-mi ispășesc vina.

Pe eticheta de lângă sonerie scria „J. Mitchell". La naiba: nu îmi dădusem seama că locuiește cu Johnny. Ei, poate era încă la lucru. Oricum, am apăsat soneria. După câteva momente ușa de la intrare s-a deschis și Harriet a apărut în fața mea.

— A, bună, Sam, a spus, surprinsă că mă vede.

Nu arăta prea bine. Sub ochi avea cearcăne negre și tenul ei părea obosit, avea o nuanță nesănătoasă, pământie. Nu era deloc machiată, iar părul ei, strâns cu un elastic la spate, nu avea pic de strălucire. Era îmbrăcată

într-o pereche de jeanși simpli și purta un pulover larg care probabil îi aparținea lui Johnny. Confortabil.

— Pot să intru? am întrebat.

— Sigur!

M-a condus în living. Era un bârlog de burlac, cu canapele căcănii și mochetă verde închis. Pe peretele din spate era atârnată o vâslă pictată în mov cu dungi verzi. Sub ea erau poze înrămate cu o echipă de opt oameni în acțiune, vâslele ieșite în ceață din cauza mișcării. Johnny era numărul patru. Era transpirat și arăta mai degrabă ca un purcel torturat.

— Vrei ceva de băut? m-a întrebat Harriet puțin nervoasă.

— Nu, mulțumesc. Îl aștepți pe Johnny să se întoarcă în curând?

A negat dând din cap.

— Bun. Deci putem vorbi în liniște. Știi de ce am venit?

M-am așezat pe canapea. Pielea era alunecoasă și îmi era greu să mă prind de ceva.

— Nu, a spus Harriet fără să mă convingă. Ai venit aici cu un motiv? Credeam că ai trecut pe aici ca să vorbim fleacuri.

— Mă tem că nu. E vorba despre tablourile furate de la galerie.

O urmăream cu atenție.

— Am verificat cardurile cu informații. Ai făcut unele noi pentru câteva picturi ale lui Philip Guthrie. Prima dată le-ai trecut ca fiind vândute. Asta m-a făcut să-mi dau seama ce s-a întâmplat.

— Nu... nu știu despre ce vorbești, a spus ea descurajată.

Era cea mai proastă mincinoasă pe care am văzut-o vreodată, atât de incompetentă că te înduioșa.

— Să fim serioase, Harriet. Săptămâna trecută tablourile erau trecute, cu scrisul tău de mână, ca fiind vândute. Apoi brusc, vai, tot conținutul standului a fost furat când tu erai în biroul din spate – vai, îmi cer scuze tuturor pentru asta – și acum cardurile lui Guthrie spun că tablourile sunt în stoc și apar pe lista celor furate. Încă nu am vorbit cu Shelley și cu Judith, dar, dacă am să o fac, sunt sigură că îmi vor spune că tu l-ai pus pe Guthrie pe lista companiei de asigurări.

Am făcut o pauză, să văd dacă Harriet vrea să spună ceva. Nu voia.

— E o escrocherie frumușică, am continuat. Un tablou dispare de aici, de acolo; tu le treci ca fiind vândute, ca nimeni să nu le caute pe termen scurt, și speri ca până la următorul inventar, când schimbi cardul și spui că tabloul este încă în galerie, nimeni să nu-și aducă aminte că trebuia să fi fost vândute. Se vând atâtea în fiecare zi încât ar fi putut să țină. Și la inventar e ușor de trecut peste câteva picturi lipsă; poate că s-au prins de alte picturi sau poate au fost zgâriate. Oricine acceptă mici pierderi. Nimeni nu avea să observe că lipsesc tablourile.

Cearcănele negre de sub ochii lui Harriet păreau că s-au adâncit.

— M-am întrebat de ce vrei să regizezi furtul, am continuat, dar după aceea mi-am adus aminte că la deschidere Shelley mi-a

spus că vrea să facă inventarul în câteva săptămâni. De obicei asta nu se întâmplă decât prin august, nu? Până atunci ai fi fost în siguranță. Poate că până în august nici nu ai mai fi lucrat în galerie și nimeni nu ți-ar fi pus ție în cârcă câteva tablouri care lipsesc de ceva vreme. Dar asta venea prea curând. Nu puteai să-ți asumi riscul să te întrebe cineva de Guthrie – fața te-ar fi trădat imediat. Așa că te-ai decis să pui la cale un furt. Ce zici de asta?

Harriet a șoptit ceva ce nu am înțeles. A spus din nou:

— Nu am fost eu.

— Fii sinceră, Harriet, am spus tăios, dacă nu ai fost tu, atunci cine? E scrisul tău pe carduri și erai în galerie când au fost furate tablourile...

— Vreau să spun că nu eu am început totul, a spus, pe un ton de toată mila. Nu aș fi făcut-o, nici nu m-aș fi putut gândi singură la așa ceva...

A izbucnit în plâns. M-am dus în bucătărie, de unde am luat ceva de rontăit și m-am întors cu niște șervețele, pe care i le-am dat. Înțelegătoare, grijulie, asta-s eu. Le dau celor interogați cele necesare ca să plângă.

— Atunci cine s-a gândit la asta? am întrebat.

O crezusem din prima. Trebuia să îmi dau seama că Harriet nu ar fi făcut niciodată așa ceva de una singură. Nu pentru că are scrupule – pentru că îi lipsește inițiativa.

— L-am cunoscut la o petrecere.

A mai vărsat niște lacrimi și a rupt o bucată mare de hârtie ca să le șteargă urmele.

— Am stat de vorbă. Johnny nu era acolo. Așa că, știi tu, am băut mult, el avea niște iarbă la el... am depășit măsura. Iar eu i-am povestit despre Johnny, ce ți-am spus și ție, cât e de greu când se așteaptă să merg cu el prin locurile alea scumpe și să plătesc eu.

S-a uitat la mine cu o față jalnică.

— Când am terminat colegiul am rămas cu o datorie imensă. Nu am putut să muncesc în ultimul an pentru că am fost ocupată să-mi pregătesc examenele finale. Managerul meu bancar mi-a înghețat conturile, mi-au oprit accesul la card, iar Johnny insista să ieșim în locurile alea, restaurante, cluburi... În fine, m-a întrebat cât câștig și a spus că e o rușine să mă plătească așa de puțin, că mă exploatează. Atunci am fost de acord. Oricum, eram puțin enervată. Mă făcuse să cred că Shelley și Judith mă jecmănesc.

Probabil că mi-a observat expresia feței, pentru că s-a grăbit să adauge:

— Bineînțeles, știu că nu e adevărat. O grămadă de oameni vor slujbe într-o galerie de artă, iar eu eram norocoasă că am una. Dar e ușor să ajungi să gândești că cineva îți datorează ceva, nu? Mai ales când nimic nu-ți merge bine în viață.

Ultima frază mizerabilă a făcut-o din nou să plângă.

Pe nerăsuflate, a spus:

— Nici nu m-am gândit că e așa de simplu, știi? A fost așa de... simplu. Am așteptat

până am rămas să închid singură după care am pus unul din tablourile lui Guthrie într-o pungă mare și am ieșit cu el sub braț. Am scris la dosar că fusese vândut și nimeni nu a observat nimic. Nu era în stand, era undeva într-un dulap. Timp de o lună am fost îngrozită, apoi pur și simplu am uitat. Shelley a făcut inventarul la începutul lui august și nu credeam că va mai fi unul decât peste un an, cum ai spus și tu. I l-am dat lui, iar el l-a vândut unui dealer care, a spus el, nu punea întrebări. Am luat 250 de lire.

— Și, după un timp, ai mai luat unul.

Harriet s-a uitat la mine ca și cum aș fi lovit-o.

— Datoria mea era de peste trei mii, a spus cu jale, ca să nu mai spun de taxa pentru card. Cele 250 de lire nu au făcut decât să-l calmeze pe managerul meu bancar pentru o perioadă. Dar nu a durat. Așa că atunci când m-a sunat din nou, am fost fericită. Era ca și cum mă ajuta. A doua oară a fost și mai ușor. Și mai e unul despre care tu nu știi. Unul de Petra Debray. Am luat în total trei. La ultimul ajunsese să fie ca o rutină.

Și-a suflat nasul.

— Apoi totul s-a petrecut așa cum ai spus. Shelley a spus că urmează să facă un inventar mai devreme și m-am speriat. L-am sunat și mi-a spus să-mi păstrez calmul, că ea nu poate dovedi absolut nimic, dar eu știam că nu o pot convinge. Știam că dacă mă întreabă dacă am văzut cumva tablourile aș fi spus totul. El s-a gândit la jaf. Și a mers, nu-i așa?

Shelley credea că sunt supărată pentru că am dezamăgit-o, nu pentru că eram direct implicată. Tu ai fost singura care și-a dat seama. Dar trebuie să mă crezi, Sam, i-am spus și lui că totul s-a sfârșit. M-am speriat cumplit. Chiar dacă nu ai fi aflat tu, nu aș mai fi făcut-o. Nu sunt făcută pentru așa ceva.

Pun pariu că el nu a încercat să o facă să se răzgândească. Harriet era un complice riscant; a fost norocos că nu cedase deja și nu spusese totul la poliție.

— Te-a sunat să-ți dea partea?

A dat negativ din cap. Nu am fost surprinsă.

— Atunci de ce nu-mi spui cum îl cheamă? am zis. Deși am o vagă idee cine ar putea fi.

Deja nu se mai punea problema de nici un bax de bere, din motive evidente.

Harriet s-a uitat la mine cu adulație.

— Tu știi totul! a spus. Bineînțeles, am uitat că îl cunoști.

— Ca să vezi...

Părea confuză.

— Așa l-am cunoscut prima dată, în casa unde a murit Lee. Mai fusese acolo o petrecere unde am mers... și unde l-am cunoscut. Prietena lui era plecată și eu am rămas peste noapte.

S-a înroșit.

— Chiar mi-a plăcut de el, a spus, am fost puțin dezamăgită când ea a apărut pe neașteptate a doua zi dimineață și Paul a trebuit să mă strecoare afară ca ea să nu mă vadă – Sam, ești bine?

Mă uitam la ea şi nu îmi venea să cred.

— Vrei să spui că Paul Perry te-a băgat în povestea cu tablourile furate?!

Era şi ea surprinsă.

— Bineînţeles. Tu cine credeai că e?

M-am hotărât să nu răspund.

— Ai de gând să le spui lui Shelley şi lui Judith? m-a întrebat Harriet nervoasă.

Nici nu-şi pusese problema că pot să mă duc la poliţie. Şi am observat că nu zicea că urmează să demisioneze.

— Doar nu mai ai de gând să rămâi la galerie!? am întrebat-o neîncrezătoare.

Părea un mieluşel. Era evident că asta intenţiona.

— În nici un caz. Te duci mâine dimineaţă şi îţi dai demisia, am spus cu fermitate. Dacă nu o faci, o să le zic totul.

— Doar că...

— Ce?

— Dacă îmi dau demisia nu mai primesc ajutorul de şomaj pe şase săptămâni. E noua lege.

— Harriet, pentru numele lui Dumnezeu!

Capul aproape că îmi exploda de nervi.

— Tu nu-ţi dai seama în ce te-ai băgat? am spus pe un ton poruncitor, sărind de pe canapea şi plimbându-mă prin cameră. Încearcă să te gândeşti puţin, dacă creierul tău îţi permite aşa ceva, şi imaginează-ţi cum ar fi la poliţie.

— La poliţie? a repetat Harriet, ca şi cum nu mai auzise cuvântul ăla până atunci.

— Bineînțeles că la poliție, femeie proastă.

M-am oprit în dreptul ei și am privit-o amenințător.

— Ai comis furt și nu doar o dată – pentru care ai putea pleda drept impuls de moment. Ci de trei ori. Dacă ar ajunge la tribunal, ai fi închisă. Nu e doar un joc care a dat greș. Dacă agenția de asigurări nu ți-ar fi crezut povestea, Shelley și Judith ar fi fost într-o stare de șoc, urmau să datoreze cinșpe' mii de lire. Și dacă nu ai fi intrat de la început în panică, luând decizia să înscenezi furtul, ar fi scris tablourile pe care deja le furaseși ca fiind lipsă și nu ar fi recuperat nici un ban pe ele, pentru că nu ar fi fost trecute la pierderi. Nu cred că te-ai gândit de două ori la asta.

— Nu am vrut...

— Nu, nu te deranja să cauți scuze. Știi? Singurul lucru care mă enervează este că ai furat tocmai de la Shelley și Judith. Măcar dacă ar fi fost niște șefi oribili, care să te hărțuiască sexual sau să te pună să lucrezi ore în plus, aș fi putut să înțeleg. Dar de la ele, nu ai nici o scuză. Au avut încredere în tine și te-au tratat cum trebuie. Nu ai nici o scuză, nu?

Harriet își aplecase capul de rușine; nici măcar nu a încercat să-mi răspundă. Speram să o înspăimânt destul de mult ca să o fac să se gândească de două ori înainte să se mai bage în așa ceva.

— Mi-am ținut discursul, am spus pe un ton mai moale. Acum o să-ți spun ce se va întâmpla. Ai să te duci mâine-dimineață și ai să-ți dai demisia.

Nu i-am mai spus că Shelley era cât pe ce să o dea afară oricum.

— Nu mai lua legătura cu Paul, am continuat. Dacă te sună, să închizi. Asta e condiția cu care te ajut. Dacă aud că voi doi ați mai vorbit, mă duc direct la Shelley și la Judith, iar ele se vor duce direct la poliție.

Nu eram așa de sigură de asta pe cât părusem. Shelley și Judith probabil că ar mușamaliza totul; mă îndoiesc că agenția de asigurări le-ar plăti furtul comis de unul dintre angajați. Dar nu aveam de gând să-i spun lui Harriet asta. Am văzut-o cum i-a înghețat sângele în vine când a auzit de poliție. Eram satisfăcută.

— Deci ne-am înțeles? am întrebat-o.

Harriet și-a ridicat capul. Plânsese din nou și avea fața udă de lacrimi.

— Da, promit. Oricum e în Manchester. A plecat după ce... și vocea i s-a stins.

— OK.

— Sam, nu înțeleg de ce mă ajuți, a întrebat disperată. De ce nu te duci să le spui?

— Nu știu, am recunoscut. Dar am făcut și eu prostii la vremea mea. Asta nu mă face un criminal fără inimă.

Dintr-odată m-am simțit oribil de rușinată. Îmi răsuceam piciorul pe mochetă ca un băiețandru prins de prietenii lui făcând un lucru bun. Am ridicat din umeri.

— Să zicem că nu-mi place ideea să torn pe cineva, și acum o s-o lăsăm baltă, bine?

Am plecat înainte să apuce să-mi mulțumească. Oamenii recunoscători fac să-mi crească tensiunea.

21

Ploua puternic când am plecat din apartamentul lui Harriet. Poate că ploaia mi-a adus aminte de un ceas care prezicea vremea, pe care îl primisem de ziua mea cu mulți, mulți ani în urmă. Era o cabană elveţiană cu două arcuri în loc de uşi şi un barometru între ele. Când se prezicea ploaie un om ieşea de după unul dintre arcuri, purtând o gambetă şi o umbrelă; pentru vremuri cu soare omul se retrăgea şi o femeie zâmbitoare cu capul gol, care purta o fustă mini, îi lua locul. Figurinele erau fixate pe o singură bucată de lemn. Când se rotea, una era afară, iar cealaltă înăuntru. Era imposibil să iasă amândouă odată.

În drum spre casă, mă gândeam că Paul şi Claire erau ca şi cuplul din ceas; când unul intra, celălalt ieşea. O suspectam pe Claire la început şi acum că o ştersesem de pe listă, Paul îi luase locul în lumina reflectoarelor. Fusesem atât de sigură că Nat furase tablourile, încât nici nu m-am gândit la altcineva. Dar Paul fusese acolo chiar în după-amiaza aceea, stând prin preajmă, aşteptând să vadă când pleacă Shelley, ca să aibă cum să însceneze jaful. Sigur fusese acolo – dacă ar fi lăsat-o pe Harriet să facă asta de capul ei, ar

fi dat-o ea în bară cumva. Şi, când m-a văzut, a reacţionat excelent, prefăcându-se că pe mine mă caută. Trebuia să-mi fi dat seama că nu e adevărat încă de pe atunci; nu spusese el că ştie că azi era ziua mea liberă? Apoi, când am dat unul peste celălalt, a spus că venise special să mă vadă.

Era o latură şi mai serioasă a problemei. Dacă Lee ar fi aflat de tablourile furate, ar fi omorât-o Paul ca să o facă să tacă? Nu puteam să cred una ca asta. Era un risc prea mare pentru un rezultat prea mic. Paul nu era genul care să-şi piardă calmul.

Dar probabil o dusese pe Lee în fundul grădinii în încercarea de a o convinge să nu le spună lui Shelley şi Judith despre tablourile furate. Poate că ea a refuzat şi el a făcut un gest ameninţător; Lee s-a dat înapoi să-l evite, probabil s-a împiedicat de o cărămidă, a căzut şi s-a lovit de alta.

Aşa voiam să-mi imaginez evenimentele care au dus la moartea ei. Voiam să cred că a fost un accident fatal. Nu de dragul lui Paul, ci pentru Lee. Nu voiam să-mi imaginez că cineva a momit-o în spatele curţii, acolo unde erau rămăşiţele de la grătar, că s-a aplecat la pământ, găsind o cărămidă prin iarbă şi apoi a aşteptat momentul să o lovească în cap cu ea, tare şi rapid. Nu voiam să-mi imaginez aceeaşi persoană aplecându-se peste cadavrul ei sau peste corpul ei gata să moară, verificând dacă lovitura a fost destul de puternică. Aşteptând lângă ea, în tăcere, pulsul grăbit; aşteptând până inima ei a încetat să bată, sângele să curgă. M-a trecut un fior.

Ajunsesem acasă. Am parcat la locul obișnuit, vizavi de studioul meu, pe o alee lăturalnică. Ploua încă, dar nu așa de tare. Cerul începea să se usuce. Mâine, dacă Londra va fi norocoasă, deasupra orașului cerul va fi senin.

Am oprit motorul și am ieșit, punând pe mine haina mea de ploaie din cauciuc. PVC-ul a scos un scârțâit familiar când am tras cureaua peste talie; dar mi se părea că și așa, în ploaie, sunetul de plastic pe plastic era neobișnuit de tare în liniștea străzii. M-am uitat repede în jur, dar nu am putut să văd nimic suspect. Asta nu dovedea nimic. Strada era slab luminată și erau câteva umbre undeva pe un trotuar îndepărtat care ar fi putut să vină de la orice. Mâna mea dreaptă a alunecat în buzunarul de la blugi, unde a atins briceagul. Nu sunt vreun cercetaș, dar îmi place să fiu pregătită.

Am traversat încet strada, uitându-mă împrejur, cu cheile de la studio deja pregătite în cealaltă mână, ca să pot intra repede. Din dreapta s-a auzit un sunet puternic; una din fabricile vecine, care lucrează probabil până târziu. Asta însemna că mai sunt oameni prin preajmă. M-am simțit mai în siguranță.

Dintr-o singură mișcare două faruri s-au aprins la maxim, amețindu-mă ca și cum aș fi pășit în fața unui reflector. Am realizat prea târziu că zgomotul nu venea de fapt de la vreo fabrică, ci de la un motor pornit. Mașina a demarat din locul în care era parcată și se îndrepta vertiginos către mine așa cum stăteam în mijlocul străzii, ca o țintă perfectă.

Pentru o fracțiune de secundă am știut perfect ce simte un iepure paralizat. Imobilizată de lumina puternică a farurilor, eram blocată între ele ca și cum m-ar fi împietrit dacă treceam prin raza lor, fără să știu pe ce parte să sar. Dădusem ochii cu moartea și tot ce puteam să fac era să stau nemișcată.

Apoi, ca o forță care s-a strâns în capul pieptului, voința mea a preluat controlul. Nu voiam să mor. Îi puteam simți respirația fierbinte dogorind lângă mine, ca și cum ar fi fost un animal cu ochi arzători.

Nu știu dacă singură aș fi reușit sau nu. Uneori mă gândesc că da. Am sfârșit undeva la marginea străzii, jumătate sub propria dubiță. Uneori îmi aduc aminte cât de aproape a fost bara de protecție a mașinii, cum am fost înghițită de lumina orbitoare a farurilor și nu cred că aș fi supraviețuit pe cont propriu.

Nu mă așteptam să fiu lovită atât de curând. Aproape în același timp ceva s-a lovit de mine, pe toată lungimea corpului, și m-a aruncat departe. Am zburat prin aer, mai departe decât m-aș fi aruncat singură, și am știut că asta e: murisem. Aerul se rotea în jurul meu, iar urechile mele erau pline de scârțâitul cauciucurilor. În același timp, farurile au trecut pe lângă și au dispărut, iar eu m-am izbit de pământ, avidă după aer ca și cum aș fi alergat la maraton. Eram conștientă încă și pentru un moment am crezut că murisem și că încă nu mi-am dat seama, că mi s-a disociat creierul de restul corpului și că pluteam peste el.

Şi avea sens. Părţi din corpul meu nu păreau să fie ale mele. Zăceam jumătate pe asfalt şi jumătate pe altceva, iar mâna de sub mine nu se mişca oricât aş încerca să-i îndoi degetele. Oh, Dumnezeule, am pierdut o mână. Nu mâna dreaptă, Te rog, Doamne.

Apoi mâna s-a mişcat, prinsese viaţă singură. M-am holbat la ea cu oroare şi pur şi simplu nu-mi venea să cred. Dintr-odată m-am gândit că maşina poate o să se întoarcă; că şoferul poate o să verifice dacă am murit sau dacă e nevoie să dea cu spatele peste mine. Poate aş fi reuşit să arunc cu mâna descărnată peste acel cineva. Asta i-ar speria de moarte. Am încercat să mă ridic şi am respirat îndurerată.

— Sam, Sam, eşti teafără? Sam!

— Aaaaa! am urlat în stare de şoc. Corpul peste care stăteam întinsă pe jumătate a sărit în sus. Mi-am întors capul şi l-am văzut pe Nat în faţa mea.

Se întâmplase totul atât de repede şi de violent, ca urmele pe care le lasă fulgerul pe fundalul norilor gri. Într-o secundă Nat s-a tras de sub mine şi ne sprijineam amândoi capetele de-o parte a dubiţei, încercând să aruncăm o privire spre maşina care încercase să mă calce. Tot ce am putut să vedem era lumina roşie din spate care dădea colţul.

Nat stătea pe asfalt şi înjura, sistematic şi cu răutate. A făcut-o mai mult decât a durat atentatul la viaţa mea. Nu aveam nici o tragere de inimă să înjur la rândul meu, dar eram impresionată de uşurinţa cu care o făcea

el. Înjura de parcă ar fi putut să-l ucidă pe șoferul mașinii cu puterea cuvântului, ca și cum i-ar fi avut gâtul în mâini și îl sugruma încet până la moarte. Oamenii se descarcă în diferite feluri. Eu una m-am trezit că împing pumnul în ciment și nu m-am putut opri nici măcar când pielea a început să-mi crape. Ploaia se prelingea pe fața mea și o spăla, bătând ușor pe haina de ploaie.

Nat se ridicase în picioare, dându-mi mâna ca să mă pot ridica. Mă durea ca dracu'. Nat avea o privire sălbatică. Am presupus că suntem amândoi în stare de șoc. Și-a pus mâna în jurul umerilor mei ca să mă sprijine, iar eu m-am agățat de mijlocul lui. Nu părea să am nimic rupt sau oricum nu grav. Ne-am târât de-a lungul străzii ca doi supraviețuitori ai unei explozii nucleare. Uitându-mă în jos, am descoperit o gaură imensă în blugi, în dreptul genunchiului.

Va trebui să o peticești, a spus creierul meu, cu un sarcasm detașat; blugii rupți nu mai sunt la modă de mult.

* * *

Am stat în cea mai fierbinte baie pe care mușchii noștri zdrobiți și pielea sfâșiată o puteau suporta. Am turnat întreg conținutul din sticla de Molton Brown Deep Relaxing Bath Oil în apă și, pentru o relaxare mai intensă, aveam sticla de votcă proptită de cadă, se dezgheța repede de la aburi. Stăteam cu capul pe pieptul lui Nat, corpurile noastre

aliniindu-se ca două linguriţe, picioarele lui întinse de-o parte şi de alta a mea. Nici unul nu vorbea prea mult.

Nu numai blugii se rupseseră. Aveam un mare crater spectaculos şi sub pielea de sub ei, care sângera uşor. Mănuşile mele arătau de parcă le dădusem prin răzătoare şi nici mâinile nu-mi erau într-o stare mai bună. Aveam diverse alte vânătăi şi julituri pe umeri şi pe genunchi şi, după spusele lui Nat, spatele meu era un apus de Turner.

Nici unul din noi nu îşi pierduse cunoştinţa. Nu auzeam nici un ţiuit în urechi, iar pupilele noastre nu erau neobişnuit de dilatate. Nu eram zdruncinaţi. Asta însemna că nu aveam nevoie să mergem la spital. Nici măcar nu ne-am sinchisit să vorbim despre poliţie. Eu nu voiam şi din fericire nici Nat nu era genul de persoană care să se amestece în mod deliberat cu poliţia.

De data asta corpul osos al lui Nat părea cald şi confortabil. Poate era din cauza apei care făcea valuri între noi. M-a tras peste el, ascunzându-mi capul în dreptul gâtului. Mâinile lui m-au cuprins de talie, lejer la început, după care s-au strâns, ţinându-mă atât de apăsat încât abia puteam să respir. Am gemut de durere.

— Nat? mi-am rotit privirile către el.

M-a durut cumplit.

— Nat, mă doare.

Faţa lui era o mască de ură, cu ochii verzi arzând de furie ca nişte picături de acid care ar fi putut arde pielea din jurul lor. Părul îi

era turtit și i se lipea de cap ca o șapcă. Arăta de parcă era la mile depărtare, călcând cu ambele picioare pe capul șoferului.

Dar mă auzise. A slăbit imediat strânsoarea și și-a aplecat capul să-mi sărute umărul.

— Îmi pare rău, a spus respirând adânc. Mă gândeam...

A lăsat propoziția neterminată. Amândoi știam la ce se referă. A luat săpunul și a început, ușor, să-mi spele spatele.

Mi-am adus aminte de o prietenă care fusese lovită de o mașină. A zburat destul de sus, mașina i-a prins piciorul și a propulsat-o în rotire, cu părul ei roșcat zburând liber, cu fusta roșie din mătase fluturând, ca o păpușă învârtită de un copil plictisit. Când a aterizat, era tot ca o păpușă, cu picioarele desfăcute în fața ei, cu mâinile la spate, în mijlocul drumului. Pentru o secundă fața ei s-a făcut albă ca de porțelan, ca și când în orice moment putea să i se desprindă capul și să i se facă țăndări tot corpul. Apoi a deschis ochii, fața schimonosindu-se într-un urlet nervos. Nu mai era o păpușă. Acum era ca o fetiță, furioasă pe lume pentru ce se întâmplase. Am știut atunci că va fi în regulă.

Aproape că nu a avut nici un semn. Până și fusta i-a rămas întreagă. Aș fi vrut să pot spune același lucru și despre mine.

Era prima oară când dormeam împreună fără să facem sex. Ne-am ghemuit unul într-altul, la început reticenți, așezându-ne în poziții în care corpurile noastre vătămate să simtă minimul de disconfort. Găsindu-ne

locul, în întuneric, scâncetele noastre involuntare de durere s-au transformat în respirație de somn.

— Nat? am spus în timp ce alunecam. Tu tocmai mi-ai salvat viața?

Mi-a răsuflat în ureche, cald și parfumat de la țigările lui de foi.

Apoi a spus:

— Nu știu. Tu deja săreai când am sărit peste tine. Poate ai fi reușit și singură. Nici o speranță cu șoferul ăla beat din spatele volanului...

— Este un proverb chinezesc: Dacă salvezi viața cuiva, devii responsabil pentru acel cineva.

— Da, așa am auzit și eu.

Apoi am adormit amândoi.

22

Când m-am trezit a doua zi dimineaţă am avut senzaţia că fusesem la sală cu o zi înainte, unde am făcut un set de exerciţii nemiloase. Apoi mi-am amintit ce se întâmplase.

Am avut nevoie de două ore şi patru cești de cafea ca să mă îmbrac. Am făcut nişte întinderi, încercând să-mi relaxez muşchii. Apoi mi-am acoperit fiecare centimetru dureros cu Tiger Balm. Nat mi-a dat pe spate. M-ar fi durut prea mult să o fac singură. Mi-am pus pantalonii de piele, în ideea că erau deja mult prea strâmţi ca să-mi permită mişcări bruşte care m-ar fi durut. Apoi un hanorac şi o vestă căptuşită pe deasupra. Gata de acţiune. Atâta timp cât e la viteză redusă.

Nat mi-a spus că ar fi trebuit să rămân în pat. El era mai rău ca mine; clavicula îi era plină de vânătăi şi răni şi fusese norocos că nu i se rupsese.

M-am uitat aproape tot timpul în oglinda retrovizoare în drum spre Putney. Aseară nu reuşisem să văd ce tip de maşină fusese, aşa că oricine era în spatele meu devenea automat suspect. Am dat cu spatele de câteva ori, dar se pare că nu era nimeni în coada mea. Poate nu se aşteptau să fiu în picioare şi pusă pe treabă aşa de devreme.

Nu știam dacă Laura Archer este sau nu la muncă. Era sâmbătă, dar din câte știam putea fi încă la bancă, scriind scrisori oamenilor care au depășit limita contului, taxându-i pe fiecare cu 10 lire. Sau făcând ce făcea ea de obicei la Wallenstein Trust. Veranda fusese măturată de curând, figurând doar o ladă pentru sticlele de lapte cu o săgeată care indica un „2", un grătar și un covoraș. Foarte cuprinzător.

Ușa mi-a fost deschisă de un bărbat care parcă era luat de pe coperta revistei *Next*. S-a uitat la mine de parcă aș fi fost vreun martor al lui Iehova, dar a spus destul de politicos că soția lui este acasă și m-a invitat în living. I-am spus numele meu. Pentru el nu însemna nimic. Laura Archer spunea, probabil, acasă doar strictul necesar.

Camera era mobilată confortabil în anonimat, aducându-mi aminte de o cameră ce servea drept model pentru dezvoltarea unei suburbii pentru navetiștii bogați. M-am așezat într-un fotoliu. Domnul Archer a dispărut și nu mult după aceea pe hol s-au auzit pași mici și grăbiți, doamna Archer intrând în living. A închis ușa și s-a așezat cu spatele lipit de ea.

— Ți-am spus să nu mă cauți acasă, a zis ea fără nici o introducere.

Vocea ei era așa de aspră de parcă certa o femeie de serviciu ineficientă.

— Te-aș fi contactat la birou, am spus, dacă aș fi știut la care din ele.

A urmat o pauză. Apoi s-a apropiat, a luat niște țigări de pe o măsuță și și-a aprins una. Nu s-a așezat jos.

După ce a tras un fum lung, a spus:

— Bine, să nu ne mai ascundem după vorbe. Ai aflat că lucrez la Wallenstein.

— Pentru Clifford Hammond, am adăugat.

— N-ar fi trebuit să o fac, a spus ca pentru sine, trebuia să-mi dau seama că e o idee proastă.

— De ce ai fost de acord să o faci atunci? am întrebat.

A luat-o complet prin surprindere; rămăsese fără cuvinte. Asta mi-a oferit cheia misterului.

— A, deci am înțeles. Clifford Hammond nu te-a rugat să vorbești cu mine, nu-i așa? am spus rar. Ai făcut-o pe la spatele lui. Faptul că ai putut închiria un birou gol la McCott Shaw era perfect pentru tine, nu numai ca să îmi ascunzi mie faptul că tu lucrezi pentru el. Îl ținea pe el departe de a ști că tu te-ai întâlnit cu mine.

M-am uitat la ea. Era evident după expresia feței că ghicisem.

— Ți se potrivea din mai multe puncte de vedere, nu? am adăugat. Dacă ai fi pus mâna pe scrisori, asta sigur i-ar fi câștigat încrederea. Nu ar fi fost practic șantaj, dar l-ai fi putut ruga orice, iar el ți-ar fi oferit. Cum ar fi o funcție puternică în bancă. Am auzit că la asta aspiri.

Nu puteam să nu o admir. A luat totul ca atare, cu capul sus.

— Oferta mea este încă valabilă, a spus calm. Sunt pregătită să cunosc preţul.

— Ce te face să crezi că am un preţ?

— Atunci de ce te-ai dus la galeria la care e Clifford acţionar? m-a întrebat ea. De ce ai povestit că vrei să o găseşti pe iubita domnişoarei Lee? Când doamna Frank i-a spus lui Clifford, el a presupus imediat că tu ai scrisorile şi voia să ştie dacă poate face rost de ele.

— Atunci de ce nu a luat chiar el legătura cu mine?

A tras din nou din ţigară:

— Voia să lase lucrurile aşa cum sunt pentru o vreme, să vadă ce se întâmplă. Am văzut în asta o ocazie să-l ajut.

— Hm, şi Catherine Hammond ce are de spus în legătură cu asta?

Încă o privire nedumerită.

— A, da, uitasem de nivelul minim de comunicare între domnul şi doamna Hammond. Sunt mai rău decât Charles şi Di, nu eşti de acord? Deci, bineînţeles, Clifford nu i-a spus lui Catherine despre mine. Ea a aflat cumva singură. L-a pus pe Walter Quincy pe urmele mele.

— Era otrăvit, a spus pe neaşteptate Laura Archer. Îşi băga nasul peste tot când te întorceai cu spatele. Clifford voia să scape de el, dar ea nu voia. Walter îi era întru totul fidel ei, iar ea nu voia să renunţe la asta.

Brusc, îmi venise o idee.

— De unde ştii că nu m-am dus la Catherine Hammond cu scrisorile? Din câte ştii, aş fi

putut să vă fac pe amândouă să intraţi în competiţie, crescând preţul.

— Care e preţul tău? a pus ea punctul pe „i".

— Aşa cum am mai spus, nu e vorba de bani. Ci de o informaţie. Dacă îmi spui cine i-a omorât pe Lee Jackson şi pe Walter Quincy şi cine a percheziţionat apartamentul lui Lee în dimineaţa aceea.

— Vrei să spui că Walter Quincy nu s-a sinucis? părea îngrozită. Dar era declarat depresiv. Era în tratament. Poliţia susţine că e vorba de o sinucidere.

— Am fost acolo, doamnă Archer. L-am văzut căzând. A căzut direct în faţa clădirii, ca un sac de cartofi – nu a îmbrâncit aerul şi nici nu a dat din mâini ca să se salveze. Cred că era deja mort când a zburat prin geam. Cineva probabil îi rupsese deja gâtul şi l-a împins pe geam, făcând ca totul să pară un accident. Ca şi moartea lui Lee Jackson. Şi aceea a părut un accident, nu?

Laura Archer s-a făcut albă ca şi cămaşa. Mâna care ţinea ţigara a început să-i tremure.

— Va trebui să-ţi cer să pleci, a spus pe un ton care îşi pierduse calmul obişnuit.

— Şi dacă mă duc direct la Cifford Hammond şi îi spun ce faci pe la spatele lui?

Nu a ţinut. A făcut un gest din mână ca şi cum elimina orice obiecţie. Scrumul de ţigară a căzut pe mochetă. Nici măcar nu a observat.

— Dar adu-ţi aminte, Laura Archer, poţi fi în pericol dacă te bagi prea mult în povestea asta. Uite ce s-a întâmplat deja cu doi oameni.

A dat din cap. Era definitiv. Nu avea de gând să mai vorbească cu mine. Nu mai aveam nimic de făcut decât să plec.

* * *

Era o după-amiază târzie. Mulțumită noilor legi îmbunătățite, pub-urile erau deschise, așa că am mers încet pe niște străzi lăturalnice până am găsit unul liniștit. Spatele mă durea îngrozitor și îmi voiam medicamentul.

Era un pub destul de drăguț pe o stradă mică, cu băncuțe afară și cu plante în ghivece care atârnau de streașină. Afară era un semn care ruga clienții să părăsească pub-ul în liniște și să nu deranjeze vecinii. Am luat-o ca pe un semn să nu te uşurezi pe gardurile din jur. Strada era cufundată într-o atmosferă de sătuc, cu câteva magazine vizavi de pub și o cutie poștală în fața lor. Am comandat o votcă dublă cu tonic și am luat-o afară. Nu era chiar sezonul pentru terasă, dar înăuntru era prea mult fum și aer închis, iar eu eram mult prea îndurerată de la vânătăi și răni ca să-mi mai pese de vreme. M-am așezat cu grijă pe o bancă, tresărind în urma efortului și dând pe gât jumătate din pahar. M-am simțit mai bine.

Câteva mașini au trecut prin apropiere. De cealaltă parte a străzii era o femeie care își plimba câinele. Purta o haină căptușită, Barbour, și o eșarfă din mătase pe care o înnodase în jurul gâtului. Câinele era un pudel mic, tuns ca să pară că e un musculos într-un costum de lână. Mergea la pas în fața ei, cu

fundul încordat. Au traversat strada şi se întreptau spre pub.

Femeia căuta ceva în buzunar.

— Stai, Daisy, a spus, făcând câinele să se oprească în faţa cutiei poştale. Stai, mami.

Daisy şi-a exprimat sentimentele ridicând o lăbuţă din spate, fiecare din ele fiind împopoţonate cu câte un pampon, şi uşurându-se pe stâlpul cutiei. Mami a găsit scrisoarea, a împins-o prin deschizătură şi a întrerupt-o pe Daisy în plină acţiune. Daisy a şchiopătat câţiva paşi, până şi-a regăsit echilibrul, driblând pe un picior.

Ceva din scena aceasta îmi era cunoscut. M-am uitat fix la cutia poştală, întrebându-mă ce ar putea fi. Apoi mi-am dat seama că e de fapt cutia poştală însăşi, cu capătul în formă de dom, cu forma ei bondoacă de coloană grecească...

Uitând cu totul de durere, am ajuns imediat la dubiţă şi am pornit-o cu mâinile tremurând, aşa cum tremuraseră şi ale Laurei Archer. Am fost norocoasă că nu m-au arestat în timp ce traversam Londra, cu cauciucurile scârţâind când luam curbele, sărind peste semafoare acolo unde puteam. Stephen mi-a dat cheile de la studio fără să se mai deranjeze să vină în persoană. Am fugit pe aleea care ducea la studio ca şi cum aş fi făcut o cursă contra cronometru.

Odată ce am ştiut ce caut, totul părea foarte simplu. M-am dus la sculptura zodiei Leu şi am văzut că faţa leoaicei, deşi deliberat ascunsă cu ajutorul tehnicii, era cea a lui Catherine

Hammond. Știam de asemenea că dacă mă uit la arcașă, am să văd o asemănare cu Lee.

Am băgat mâna în gaura coloanei leoaicei. Era strâmtă, așa că mi-am introdus cu băgare de seamă mai întâi degetele, apoi palma, dar din fericire aveam mâinile subțiri. Înăuntru, suspendată de gaură, motiv pentru care nu o văzusem din prima, am simțit cu buricele degetelor o structură din plastic, ca un coș. Am băgat mai adânc mâna în gaură, tresărind din cauza metalului care începuse să-mi taie fruntea. Apoi degetele mele au atins ceva ce nu era metal, ci hârtie, și am știut că găsisem scrisorile lui Catherine Hammond.

Aceste două coloane nu erau, așa cum am presupus prima dată, primele dintr-o serie zodiacală, ci se completau între ele. Lee le-a făcut la o scară asemănătoare, dar exact la fel ca o cutie poștală. Cel mai apropiat punct de referință erau vârfurile în formă de dom. Și, bineînțeles, trapa poștală.

23

Am pus scrisorile în buzunarul vestei. După care m-am răzgândit, le-am scos şi le-am pus înăuntrul puloverului. Purtam un body drept lenjerie intimă, aşa că am băgat scrisorile în el până au ajuns în dreptul stomacului. Nu puteam să mă aplec sau să mă aşez foarte repede, dar oricum nu puteam să fac nici una din aceste mişcări fără să urlu de durere.

I-am returnat cheile lui Stephen Baldring, spunându-i că am găsit schiţele pe care le căutam. Din curiozitate l-am întrebat dacă Lee îi povestea despre proiectele la care lucra.

— Da, sigur că da, a răspuns cordial. Adesea venea aici sus la un pahar când termina lucrul. În ultimul timp era foarte entuziasmată. Nu o mai văzusem aşa. Era foarte mulţumită de proiectul la care lucra.

— Cele două coloane.

— Exact. Coloanele cutii. Deşi nu asta era denumirea lor corectă. Ea le numea cumva mai ciudat.

M-am uitat la Stephen cu un fel de fascinaţie masochistă. Dacă se dovedea că el a ştiut tot timpul ăsta, atunci tot ce ar fi trebuit să fac era să-l întreb...

— Îți aduci aminte cum le numea?

— Sigur că da. Ei bine, mai mult sau mai puțin. Era ceva de genul *Cutie poștală pentru scrisori de dragoste*. Vezi la ce mă refeream când am spus ciudat?

Îmi venea să-mi trag una. Doar că cineva făcuse deja asta în locul meu.

* * *

Îmi era foame și aveam nevoie să mă gândesc, așa că am condus până la Highgate Tea Rooms și am comandat ciuperci, brânză cu pâine prăjită și o cană cu ceai. Nu prea stăteam bine la capitolul mâncare proaspătă în ultima vreme. Mi-am făcut o notă în minte să cumpăr fructe. Apoi mi-am mai făcut una, să le mănânc înainte să se strice. De multe ori treceam de prima fază, dar nu mai ajungeam să o îndeplinesc și pe a doua.

Încercam să îmbin trei întâmplări: moartea lui Lee, moartea lui Walter și mașina care era să mă calce. Erau foarte greu de potrivit. Puteam foarte bine să presupun că au fost comise toate de aceeași persoană. Toate urmăreau cam același tipar – o crimă sau o tentativă de crimă, care urma să pară un simplu accident – și toate puse la cale de o minte limpede, cu un grad ridicat de succes. Noaptea trecută, dacă nu ar fi fost Nat, puteam foarte bine să fiu și eu ucisă. Dar, dacă mă gândeam la un singur suspect, exigențele erau destul de ridicate. Trebuia să fie cineva care a venit la petrecere fără să pară ieșit din peisaj;

cineva care să aibă legătură cu familia Hammond și care să fie destul de puternic să-l împingă pe Walter peste fereastră. Toate persoanele din anturajul celor doi Hammond – adică ei, Judith Frank, Laura Archer, Walter – ar fi fost mult prea evidenți la petrecere. M-am jucat puțin cu imaginea lui Clifford Hammond deghizat, cu o perucă răvășită și un tricou jerpelit, făcându-și de cap.

Nimeni nu părea să se potrivească. Poate ar trebui să încerc din alt unghi; poate moartea lui Lee chiar a fost un accident sau cel puțin nu era legată de aventura ei cu Catherine Hammond. O ceartă cu Paul sau chiar cu Claire, al cărei alibi nu era atât de puternic pe cât mă gândisem la început. Până la urmă Claire poate avea o toleranță mai mare la Valium decât și-a putut da Ajay seama – care era mai degrabă naiv în ceea ce privea drogurile. Poate a putut să se dea jos din pat după câteva ore, ametită, dar gata de luptă.

Asta ar merge. Moartea lui Lee ar fi pornit lanțul de circumstanțe care să ducă la Hammond. Dar atunci cum de a știut acel cineva care i-a căutat prin apartament că ea e deja moartă? Sigur căuta scrisorile. Poate că hoțul nu a știut că Lee este moartă, bănuia că este încă la petrecere. Catherine Hammond ar fi știut unde se află Lee. Poate a fost chiar ea, încercând să-și recupereze scrisorile. Asta nu prea avea sens. Catherine Hammond nu m-a întrebat de scrisori atunci când toată lumea a crezut că sunt la mine. Nu părea să-i pese unde sunt. Altcineva atunci? Dar cine

ar mai fi putut ști că Lee e plecată în noaptea aceea?

Mă învârteam într-un cerc vicios și nu mă alegeam cu nimic, în afară de o durere de cap. Highgate Tea Room era la parterul unei case private și era ca și cum ai fi stat la o masă în livingul unui restaurant excentric; biblioteci și cărămidă, peste tot. Aveam o Agatha Christie în mână. *La hotelul Bertram,* o mică parte din opera ei, dar un model bine-venit. Mi-am aruncat ochii peste ea. Nu aveam de gând să plec până nu o terminam. Poate reușeam să împrumut tactici din tehnica doamnei Marple.

***

Laura Archer nu a fost acasă toată după-amiaza și seara. Fie asta, fie nu răspundea la telefon. De fiecare dată când am sunat am dat de mesageria vocală. Începusem să-mi fac griji. Am încercat la Wallenstein Trust și la McCott Shaw. Nimic.

Am sunat la reședința familiei Hammond. Menajera a spus că nu sunt disponibili. Am întrebat-o dacă asta înseamnă că nu vor să vorbească cu mine, iar ea a spus că nu înțelege. În mod ironic, acum că aveam scrisorile, nu era nimeni în jur să mă felicite.

Am pus telefonul jos și m-am uitat pe peretele din bucătărie. În fața mea era un tablou lung și îngust, pictat de o prietenă de la Colegiul de Arte. Era un șir de fructe: mere roz, banane albastre, căpșuni verzi, avocado mov. Erau agățate de un singur fir negru și

păreau dulci şi coapte, dar mai degrabă bizare. După un timp am băgat mâna pe sub bluză şi am scos scrisorile. Am dat jos tabloul, am scos rama şi am băgat acolo scrisorile. Deloc ingenios, dar pe moment era numai bun.

A doua zi dimineaţă am încercat din nou să dau de Laura Archer. De data asta nu mă aşteptam la nici un răspuns. Am fost luată prin surprindere când a răspuns chiar ea.

— Doamna Archer? am spus cu uşurare.

Atunci mi-am dat seama că mă aşteptasem să-mi spună că a avut un accident.

— Sunt Sam Jones, te-am sunat toată ziua ieri...

M-a întrerupt cu o voce politicoasă.

— Îmi pare foarte rău, a spus. Cred că mă confunzi cu fiica mea. Avem uneori vocile la fel.

— Sunteţi *mama* Laurei? am spus uimită.

Ce căuta ea acolo? Locuia şi ea acolo?

— Exact, a spus veselă. Mă tem că Laura nu este aici.

— Ştiţi cumva unde este?

— Bineînţeles!

Mama Laurei a izbucnit în ceea ce se poate numi un râs zglobiu.

— De aceea sunt eu aici.

Deci era teafără. Dacă nu, mama ei ar fi avut o voce jalnică la telefon.

— Laura e mai degrabă luată prin surprindere de veste, a continuat. Dar este extrem de fericită. Şi David la fel. Sunt amândoi încântaţi.

— Îmi pare rău, am spus cu sinceritate, dar nu ştiu despre ce este vorba.

— Bineînțeles, ce uitucă sunt. Nu ai de unde să știi, totul s-a petrecut în grabă. Probabil ești prietenă cu Laura.

— Așa este, am spus fără să clipesc.

— Ei bine, draga mea. I s-a întâmplat un lucru minunat. M-a sunat azi-noapte să-mi spună că a primit un post important la o filială din New York a băncii la care lucrează. Și se pare că era crucial să se ducă imediat la postul respectiv. Va fi vicepreședinte sau ceva de genul ăsta, ceva important. Așa că m-a rugat să vin să o ajut să împacheteze și să am grijă de casă până reușește să o închirieze sau să o vândă. Serios, totul s-a întâmplat cât ai clipi. Probabil că așa lucrează băncile astea mari. Următorul zbor spre New York și nu te mai uita înapoi!

Râsul jucăuș se făcu iar auzit.

— Dar asta nu e mai degrabă un inconvenient pentru David? am spus la întâmplare.

— Ei, el oricum lucra de ceva vreme pe cont propriu. Și amândoi aveau în plan să lucreze în New York. Laura speră la asta de ani de zile. Oricum, vor sta la un hotel până când banca le va găsi un apartament.

— Presupun că nu știți numele hotelului, am încercat pesimist.

Aveam dreptate. Nu știa. Laura urma să o sune când ajung.

— Regret, a spus, dar sunt sigură că Laura va suna când se va instala la New York. Sper că nu era ceva important.

— Nu, lipsit de importanță, mai degrabă.

* * *

Trebuia să i le dau Laurei Archer. Ideal ar fi fost să-i înmânez o grenadă cu cuiul scos, dar oricum îmi câștigase respectul. Făcuse o treabă perfectă, fără greșeală. Ieri se speriase. Văzusem asta. Dar reușise să schimbe situația în favoarea ei. Probabil s-a dus direct la Clifford Hammond. În loc de scrisori avea o altă sfoară: ceea ce știa. Probabil i-a mărturisit că luase legătura cu mine, i-a spus că am amenințat-o că voi publica totul și că ea trebuie să părăsească țara ca să nu mai pun presiuni asupra ei. Clifford nu ar mai fi avut nici o șansă, decât să accepte. Și așa a pus mâna pe postul la care visa de mult timp.

Deci ce știa Laura Archer și o făcea atât de periculoasă pentru Clifford Hammond? Trebuia să fie ceva în legătură cu moartea lui Lee și a lui Walter. Dacă nu, nu s-ar mai fi temut ieri; oricum, una se presupunea a fi un accident, alta, o sinucidere. Doar cineva care știa că e vorba de mai mult decât atât s-ar fi temut pentru siguranța proprie.

Dar pentru mine era doar o piesă din puzzle. Singura mea opțiune era cea la care se gândise Clifford Hammond, și poate și Catherine, că am să fac încă de la început: să-i șantajez. Dar nu pentru bani, așa cum credeau, ci pentru informații.

Aveam mâna pe receptor, gata să sun la Hammond, când a sunat telefonul, speriindu-mă de moarte. După ce m-am mai calmat puțin, am ridicat receptorul.

— Sam? a spus o voce emoționată. Sam, sunt eu, Judy, de la Castle Road.

— A, bună, Judy.

Mă tot întrebam ce motiv avea să mă sune.

— Sam, ai treabă? Ai putea să treci pe aici?

— De ce?

A spus ceva atât de încet că abia am putut auzi.

— Ce? Am spus nerăbdătoare. Urăsc hipioții.

— Nu pot să-ți spun la telefon, a șoptit mai tare.

— A, am înțeles.

În casă erau două telefoane, unul în hol iar celălalt în living. Nici unul nu era într-un loc privat.

— E ceva legat de ce am vorbit noi mai de mult...

— Vrei să spui Claire? Lee?

— Oarecum...

— Vin imediat.

24

— Hai, deschide-l!

Judy mi-a pus un pachet în brațe și se uita la mine, jucându-se cu resturile din farfurie.

Era îmbrăcată într-un pulover murdar și o fustă lungă de in pe care erau aplicate mai multe bucăți colorate din același material, plisată și mototolită. Mă întrebam dacă a făcut-o ea. Tot ce se poate. În loc să aibă tiv, era tăiată prost cu o foarfecă de plastic.

Am început să despachetez pachetul. Era lung și plat, ca și cum ar fi fost mai multe bucăți de carton învelite în hârtie maro.

— Chiar are forma asta sau ne jucăm de-a pasează pachetul? am întrebat obraznic. Judy s-a încruntat. Nu-mi oferise o ceașcă de ceai. Probabil era ceva serios.

Am rupt hârtia. Înăuntru era o foaie mare de carton, îndoită, ca să formeze un suport tare. Apoi am rămas fără cuvinte. Înăuntru cartonului erau ceea ce mie îmi păreau a fi tablourile furate de la Shelley Frank Fine Art.

Erau toate, învelite în hârtie glasată. Cineva, cel mai probabil Paul, pusese câte o bucată de folie protectoare între picturi închizând rama la sfârșit ca să le țină împreună. Am verificat

câteva, aducându-mi aminte lista de la galerie. Fără îndoială, astea erau.

Am închis și m-am uitat la Judy care se tot fâțâia. Podeaua nu mai era confortabilă în astfel de momente.

— Știi ce sunt astea? am întrebat-o nedumerită.

— Sunt de la galeria unde lucrezi, nu-i așa?

— Dar ce faci cu ele? N-a plecat deja Paul?

Nu înțelegeam ce se întâmplă. Harriet îmi spusese că Paul a plecat la Manchester; cu siguranță ar fi luat tablourile cu el.

Nasul ascuțit al lui Judy deja se făcuse roz, la fel și ochii. Părea un șoricel care plânsese mult.

— De asta am făcut-o, a spus, uitându-se în jos la mâinile ei. Nu suportam gândul că va pleca cu ea, după tot ce s-a întâmplat... și se și certau tot timpul, lucrurile nu s-au îmbunătățit între ei... de ce nu a rămas? Putea să rămână. Și după tot ce mi-a spus...

— Cât de departe ați ajuns?

S-a înroșit. Acum întreaga față îi era roz. Măcar era uniform.

— Atât de departe. Am înțeles.

— M-a întrebat dacă pot să țin astea în camera mea o vreme. Nu mi-a spus ce sunt, vreau să spun, erau împachetate. A spus doar că sunt importante. Că dacă le-ar fi găsit Claire le-ar fi aruncat și că nu vrea să le lase în camera lor.

— Și, dacă nu ți-a spus ce sunt, tu de unde ai știut?

— Am ascultat o conversație telefonică, a spus, părând rușinată. Nu am vrut să trag cu urechea, dar fata asta, Harriet, l-a sunat. Eu am răspuns și am crezut...

— Erai geloasă.

A încuviințat din cap.

— Așa că am ridicat celălalt receptor în timp ce el vorbea. Nu era ce credeam eu. Ea era foarte supărată – spunea că galeria urmează să facă un inventar și că și-ar fi dat seama că au dispărut câteva. Paul i-a spus să-și revină, dar ea era din ce în ce mai rău, așa că într-un final el a zis...

Am întrerupt-o pe Judy. Începuse să mă calce pe nervi cu vocea ei miorlăită.

— Furtul înscenat. Știu despre el.

— Aah!

Părea dezamăgită.

— Oricum, mi-am dat seama ce sunt când mi le-a dat să le ascund, dar nu i-am spus că știu. Apoi mi-a spus că pleacă cu Claire. Eram deprimată, încă nu-mi vine să cred...

Judy părea la capătul puterilor, ca și cum nu mai avea lacrimi să plângă.

— Dar de ce nu le-a luat cu el?

A plecat din nou capul.

— El crede că le-a luat, a spus ea blând. Am făcut alt pachet care semăna perfect cu ăsta și i l-am dat. Numai că era plin de carton.

Mi-am ridicat capul și am pus mâna la gură chicotind. Eram impresionată.

— Vreau să le iei, a spus. Le poți duce înapoi la galerie.

— Nu, am spus calmă. Am să le duc anonim. Ar fi aiurea să intru în galerie cu ele la braţ, nu crezi?

— De ce? A, da, înţeleg.

În ciuda felului în care l-a lucrat pe Paul, Judy rămâne o hipioată nebună.

— Judy, am spus îngândurată, când ai ascultat, Paul sau Harriet au spus ceva în legătură cu Lee? Care ştia de furt? Sau mai târziu, a spus Paul ceva despre asta?

Judy a negat. Apoi şi-a dat seama de ce întreb. A căscat ochii.

— Doar nu crezi că...

— Nu mai ştiu ce să cred.

Judy tot a şoarece arăta. Dar acum era unul speriat.

* * *

Dacă tot eram acolo, m-am hotărât să mă duc până la Tom. Aveam să îi spun că a fost iertat pentru că era un nemernic sensibil. Era în camera lui, cocoşat peste birou ca un actor care îl joacă pe Richard al III-lea, pixul pierzându-i-se printre degetele lui ca bananele.

— Bună, Sammy, a spus el vesel.

— Te ţii de haiku-uri?

Tom nici măcar nu a clipit. De obicei când îmi băteam joc de muza sacră a poeziei îşi ţinea arătătorul îndreptat ameninţător spre mine, urlând „Anticristul" pe cea mai groasă voce a lui. Probabil că îi mergea foarte prost.

— Îmi fac bagajele şi mă duc să predau copiilor din clasele mici, a spus. De data asta

chiar am să o fac. Tre' să recunosc – nu o să fiu niciodată la fel de bun ca Tony Harrison.

Încercam să mă gândesc la ceva care să-l înveselească.

— Ai putea să te însori cu o celebră cântăreață de operă, am sugerat, precum Tony. Poate ți-ar veni inspirația.

— Ce dracu' tot spui acolo?

— E însurat cu Teresa Stratas, nu știai? Ai putea să te cuplezi cu Montserrat Caballé.

— Cine e cântăreața de pe posterele ENO?

Tom începuse să se lumineze.

— Aia de dimensiuni normale și cu posterior apetisant?

— Lesley Jarett?

— Da. Am să mă însor cu ea. Celelalte m-ar costa prea mult să le hrănesc.

— Nu e blondă totuși.

— Trebuie doar să-și vopsească părul, a spus Tom sigur pe el. Am să insist.

— Sunt sigură că dacă ți-ai folosi la maxim șarmul tău masculin...

— Ți-aș putea face cunoștință cu celălalt tip de pe posterele ENO, ăla musculos, a spus Tom cu generozitate. Face decoruri pentru scenă sau ceva de genul ăsta. Am putea să ne întâlnim toți patru – eu și Lesley, tu și Mr. Mușchi.

Tom avea o idee bună despre gusturile mele sexuale.

— Apropo de întâlniri, am început eu, dar el m-a întrerupt brusc.

— Eu și Julia ne-am hotărât să fim doar prieteni.

A urmat o pauză.

— Vrei să auzi un banc cu blonde? m-am oferit. Care e replica unei blonde la o petrecere?

— Nu știu.

— Bună. Sunt beată.

Am zâmbit triumfătoare.

* * *

Din întâmplare am dat nas în nas cu Julia Seddon în grădină când plecam. Mi-a zâmbit cu prea multă căldură.

— Ai venit să-l vezi pe Tom? am întrebat-o.

A dat din cap.

— Sunt cam îngrijorată pentru el, a spus pe un ton patetic.

— Da? Tocmai am trecut pe la el și părea OK. Puțin deprimat, dar...

— Nu, reacționează foarte rău. Nu m-am purtat frumos cu el.

— Atunci ar trebui să stai departe de el, am sugerat. Nu pune sare pe rană.

— Dar mă simt responsabilă. L-am indus în eroare fără să îmi dau seama ce simte pentru mine.

Julia Seddon se credea în mod evident o femeie fatală.

— La petrecere a fost atât de furios când a aflat că nu simt aceleași lucruri pentru el – adică nu e chiar genul meu de fizic. A dat vina pe Lee, și nu era drept. Nu aș fi fost oricum cu el. Dar e adevărat că am petrecut mult timp împreună și îmi dau seama că a înțeles greșit.

S-a uitat la mine cu ochii ei mari și albaștri. Trebuia să recunosc că era extrem de drăguță.

— Și el trăiește totul atât de intens. Mi-e frică să nu-și facă vreun rău.

— Nu-ți face griji, am vrut să fiu tăioasă. Tom nu e genul. E mai degrabă tipul care se îmbată criță, se ia la bătaie cu cineva, după care nu-și mai aduce aminte nimic a doua zi.

Părea extrem de revoltată.

— Cred că ai dreptate. La petrecere era foarte beat. Dar nu cred că s-a bătut cu cineva...

Vocea ei a coborât ca și cum se gândea la ceva. Brusc a plecat de lângă mine și a intrat în casă. M-am uitat lung după ea. Apoi mi-am adus aminte că am niște tablouri furate de care trebuie să scap. Nu-i timp de odihnă pentru vrăjitoare.

25

Am ascuns tablourile în spatele dubiței, sub un morman de bucăți de metal, cârpe murdare vechi și alte scule. Mâine mă voi duce la un oficiu poștal departe de unde locuiesc și voi trimite lucrurile astea nenorocite înapoi. În seara asta, cu toate astea la mine, mă simțeam ca un traficant de lucruri furate. Mă întrebam dacă să-i spun lui Nat despre tablouri. El probabil ar găsi amuzant faptul că l-am bănuit de furt – și el avea un simț al umorului mai ciudat, la fel ca mine.

A apărut câteva ore mai târziu cu obișnuitul bax de bere.

— Doamne, zise el, tu nu-ți citești niciodata corespondența? Uită-te la toate gunoaiele alea.

— Oh, ba da. M-am uitat disperată la mormanul de plicuri de pe covor. Credeam că toate sunt numai facturi.

— Chiar și așa.

Nat se aruncă pe canapea, cu berile lângă el.

— Bine, OK.

Am adunat mormanul. Am încercat să mă fofilez. Am pus plicurile pe masa din bucătărie și am început să le deschid. Nat găsise una dintre revistele mele și era cu totul

absorbit, probabil o revistă cu reclame la bikini sau un articol despre orgasme multiple. Uneori cred că lucrurile astea sunt scrise pentru bărbaţi.

Lumină, gaze, telefon, taxe, colecţia obişnuită. Un plic maro mare, scris de mână, cu adresa greşită şi redirecţionat de două ori după mâzgălelile făcute. Probabil cei de la serviciul social. L-am desfăcut. Înăuntru era o scrisoare scrisă pe o foaie ruptă dintr-un caiet cu linii şi o fotografie. Am citit mai întâi scrisoarea. Era scrisă în mişcare, poate în autobuz sau în tren; pixul înţepase foaia din loc în loc.

„Nu cred că o să ne mai vedem în seara asta. L-am văzut deja că mă aşteaptă şi ştiu că nu o să mă lase să ne întâlnim. Întreabă-l cine e fratele lui. Te rog nu-l lăsa să-i facă vreun rău lui Catherine."

Poza era cam de acum zece ani. Era Clifford, cu mâna în jurul taliei unui băiat. Clifford îi zâmbea patern. Băiatul nu zâmbea. Părea că stă încordat, iar palmele îi erau întinse pe lângă corp. Avea cam zece ani; era clar cine este. Chiar dacă originalul nu s-ar fi găsit tolănit pe canapeaua mea în acel moment.

* * *

L-am auzit pe Nat cum se roteşte pe canapea. Dintr-odată, zgomotul scos de arcuri era de o mie de ori mai ameninţător. Tot universul era dat peste cap.

— Tone de facturi? a spus.

— Și o scrisoare.

— Ceva interesant?

Nu avea de unde să știe că Walter a apucat să-mi scrie. Poate că în momentul ăla îl urmărea. Scrisoarea era plină de panică controlată cu greu.

Ochii lui erau gri deschis și părea relaxat complet, chiar împăcat, cu picioarele desfăcute în semn de abandon total. M-am uitat fix la el, văzând cum i se schimbă expresia cu fiecare cuvânt pe care îl ziceam.

— E de la o cunoștință comună, am spus. Walter Quincy. Îți aduci aminte de el?

Cum am spus și mai devreme: nu pot să întorc spatele de la nimic, nici măcar în chip strategic. Trebuie să forțez totul până când risc ca lucrurile pe care le caut să se spargă în mâinile mele.

— Lucra pentru nevasta fratelui tău, am spus. Clifford Hammond, cunoscutul bancher al orașului. Nu prea pot să spun că mă gândeam la Nathan Hammond ca nume. Prea multe „n"-uri acolo.

În cameră s-a auzit un sunet neobișnuit. Era Nat care mă bătea ușor pe umăr, de trei ori. Se ridicase în picioare.

— Vrei să treci la subiect? a spus.

— Păi, asta e. Probabil lucrezi pentru Clifford. Catherine îl avea pe Walter. Și ăștia doi sunt mereu în competiție, Clifford și Catherine.

Nat a zâmbit. Era unul din zâmbetele care îi arăta dinții și nu avea pic de amuzament în el, ci doar un rânjet.

— Ești isteață, nu? Sau cel puțin așa crede fratele meu. E paranoic din cauza ta.

A zis cuvântul *frate* pe un ton batjocoritor, ca și cum își bătea joc de Clifford Hammond, sau cel puțin așa se referea la el.

— Și tu ce crezi?

— Și eu cred că ești isteață, a spus Nat. Nu știi tot, dar cine știe? Pun pariu că sunt lucruri pe care tu le știi și eu nu.

Și-a depărtat din nou picioarele și s-a holbat la vârful pantofilor.

— Cum ar fi unde sunt scrisorile alea, spre exemplu, a adăugat.

M-am holbat la el fără să-mi vină să cred.

— Vrei să spui că tot despre scrisori e vorba? am spus. După tot ce s-a întâmplat?

Nat a ridicat din nou din umeri.

— Dar despre asta a fost mereu vorba, a spus simplu. Să recuperez scrisorile. Să o sperii.

— Te referi la Lee.

— Bineînțeles.

— De ce ai fost de acord să faci asta?

S-a uitat fix la mine. Acum mă durea privirea lui.

— Aveam nevoie de bani, nu? a zis el, pus pe vorbă. Credeam că îmi e dator, Clifford. Nu, pune-o altfel. Clifford chiar îmi e dator. Eu doar culegeam ce îmi datora el. A spus că are treaba asta pe care trebuia să o fac și că o să mă plătească. Așa că am spus: OK.

Părea ciudat de rușinat. Era atât de liniște în cameră că puteam să aud și cel mai mic zgomot, respirația, tălpile pe podea, corpurile

noastre schimbând poziţiile, bătăile inimii. Nu pe ale lui. Era prea departe.

— Nu am vrut să se întâmple, a spus dintr-odată. A fost – nu ştiu ce s-a întâmplat.

— Presupun că tot despre Lee vorbeşti.

Mi se uscase gura.

A dat din cap.

— Nu trebuia să se întâmple. Nu că i-ar fi păsat în vreun fel lui Clifford.

— Nu voia să o omoare?

— Doamne, nu. Doar să o sperii. Să-i spun să stea departe de Catherine.

— Şi ai speriat-o?

Nat s-a răsucit incomod pe canapea.

— Într-un fel, da.

— De unde ai ştiut unde o să fie, am întrebat plină de curiozitate?

— Ciudatul ăla care lucra pentru Catherine, a spus Nat. Ar fi făcut orice să ajungă la Lee Jackson. Era obsedat de Catherine, ştii? De la Walter ăla ştia Cliff de scrisori. Era un căcat de om. Era extrem de gelos pe Catherine – tot se lăuda cât de loial îi este, dar îţi spunea tot imediat dacă îi ziceai că asta ar despărţi-o de acea Jackson. Cliff l-a întrebat dacă ştie unde ar putea fi, iar el i-a spus imediat. Auzise de la Catherine.

Observasem că Nat îi spune lui Clifford Hammond „Cliff". Pun pariu că lui Clifford nu-i plăcea deloc. Şi mai cred că Nat ştia perfect asta, dar continua intenţionat să-i zică aşa.

— Am găsit-o la petrecere, a spus Nat. Nu a fost greu. I-am spus că vreau să vorbim între patru ochi despre Catherine. A venit imediat.

Am mers în grădină. Am ales locul ăla pentru că era întuneric, liniște și nu ne auzea nimeni. Dar totul a mers prost.

— Cum?

— A fost vina ei, mi-a zis. Ar fi trebuit doar să mă asculte. Nu voiam să fiu brutal, nu părea să fie necesar. Dar și-a dat seama cine sunt. Nu știu cum. S-a uitat doar la mine și mi-a spus: „Tu ești fratele lui Clifford, nu-i așa?". M-a luat prin surprindere și i-am răspuns „Da", fără să-mi dau seama.

Avea privirea undeva departe.

— Probabil i-a zis Catherine, a spus, cu vocea plină de durere și mânie. Nu știam nici că ea știe. Nenorocitul de Cliff nu cred că i-a spus.

Mă gândeam la poza pe care mi-o trimisese Walter și la ce mi-a spus el despre orientările sexuale ale lui Clifford Hammond. Aveam acum o idee despre cum îi plăceau lui băieții.

— A tot continuat cu asta. Nu am putut să suport. M-a întrebat cum pot să fac genul ăsta de treabă pentru Clifford, după tot ce s-a întâmplat. Căcat. *Căcat.*

— Nat...

— Am împins-o, mi-a spus uitându-se la mine.

Ochii verzi îi ardeau.

— Am împins-o și a căzut. S-a întâmplat atât de repede. Nu am putut – m-am gândit să plec, când vorbea, dar nu am putut să o fac, nu am suportat gândul că ea... exact în fața mea, cineva pe care nu-l mai întâlnisem niciodată în viața mea, știa, știa ce se

întâmplase... dar nu am vrut să o omor. Chiar nu am vrut. Părea OK. Și îl enerva pe Clifford, ultima persoană care trebuia să moară. Ironia dracului. Era prietena ta, nu?

Am încuviințat din cap.

— S-a lovit cu capul de o cărămidă când a căzut, a spus Nat. I-am verificat pulsul. Era moartă. Dintr-odată, pur și simplu. Am stat acolo o vreme. Nu-mi venea să cred. După care l-am sunat pe Clifford de la un telefon public și mi-a spus să mă duc să caut în apartamentul ei. M-am dus înapoi și i-am luat cheile din buzunar.

— Vecina lui Lee te-a auzit.

— Da? Nu mă miră. Încă îmi tremurau mâinile. Cred că am făcut tărăboi.

Ceva s-a legat în mintea mea.

— Cât de proastă am fost, am spus încet, ar fi trebuit să-mi dau seama de la început că ai fost la petrecere. Mi-ai spus atunci când ai vorbit cu Baby în galerie că ești cel mai înalt din jur care îi poate admira cerceii. Dar atunci purta niște cercei mici pe care nimeni nu-i putea observa. La petrecere a purtat candelabrele alea imense. Cred că atunci ți-a făcut Baby remarca. Pun pariu că ai fost nervos când ai văzut-o la vernisaj. A venit la tine și te-a salutat, nu-i așa? Așa că ai șters-o cât de repede ai putut – nu ai vrut să fii în preajma mea, odată ce ea știa că tu ai fost la petrecere. Când te-am întrebat ce ați vorbit voi doi, tu ai repetat ce-ți spusese prima oară. Baby te-a recunoscut și a venit la tine să te salute. Mie nu mi s-a părut important.

— Are o gură mare cât o găleată, a spus enervat.

— Atunci e norocoasă că nu ai omorât-o ca să tacă din gură, am replicat. Așa cum ai făcut cu Walter.

— Walter? a repetat Nat. Aia am fost fericit să o fac, îți zic.

A rânjit cu răutate.

— Îmi găsesc scuze când greșesc, dar nu cu Walter Quincy. Asta nu a fost o greșeală. Am fost fericit să o fac. Să îl lovesc în cap și să îl arunc pe fereastră.

— Clifford ți-a spus să o faci?

— Nu mi-a *spus*. Nimeni nu-mi spune ce să fac. A spus doar că mă va plăti. Și așa cum ziceam, am nevoie de bani.

S-a ridicat în picioare.

— Walter se uita la mine cu ochii ăia ai lui mici și negri. Foarte îngâmfat, ca și cum știa totul despre tine. Știa multe. Prea multe. A mers prea departe atunci. Nu era doar privirea lui. A spus multe lucruri. Lucruri despre care nici nu ar fi trebuit să știe. Era înnebunit după Catherine, bineînțeles, nu putea gândi clar, dar asta nu era o scuză.

— Clifford ți-a spus să mă omori? am întrebat, bucurându-mă la auzul vocii mele care încă își păstra calmul.

Mă sprijineam de masa din bucătărie, cu mâinile sub mine să-mi țin echilibrul. Îmi transpiraseră palmele.

— M-am întrebat de ce nu-mi răspunde la telefoane, de ce a lăsat-o pe Laura Archer să plece în State fără să facă alt efort să cumpere

scrisorile. Toate din cauza ta. Crede că o vei face pentru el.

— Da, mi-a spus să pun mâna pe scrisori şi să aflu ce ştii.

— Nu ai făcut cu nici una o treabă bună.

— Da. Eh.

Nat s-a uitat la mine.

— Am fost abătut din cale. Mi-am spus că Cliff poate să se ducă la dracu' pentru o vreme.

— Şi nu începe să fie nerăbdător?

— Şi? Ce-mi pasă?

Nat se apropia de mine încet. Paşii trimiteau ecou până în tavan, răsunând în toată camera. Am stat unde eram. A ajuns la mine. Aveam mâinile pe masă. Nu am încercat să le mişc.

— Sam, a spus cu blândeţe, Sam.

Apoi a întins mâinile şi le-a pus în jurul meu.

— Aş fi vrut să nu fie aşa, mi-a şoptit în păr. Nu m-am încurcat cu tine pentru Clifford. Nu are legătură cu asta. Pur şi simplu s-a întâmplat ceva între noi. Nu am putut să opresc nimic, nici nu aş fi vrut. Te rog să mă crezi. O să am eu grijă de el. O să mă asigur că nu mai încearcă nimic data viitoare.

Asta era cel mai rău de acceptat. Mi-am închis ochii şi i-am deschis din nou. Aveam privirea limpede; aşa era şi mintea.

— Încă ceva, am spus. Ai omorât-o pe prietena mea. Ai omorât-o pe Lee.

S-a dat puţin în spate ca să mă poată vedea.

— Ţi-am spus că a fost un accident, a spus cu indignare.

— Ai omorât un om, am repetat. Chiar dacă a fost fără premeditare. Și l-ai omorât și pe Walter deliberat.

— Walter, a spus cu mulțumire. Aș face-o din nou în orice secundă.

— Exact...

— Ce vrei să spui?

— Nu l-ai omorât pe Walter pentru că așa ți-a spus Clifford. Și nici pe Lee nu ai lovit-o pentru că așa ți-a spus Clifford. I-ai omorât pentru că știau ceva despre tine, ce tu nu voiai să se știe.

M-am uitat la el.

— Și ai să mă omori și pe mine? am spus cu vocea apăsată. Știu ce ți-a făcut Clifford când erai mic, așa cum au știut și ei. Ai să mă omori pentru asta?

Am văzut cum de pe față îi dispare blândețea. Apoi degetele lui m-au apăsat pe umerii, iar ochii i s-au umplut de furie.

— Nu spune asta, și vocea lui a răsunat copilărească în furia lui nebună. Am să...

S-a îndepărtat, cu pumnul în cealaltă palmă, cu umerii încordați.

— Nu pot, a spus, nu pot...

Era nervos, dar nu își pierduse rațiunea. Era de-ajuns. Nu puteam să-l las să plece de aici după tot ce făcuse; și nu aveam nici o dovadă împotriva lui. Deci trebuia să fie personal, răzbunarea mea pentru Lee. Și pentru Lee voiam răzbunare. Nu pentru mândria mea. Nu credeam că Nat stă cu mine doar pentru informațiile pentru fratele lui. A fost prea sincer când a zis-o.

Dar aș fi fost condamnată dacă aș fi lăsat sentimentele pentru el să-mi stea în cale.

— Nemernicule, am spus furioasă. Am să te dau pe mâna poliției chiar acum și o să-l iei și pe fratele tău cu tine. Ce-o să faci cu mine? O să le spun ce știu de la tine și o să le arăt asta...

Am apucat poza pe care Walter mi-o trimisese, arătându-i-o. Pentru mine nu însemna nimic, dar la el a avut efect.

— Târfă!

A ridicat mâna să mă lovească, cu fața la câțiva centimetri de mine. M-am aplecat și în același timp am pus mâna pe cuțitul din spatele meu și cu o lovitură puternică l-am lovit direct în față.

Impactul l-a împins în spate, dar nu a căzut. Ușa de la intrare era închisă și mi-ar fi luat mult să o descui. Am fugit pe scară până pe platformă. Până și-a revenit eu eram deja sus.

S-a ridicat, luându-și mâinile de pe față. Avea o tăietură adâncă pe obraz. Osul probabil se rupsese. Am simțit ceva cum se strivește sub lama cuțitului.

Fața lui era sălbatică, cu pielea întinsă la maxim peste oasele ascuțite. Limba i s-a retras după dinți, lăsându-i să strălucească de parcă era un lup. Ce dinți mari ai, domnule lup. Arăta de parcă urma să mi-i înfigă în gât și să mă sfâșie fără să se mai gândească de două ori. Ochii îi sclipeau febrili.

A urcat încet pe scară. Ajunsese aproape sus când s-a oprit, cu mâinile pe balustradă.

Eu mă țineam în mâini și picioare, și fețele noastre erau la același nivel. Mi-am încordat toți mușchii, așteptându-mă să facă un salt brusc spre mine. Ochii noștri s-au întâlnit. Respirația ni s-a sincronizat; se auzea de parcă ar fi fost o singură persoană în cameră. Ne holbam unul la altul peste ultima treaptă a scării, în tăcere, la doar un metru distanță.

Avea vocea răgușită. Gâjâia prin trahee ca și cum nu ar mai fi folosit-o de ani de zile.

— De ce nu ai putut să o lași așa?

Mi-am auzit și mie vocea, urlând, din văpaia sângelui.

— Știi bine că nu aș fi putut.

Am rânjit simțindu-mi fața strânsă într-un rictus. Straniu, mi-a zâmbit înapoi. Pentru un moment am crezut că renunță. Sau am sperat.

Apoi a urcat scara cu mâinile întinse spre mine, iar eu am scos cuiele care țineau scara și am împins-o cu toată forța. S-a ținut cu o mâna de marginea platformei. Degetele lui lungi s-au apucat bine de ea, i se vedeau oasele prin piele. Scara era grea, iar lovitura mea a trimis-o prea departe ca el să o mai poată ajunge. Pentru un moment extrem de lung a stat agățat doar cu o mână de balustradă. Strânsoarea se slăbea, gravitația trăgându-l în jos. Scara părea că s-a proptit într-un perete invizibil.

S-a întors să mă privească în față.

— Sam? a spus ca o întrebare.

Nu-i puteam răspunde.

— Nu te-aș fi rănit, a spus gâfâind din cauza efortului de a se ține. Doar ți-am salvat viața, nu?

— Nat! inima îmi bătea cu putere.

L-am apucat cu amândouă mâinile de încheietură, cu degetele puternic strânse în jurul ei. Nici un pic de carne, doar oase, greu de apucat...

Prea târziu. Scara parcă își dăduse seama că peretele de care se sprijină nu există de fapt. Nat a alunecat din mâinile mele, care erau și ele albe de la efort. S-a auzit un zgomot puternic de-a lungul podelei. Scara s-a făcut țăndări, ecoul rămânând în aer, apoi nimic altceva decât un gol și mâinile mele de asemenea goale în fața mea.

Scara se rupsese, iar el zăcea sub ea. Picioarele lui lungi erau strâmbe, ca ale unui păianjen aruncat de o mână uriașă. Am așteptat destul cât să se miște; dar nu s-a auzit nimic, nimic.

Nu trebuia să mă duc jos. Puteam să ies prin fereastra din tavan, să îl las să zacă acolo – să fac măcar o dată ce e mai sigur pentru mine.

Vizavi de peretele cu platforma erau niște cărămizi, așezate la întâmplare. M-am balansat pe margine și am coborât repede pe ele. Aveam cuțitul în buzunarul blugilor. Am sărit și l-am scos afară, ținându-l în mână în timp ce mă îndreptam spre locul unde zăcea. Dar înainte să ajung la el, am văzut că nu mai am în fața cui să mă protejez. Nu numai picioarele îi erau straniu depărtate, dar și gâtul era răsucit într-un unghi ciudat. Prea ciudat. Își rupsese gâtul.

Cuțitul mi-a căzut din mână pe podeaua de ciment. M-am așezat lângă el. Avea o mână afară, lângă mine. L-am atins, apucându-i încheietura.

Am stat așa mult timp, până s-a întunecat. Apoi m-am ridicat și am format numărul lui Clifford.

26

Mă aflam în barul hotelului Connaugh, bând o votcă cu martini. Nu mă simțeam chiar ca acasă. O așteptam pe Catherine Hammond și locul a fost ales de ea, nu de mine. Dacă a făcut-o ca să mă intimideze, nu-i reușise. Mă îmbrăcasem pentru ocazie: haină din piele, cizme din piele, rochie neagră din lycra și dresuri plasă. Aș fi vrut să port rochia de latex, dar nu mai aveam pudră de talc. Probabil ar fi mers la fel de bine. Oricum barmanul nu ar fi vrut să mă servească.

Aproape îmi terminasem cocktailul. Catherine Hammond întârzia. Totuși, nu aveam de gând să plec. Îmi lăsase mesaje pe telefon toată săptămâna până când, într-un final, am cedat și am sunat-o înapoi.

Nu puteam să o văd imediat. Aveam nevoie de timp pentru mine.

Nu prea avusesem parte de singurătate. Poliția m-a ținut ocupată. Totuși, mulțumită lui Clifford Hammond totul a fost curat. A tras mai multe sfori decât o companie de marionete în seara aceea, sugerându-mi să mă dau drept victimă a violenței domestice, să le spun că mă protejasem Dumnezeu știe de ce. Până la urmă, uitați-vă la semnele de pe mine.

Le-am arătat vânătăile, ambele seturi. Am câştigat cu ele simpatia, mai ales după declaraţia lui Clifford Hammond care a confirmat tendinţele violente ale fratelui său.

M-au pus într-o încăpere specială la secţia de poliţie, cu flori, canapele şi culori pastelate pe pereţi, şi au trimis o femeie ofiţer să-mi ia declaraţia. Mi-a spus că Nat mai avusese două condamnări pentru violare de domiciliu. Nu a stricat poveştii mele. Era o întorsătură ironică – de obicei bărbatul scapă din treburi din astea şi femeia e acuzată de violenţă domestică.

— Am fost norocoasă că ai vrut să dai cu maşina peste mine noaptea trecută, nu-i aşa, Clifford? i-am spus pe bancheta din spate a maşinii care ne ducea la secţia de poliţie, cu vocea joasă ca să mă audă numai el. Altfel nu aş fi avut vânătăile astea. Nat mi-a spus că tu ai fost la volan.

Am pus de la mine; Nat îmi spusese doar că nu îl va mai lăsa pe Clifford să mai facă nici o greşeală. Dar ghicisem bine. Chiar şi în întuneric l-am văzut cum a albit.

— Nu mai aveai răbdare, nu-i aşa? am spus. Credeai că Nat nu face destule pentru tine. Amuzant, pentru că i-ai făcut destule la timpul tău.

— Eşti în stare de şoc, a spus tare. O să te vadă un doctor la secţie, nu-i aşa, inspectore?

Poliţistul din faţă a spus:

— Desigur, domnule.

„Aşa e, aş putea să iau nişte sedative, ziceam în gând, dar de ce nu îmi tai limba când sunt sub influenţa lor, ca să fii sigur."

Dar am tăcut din gură. Nu puteam să dovedesc nimic. Și trebuia să mă gândesc și la siguranța proprie. Clifford Hammond m-ar arunca în groapa cu lei dacă aș scoate vreo vorbă.

* * *

Am făcut o înțelegere, el și cu mine, peste cadavru. Literalmente. I-am dat drumul în studio și m-am dus la loc, pe podea, lângă Nat. Clifford Hammond a trebuit să se ducă undeva de partea cealaltă a mea ca să putem vorbi. O parte din mine s-a bucurat că îi fac asta.

Aveam totul sub control atunci. Nu îl mai țineam pe Nat de mână.

Înțelegerea a fost simplă: protecție pentru mine în fața poliției. În schimb îi garantam că îi dau scrisorile. Le voia el, dar am refuzat: i le voi da lui Catherine sau nimănui. Și aveam să păstrez copii. Voiam să-mi acopăr spatele și aveam motive să nu am încredere în el deloc.

Walter Quincy avusese dreptate. Clifford Hammond era complet irațional când venea vorba de scrisori. Nu-și dădea seama că nici un jurnalist n-ar fi fost interesat, și că ele în sine nu dovedeau nimic – cu atât mai puțin dacă Lee fusese ucisă sau nu. Dar nu eram atât de fraieră să îi explic și lui asta. Așa cum spusese și Walter, Clifford asocia cumva scrisorile cu propriile crime. În mintea lui, secretele nevestei lui expuse ar fi însemnat că și ale lui ieșeau inevitabil la suprafață.

Am tot negociat o vreme, un proces obositor, până când într-un final a cedat. Voia

scrisorile atât de rău că nu prea avea de ales. Era ciudat să stau acolo în întuneric, lângă cineva care voise să mă omoare, vorbind în șoaptă ca și cum am fi negociat afaceri de interes mondial. Mi-am păstrat calmul. Îmi era frică de ce eram în stare să îi fac.

Nat era rece de-a binelea când a sosit poliția.

* * *

Ofițerul m-a lăsat în camera de interogatoriu, ducându-se după doctor. Deja mi se făcuse poftă de un calmant. Luați-mă de aici, faceți-mă să uit. Dar spre dezamăgirea mea, când s-a deschis ușa nu a apărut doctorul, ci D.I. Fincham, dintre toți oamenii.

— Îmi pare foarte rău să aud ce s-a întâmplat, a spus. Cum te simți? Te superi dacă intru?

— Ești invitatul meu, am răspuns, arătând spre cealaltă canapea. Bine ai venit în apartamentul de la Violuri și Violență domestică. Sper că îți plac garoafele.

S-a așezat. Era mijlocul nopții, dar el părea la patru ace ca întotdeauna.

— Îți iei costumele de la Burton? am spus cu chef de glumă.

Cred că eram în stare de șoc.

Nu a răspuns.

— Domnișoară Jones, începu el.

— Doamnă.

Nu aveam ce să mai pierd. Apoi m-am mai relaxat. Am văzut că încerca să fie drăguț.

— Dar îmi poți spune Sam.

S-a uitat la mine intens.

— Mă întrebam dacă nu cumva vrei să-mi spui ceva despre cele întâmplate. Nu pot să nu cred că există o legătură între moartea domnișoarei Lee Jackson și povestea asta.

Nu am răspuns nimic.

— Nu ne ascultă nimeni, dacă asta te îngrijorează, a spus el arătând oglinda de pe peretele din față. E mijlocul nopții. Și nici nu înregistrez.

— Mulțumesc.

Brusc, m-am simțit foarte obosită.

— Dar nu pot. Adică nu ar avea nici un sens.

— Deci mă înșel când presupun că domnul Hammond, – *Clifford* Hammond vreau să spun – e mai implicat decât pare?

Nu am spus nimic. După o vreme a oftat și a scris ceva pe o bucată de hârtie. A pus-o pe masă în fața mea.

— Asta e linia mea directă, a spus, ridicându-se. Sună-mă dacă te răzgândești. O să tratez problema cu confidențialitate.

S-a dus la ușă.

— Am să trimit doctorul.

M-am uitat la bucata de hârtie. D.I. Fincham și-a băgat capul prin ușa rămasă deschisă.

— A, și e Marks and Spencer, a spus. Costumul.

Am făcut hârtia ghem și am aruncat-o prin cameră. După care m-am simțit vinovată. Am luat-o și am pus-o în buzunar. Doctorul a intrat. Mi-am ridicat mânecile și i-am întins mâna.

— Am o toleranță ridicată, am spus. Puteți să-mi dați dublu decât doza normală?

* * *

Câteva zile mai târziu am trimis tablourile înapoi la galerie, având grijă să nu-mi las amprentele pe ele sau pe pachet. Un arest pentru jaf de artă ar fi fost ultimul lucru de care aveam nevoie.

Urma să fie o anchetă pe baza morții lui Nat, dar toată lumea m-a asigurat că nu am de ce să-mi fac griji. Clifford Hammond urma să depună mărturie în numele meu. Toate fuseseră rezolvate și urmau să fie date uitării în câteva zile. Toate în afară de una. Și acum o așteptam.

Paharul se golise. Am făcut un gest chelnerului. Într-un minut era lângă mine, ștergând orice urmă din vechea mea băutură. Luând și hârtia care stătea sub vechiul pahar, a întins una nouă, albă și moale, cu numele hotelului. Pe ea a așezat încă o votcă martini. Am pus picior peste picior, iar ochii lui au căzut peste cizmele mele din piele, dezaprobându-le, apoi m-a întrebat dacă mai doresc ceva. I-am zâmbit dulce și i-am spus că nu, mulțumesc, eram bine. A întors spatele și s-a îndepărtat elegant.

Lângă pahar a așezat un bol din sticlă cu cipsuri și unul cu măsline. Nu m-am atins de ele ; nu-mi era foame. Nu-mi mai fusese foame de o săptămână.

Catherine Hammond a apărut în ușa barului. Chelnerul s-a îndreptat spre ea, i-a

luat haina, i-a tras scaunul și i-a servit un Laphraoig cu o servitute de la care s-a abținut în cazul meu. Purta o rochie cu guler, neagră, cu nasturi argintii și o curea lată de aceeași culoare și arăta minunat, ca întotdeauna. Mă întrebam dacă negrul însemna doliu pentru Nat. Nu am vrut să întreb.

— Probabil ai fost surprinsă să auzi de mine, a spus.

Am ridicat din umeri.

— Am avut alte lucruri la care să mă gândesc. Cum ar fi să mă asigur că nu voi fi arestată. Lucruri de genul ăsta. Soțul tău, foarte drăguț, a arătat un interes personal în cazul ăsta. Poate că ai auzit.

— Da.

A luat o gură zdravănă de whisky. Probabil era mai nervoasă decât părea.

— L-am cunoscut foarte puțin, a spus. La Nathan mă refer. A, știam cine e, bineînțeles – privirile noastre s-au întâlnit pentru o secundă – dar nu l-am întâlnit de multe ori. A trecut pe la noi de câteva ori, cerând bani. Am știut abia apoi că a omorât-o pe Lee.

— Cum ai aflat? Clifford nu ți-ar fi spus.

— A, nu, Walter mi-a spus.

— Walter ți-a spus multe, nu-i așa? Probabil Walter a fost cel care și-a băgat nasul în treburile lui Clifford, cel care ți-a spus cine sunt încă de la început.

A încuviințat.

— Walter era un spion înnăscut, a spus. Trăgea intenționat cu urechea. Ăsta era principalul motiv pentru care îi scriam lui

Lee, știi, în loc să o sun. Nu voiam ca Walter să-mi asculte convorbirile.

— Și când a murit ai vrut scrisorile înapoi, așa că l-ai trimis pe Walter să mă urmărească...

— Nu. Nu-mi păsa de scrisori. Când am aflat că Lee a murit nu mi-a mai păsat de nimic.

— Atunci de ce l-ai trimis pe Walter după mine?

S-a uitat fix în paharul din fața ei.

— Voiam să aflu despre tine. Clifford credea că ești o șantajistă, dar eu nu știam ce să cred. Era greu de crezut că ești atât de interesată de moartea cuiva care îți e doar o prietenă...

Și acum se uita la mine ca și cum încerca să-mi citească ceva pe față.

— Trebuie să te întreb, a spus brusc.

Și-a dat părul după ureche, cu mâna tremurându-i.

— Până la urmă e chiar motivul pentru care am vrut să ne întâlnim.

— Da, mă întrebam când o să trecem la asta.

Îmi terminasem băutura deja. La fel și ea. Chelnerul a apărut la umărul ei, dar ea i-a făcut imperios un gest și el s-a retras imediat. Toată culoarea de pe fața ei a dispărut, rămânând albă ca varul. Mâna cu care ținea țigara tremura de asemenea. Tot corpul i se încordase ca într-un nod.

— Ai fost – adică motivul pentru care erai atât de interesată de moartea lui Lee...

S-a oprit. A respirat adânc și a spus-o:

— Tu și Lee ați fost iubite?

M-am uitat la ea. Pentru o secundă m-am gândit să o mint. Ar fi fost lovitura de grație; în momentul ăla era fragilă ca un porțelan scump. Ce răzbunare minunată ar fi fost.

— Nu, nu am fost, am răspuns.

Mă săturasem de minciuni și gustul meu pentru răzbunare se făcuse amar. Mai mult, Lee nu ar fi vrut asta. Catherine s-a aplecat spre mine, vrând să-mi atingă mâna, cu fața strălucind de fericire. M-am ferit de ea ca și cum degetele ei ar fi fost picurate cu acid, iar ea s-a retras fără să mă atingă.

— Ți-ai fi părăsit bărbatul pentru ea? am întrebat.

Se uita la mine ca și cum mă vedea pentru prima dată. Poate că așa și era. Norul de gelozie se ridicase.

— Știi? a spus melancolică, ești singura persoană cu care pot vorbi despre Lee. Singura. Ce ciudat, am fost atâta timp torturată de ideea că sunteți împreună.

Începea să aibă sens: asta explica privirea pe care mi-o aruncase în living.

— Și ce vrei să-mi spui despre ea? am întrebat acru.

Privirile i-au căzut.

— Nu știu, a spus după o vreme. Doar... voiam să spun că ești singura persoană care știe despre noi și care o cunoștea pe Lee, cât de... minunată era. Care ar înțelege de ce am riscat totul.

— Și Lee și-a asumat niște riscuri, am scos în evidență. Acela că nu-ți vei părăsi bărbatul. Asta i-ar fi frânt inima.

S-a înroşit brusc. Pentru moment am crezut că e de ruşine, dar am observat lumina ochilor, zâmbetul şi mi-am dat seama că era încântată de faptul că Lee a ţinut atât de mult la ea ; că ar fi fost distrusă dacă Catherine ar fi părăsit-o şi ar fi rămas cu soţul ei.

Îmi displăcea Catherine Hammond. În afară de aventura cu Lee – sau poate incluzând şi asta – nici una din acţiunile ei nu părea să fie motivată de altceva mai presus decât orgoliul propriu.

Am spus cu răutate.

— Deci ai de gând *să rămâi* cu soţul tău ?

A dat din umeri.

— Cred că da, a spus cu indiferenţă.

Asta a fost tot. Am băgat mâna în geantă şi am scos un plic maro, plin, pe care i l-am pus pe masă. S-a uitat curioasă la mine şi a deschis plicul. I-a trebuit un moment să recunoască conţinutul.

— Unde erau ? a spus.

— În noua sculptură la care lucra. A numit-o *Cutie poştală pentru scrisori de dragoste* sau ceva de genul ăsta.

S-a holbat la mine cu privirea chinuită.

— Adevărat ? a spus îndurerată. Lee nu voia să-mi arate la ce lucra. Vrei să spui că ţinea scrisorile înăuntru ?

— O făcuse special pentru ele, din câte am văzut eu. Probabil voia să ţi-o arate la final, când era gata.

— Da.

Gura ei s-a strâmbat. S-a uitat la plic intens, răsucindu-l în mâini. Pentru un moment am

crezut că începe să plângă și m-am pregătit pentru asta. Apoi a pus plicul în geantă și a închis-o. S-a auzit un clic de final. S-a uitat la chelner și a făcut un gest către paharele noastre goale. Au fost umplute imediat.

— Nu avea sens să-mi fac griji pentru ele, a spus. Lee le-ar fi pus undeva în siguranță. Și nu mai contau când a murit. Clifford era obsedat să le găsească. Are o obsesie pentru dovezi.

— Spune-mi, am întrebat-o curioasă, când am venit, în noaptea în care a murit Walter – știai atunci ce se întâmplă?

— Walter mă sunase într-adevăr, dar nu fusese așa cum am zis. Mi-a spus că Nathan îl urmărise. A spus că te vei duce să-l vizitezi în seara aia și că i-a spus lui Nathan că vorbise deja cu tine. Era înspăimântat. Clifford nu era acasă așa că nu l-am putut întreba ce avea Nathan de gând – știam că era la ordinul lui. M-am dus imediat acolo, dar fusese prea târziu.

A băut jumătate din whisky.

— Restul e așa cum ți-am spus. Eram în stradă când l-am văzut căzând. Când mi-am dat seama că ai știut că am fost acolo, am avut șocul vieții mele. Nu mai știam ce să spun.

— De ce nu mi-ai spus ce se întâmpla? Până la urmă Nat a ucis-o pe femeia pe care o iubeai, chiar dacă a fost un fel de accident. De ce nu te-ai dus la poliție?

— La poliție? a căscat ochii.

Era clar că nici nu îi trecuse așa ceva prin cap.

— Dar ar fi ieşit totul la iveală...

— Literalmente – am spus cu cinism.

Egoism din nou. Ca şi cum frumuseţea ei o închista să nu se gândească la nimeni altcineva în afara ei.

Nu mai aveam nimic de spus. Prin acord mutual am terminat băuturile şi ne-am ridicat în picioare. Catherine Hammond a aruncat nişte bani pe masă care să acopere cheltuiala. Chelnerul i-a adus haina şi a ajutat-o să se îmbrace. M-am îmbrăcat singură – eram obişnuită. Şi-a închis haina şi şi-a pus mănuşile. Apoi a ezitat, uitându-se la mine din cap până în picioare.

— Trebuie să fii foarte puternică, a spus, psihic, vreau să spun.

A tremurat.

— Mi s-a părut chiar înfricoşător. La Nathan mă refer. Era ceva foarte în neregulă cu el, ştii? A fost vina lui Clifford. Probabil deja ştii asta. Clifford a profitat de el foarte urât.

Nu mai voiam să aud asta.

— Şi ăsta e bărbatul pe care nu ai fi fost destul de curajoasă să-l părăseşti pentru Lee. Bărbatul cu care ai să rămâi, după tot ce s-a întâmplat.

Am ridicat vocea.

— Aşa că nu-mi spune mie de Nat. Da, i-a omorât pe Lee şi pe Walter. Dar mi-a salvat viaţa când bărbatul tău a încercat să mă calce cu maşina. Nu ştiai despre asta, nu? Sau poate ai ştiut. Şi Nat nu mi-ar fi făcut nici un rău. Eu l-am provocat pentru că voiam răzbunare pentru Lee. Nu ar fi venit după mine altfel.

Era tăcută. Am ieşit afară. Portarul, splendid în uniforma lui, a chemat un taxi din şirul de pe partea cealaltă a străzii. Nu s-a uitat înapoi la mine când a plecat. Am urmărit maşina până a întors spre Grosvenor Square şi nu am mai văzut-o.

Afară era răcoare după încălzirea centralizată din hotel, dar frigul era bine-venit. Am început să merg pe stradă, fără să-mi pese încotro, simţeam nevoia să fiu în mişcare. Eram foarte obosită, nu fizic, ci mental. Şi aveam un sentiment ciudat de declin, ca şi cum ceva care m-a ţinut mult timp ocupată se termina aşa, la un pahar, în barul unui hotel, cu o femeie pe care probabil nu o voi mai vedea niciodată. Mă întrebam dacă va păstra scrisorile; Clifford va dori să fie distruse, cu siguranţă.

După o vreme, mă încălzisem de la mers şi de la votcă, şi nu mai băgam în seamă gerul din aer. Încercam să nu mă gândesc la Nat, dar nu prea reuşeam. Poate ar trebui în schimb să mi-l amintesc. Primul pas spre uitare e să-ţi aduci aminte de cineva cum trebuie – aşa cum sunt ei, nu cum vrei tu să-i vezi –, să mai iei din luciul de romantism cu care le-ai pictat chipul.

Am început să îmi aduc aminte de prima noapte sau dimineaţă, când Nat a venit în studio. A numit-o pe Baby „Madame Fifi cu sâni falşi". L-am îndrăgit imediat. Apoi a început să se plimbe prin studio în timp ce turnam de băut, şi s-a oprit în faţa sculpturii

mele, spunând că seamănă cu un meteorit căzut din cer...

Am încremenit în mijlocul trotuarului, lovită brusc de o idee. Poate, fără să vrea, Nat a pus degetul pe ceea ce îi lipsea Chestiei. Poate că motivul pentru care părea așa neprietenoasă însemna că nu e făcută să fie pe pământ deloc. Că are nevoie să fie în aer, cu mult spațiu în jurul ei, loc ca să respire.

Ce ar fi? Nu strica să încerc. E bine de știut, aveam nevoie de ceva să mă distragă. Puteam să mă duc chiar acum la un magazin de scule, să iau un lanț, să leg Chestia și să o agăț de o nișă în tavan. Arăta mai grea decât era de fapt. Nu ar fi atârnat prea greu de tavan; de fapt voiam să pun ceva să atârne acolo de vreun an...

Mi-am imaginat-o în aer, fără să mai stea monumental de grea, ca o sferă de metal, mare și frumoasă, ca un meteorit suspendat pe vecie în aer, și inima mea a început să bată cu entuziasm.

Nu mai aveam răbdare, voiam să-mi pun în aplicare ideea. M-am întors pe călcâie și m-am îndreptat spre locul unde parcasem dubița, mergând acum cu pas grăbit, nerăbdătoare să pun mâna pe lanț. Unde pot găsi cel mai apropiat magazin de scule în Connaught? Întotdeauna îl pot întreba pe portar...

Mulţumiri

Le mulţumesc, în ordine alfabetică: încă o dată lui Caroline – o merită din plin –, lui Francis, Jenni, Kate, Lisa şi Sandy, pentru tot ajutorul oferit şi sugestiile de redactare. Le mulţumesc de asemenea lui Bernstein Hounsfield, Giacomo (căruia îi mulţumesc şi pentru încrederea lui că va ieşi o carte bună, deşi încă n-o citise), Granaiolo, Hartley's şi Pietrafitta. Ştiu ei pentru ce.

Colecția

Un nou roman din seria misterelor lui
Sam Jones

„O carte care radiază energie şi inteligenţă până la ultima pagină."
Evening Standard

„Un roman debordând de un farmec nonconformist rar întâlnit şi absolut cuceritor."
Literary Review

„Inteligentă, îndrăzneaţă şi mereu la modă, Sam Jones este o eroină pe gustul oricărei cititoare."
Manchester Evening News

EDITURA POLIROM
ISBN 978-973-46-0861-4
www.polirom.ro

Pe copertă: ilustraţie de Radu Răileanu